

PARTIZAN GENÇLİK

AYLIK SİYASİ DERGİ MART 1995 YIL: 1 SAYI: 2 FİYATI: 20.000 TL. (KDV Dahil)

*Ben bir anayım, bir kardeş, bir eş.
Ben bir kadınlım,
gözleri özgürlüğün
kızgın kurşunlarını andıran
elleri silah tutmak için nasırlaşmış*

Sevdam ve Kavgam

Yanarım ne atesim var ne külüm
herşeyi biliyorum dostlarım herşeyi
ne bildiğimi bilmiyorum;
ne bilmediğimi biliyorum
yaratılmak için yemyesim çimenler
yaratılmak için çağı değiştirecek
bir devrim
yaratılmak için doğada su kadar
berrak
yoldaşım kadar güzel bir dünya
yaratılmak için
senin gibi benim gibi
birbirini tanımayan insanların
öpüştüğü bir dünya,
yaratacağız!
Seni sevmek, kendime ulaşmak ne
büyük bir deniz
ne büyük bir sonsuzluk
ne büyük bir dünya
ölçümünü bilmiyorum
Ölçüsü; etkinliğimle ve direncimle
kısacası
insanlığımı ölçülebilir.
Ben özgür, ben sevdalı, ben bir ihti-
lali olmak istiyorum
her şeyden önemliside
yarımın yanağından başka her şeyi
bölüşebildiğim
bir dünya,
bir yaşam gezegeni istiyorum.
Anlıyorsunuz güzelim!..
dünyayı nasıl mükemmelleştirebiliriz
dünyanın belli yasaları
iyi yaşamamızda belli ilkeleri var
komünistlerin coşkuları, sevinçleri
ve ötürken bile yoldaşlarına,
sevdalarına bıraktıkları gülücükleri
var.
Hiçbir şeyim olmasın ama,
düşünceden korkmayan, sabırlı,
"imkansız diye birşey yok"
diye bilen yüreklere sahip
dostlarım, sevgiliim olsun isterim.
bu gece elimdeki bu not kağıtlarını
bitirinceye kadar yazmayı
herşeye bir merhaba, canım demeyi
hedefliyorum
Evet dostum kalabalığın içinde kala-
balıktan biri..
Yürek, akıl, doğa
dayanılmaz olan sevgi, hasret, acı
insanlık bugüne dek ne güzeldi
birlik sağlamsın
bu birikimi damıtmalı ve komünizme
varmalıyız... oraya..
ne kutsal bir yaşam; fabrika işçileri,
köylüler, öğrenciler, lümpenler
onları dönüştürmek zor..
özel bir yetenek ve sabır ister.
Evet..
ölebilir misin benimle
benimle bir uçtan bir uca
doğayı ve insanı
ve insana dair ne varsa
öperek özümseyebilir misin ?
başka alternatif varmı?
Varsa bana da göster
n'olur yoldaş
kavgamın kızıl çiçeği..
Annemi ne kadar uzun zamandır
görmüyorum
anneme sarılmak öpmek isterdim
ve o duygulanır gözyaşları dökerdi
belkide ve ben hayatta olmam,
sınırlanmam, üzülmem, özlem duymam
güzel ve narin şeylere
sevecektim gibi seni..
Hiçkimseye sarılmadığım gibi sarıl!

mak
herkesin kendi emeğiyle ve özgürce
istediğini istediği kadar bölüşebile-
ceği bir dünya..
bir uzun sahil kenarı
ve senin gözlerindeki derinlik
kafadaki büyük ama ufak olan
notalar
bireysel konulara, öznelige dalmış
gibi görünsemde
ben olmazsam devrim
daha geç olacak;
Ve ezilenler, işçilerimiz, yoldaşlarımız
buna daha fazla katlanmamalılar.
Bunun için bile gerekirse,
gerekirse geçmeliyiz
en güzel olan güzelin hasretinden
sevgili güzeliginde bir dünyayı
yaratılmak için.
şehir yetmez, ülke yetmez
dünya bile o noktadan sonra kim-
bilir neler düşündürür.
Uyuyabilirim bir kuytulukta deliksiz
ve sensiz olmamalı
ve sen olmazsan
hayat ve kavgam sensiz olur mu?
Yada benim kavgam sensiz olur mu?
ben olmadan sen, sen olmadan ben..
ama devrim mutlaka ve mutlaka
olmalı!
yoksa yüreğimi ACILARA arzederim
Ve seni daha yazacak çok şey
varken
dostça ve yoldaşça
hak ediyorsam güzelliğini
bu tenha ve kalabalık halimle
öptüyorum en bilinmez yerinden.
İşte böyle partinin kızı!
bitmedi o kavgam!
kimse bitiremez.
Yeryüzü senin yüzün oluncaya dek..
Destanımızda ancak onların adı
geçer güzelim.
Artık 14 yıl aradan sonra bu dizeleri
12 Eylül'e 55 dakika girmiş olarak
yazıyorum.
sen isterdinki, yüreğim isterdiki
ne olur canım oğlum diyorsa şimdil-
erde için
ayığa kaldırabilirim İstanbul'u
ve
sokaklarında, caddelerinde
silah sesleri bizden yana konuşsaydı;
ellerimiz tetiklerde..
bir göz işaretini ve çapraz ateşte
indirilen bir halk düşmanı
sonra kaçmak yok..
Silahları yoldaşlarla çatacağız
zaferin aşkına
çünkü artık "taktik" olarak güçlü
olmak istiyor yüreğim.
Cephanelik sorunumuz yok.
sorun!
karşı devrimci güçlerle komünistler
arasındaki zeka ve
uyanıklık sorunu
öyleyse sehit düşmek... yüzükoyun
uzanmak..
(Bir yoldaş gelir yüzünü güneşe
çevirir ve uzaklaşır)
(burada gözyaşlarım perdeleyemiyor
gerçeği)
SANA SARILMAK VE ŞAFAĞIN
DOĞUŞUNU BEKLEMekte
ÖYLE BİRŞEY

(SİNAN) 12 EYLÜL 1994

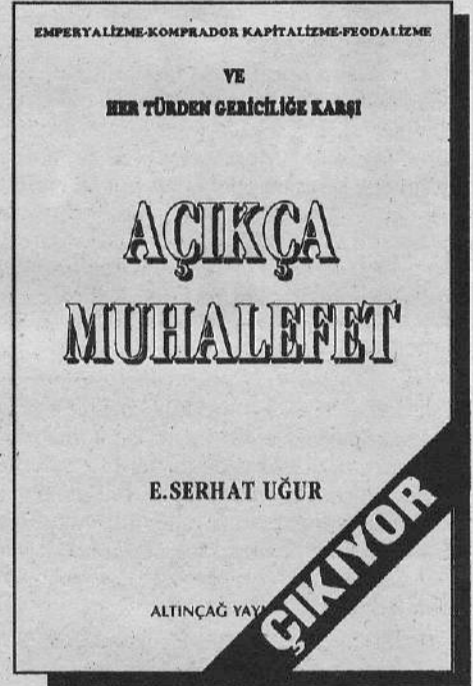
Bataryam Sevdam

Direktif dinlemeyen
Hükümdar fermanıya
yok edilmeyendir.

Ana baba,
Kan bağı duygusu ile
Hiçmi hiç örtülmeyendir
Ruhlarda emsallesir
Ve şimşek misali
Çikip, büyüyendir.
Bir tilsimdir o
İskenderi tanımaz
İmparatoru hiç takmaz
Harcı
Granit kaya ile örülü
Bir gizemli sevdadır.
Yani can ve kandır.
Yaraya merhem
İhtiyarı gençleştirir
Ölüye yedi canlı
Meydan okuyan
Ruhları şevkle dolduran
Zincirleri divanece kıran
Yüreklere coşturandır...
Engel tanımayan yürüyüşe
Beni yorulmazcasına,
salandır!..
Feda duası ile,
Herşey dalandır...
Ah ah..
Bir yanı daha vardır.
İnsanı tutkusuyla esir eden
Takatsız bırakıp
şuursuzlaştırandır...
Ama;
Yollarda gelen
Uçsuz deryalara, ışıktadır..
ADI SEVDADIR
Yüreğin özlediği
Emsalsiz cevher
Hasretine öldürendir
Onsuz mevsimlerin her türü
SONBAHAR
Çağlayan ırmak susandır,
Ey güzel kaçak gel.

Gönlüme dal
Kalbime parıldayan siper misali
şevklendir...
Davama, sevdama
Ateş olup körükle
Göster kudretini çıkmazlarımı
işit...
Güneşe zaptımın BATARYASI OL
Kutup yıldızım;
Azmin kudretin tanrısı;
Acının ilacı,
Sevincin coşkusu,
Ey güzel sevdam...
Sensiz ben ne yaparım
Yarınlara nasıl koşarım.

Hollanda Partizan Gençlik
okurları adına O.Z.

İ	□ LİSELİ GENÇLİĞİN MÜCADELESİNE BAKIŞ.....	3-4
Ç	□ PRATİK DOĞRUNUN ANASIDIR.....	8-9
İ	□ ALTINÇAĞ KAVGASININ DOĞURDUĞU EN SOYLU İLİŞKİ: YOLDAŞLIĞA DAİR.....	10
N	□ DEVRİM MÜCADELESİNDE KADIN.....	11
D	□ EGEMENLERİN YARATMAK İSTEDİĞİ GENÇLİK.....	12-13
E	□ FELSEFE ÜZERİNE.....	14
K	□ EMEKÇİ KADINLARIN BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE GÜNÜ 8 MART.....	15
İ	□ GERİLLADA KOMUTAN-SAVAŞÇI İLİŞKİSİ.....	16
L	□ KOMUTAN CEBO'NUN ANISINA.....	17
E	□ PARA DENİLEN KRAL (TİYATRO).....	19
R	□ DEVRİMCİ EĞİTİM DEVRİMCİ AHLAK (KİTAP).....	20

ABONE KOŞULLARI

- Yurtiçi: 6 aylık (6 sayı): 120.000.TL / 1 Yıllık (12 Sayı) 240.000,-TL.
- Yurtdışı: 6 aylık (6 sayı) 24 DM / 1 Yıllık: (12 sayı) 48 DM
- Yurtiçi Hesap No: İsmet Büyükyavaş, Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi: 0097010-3
- Yurtdışı Hesap No: İsmet Büyükyavaş, Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi: 3002281-4

ALTINÇAĞ YAYIMCILIK
Basım Sanayi Limited Şirketi

□ Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Hatun YILDIRIM
□ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI

□ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerloti Cd. Onur Apt. 41/B, D: 8 Çemberlitaş-İstanbul
Tel: (0212) 517 15 12 - (0212) 518 89 49 Fax:(0212) 638 17 59

□ Dizgi: Altınçağ Yayımcılık

□ Baskı: SERLER

□ KARTAL: İstasyon Arkası, Pınar İşhanı K:4/57 Tel-Fax:(0 216) 353 38 12
□ İZMİR: Fevziye Bulvarı, 1368 sk. No:1 İKbal İş Merkezi K:4/409 BASMANE
Tel-fax: (0232) 445 26 17
□ KAYSERİ: Sivas cd. Stad işhanı, K: 6 No: 605 Tel-fax: (0 352) 222 52 10
□ TOKAT: Meydan Çarşısı, Küflüoğlu işhanı, K:3, No:83; Tel: (0 356) 214 92 78
□ SİVAS: Kepenek cad. Şenyurt sitesi, K:4/41 Tel:(0 346) 221 37 97
□ ÇUKUROVA: Cemal Gürsel Cd.Özgül İşh.K:5, No:26 ADANATel (0 322) 351 74 30
□ ELAZIĞ: I. Harput Cad. Korkmaz İşhanı N: 3 K: 6/502 Tel: (0 424) 236 48 76
□ YURTDIŞI TEMSİLCİLİĞİ: Weseler str. 11-13 47169
DUISBURG / DEUTSCHLAND

Liseli gençlik mücadelesine bakış

KISA TARİHÇESİ:

Gençlik, toplumsal katmanlar arasında en dinamik, enerjik ve gelişme-dönüşmeye en açık kesimlerden biridir. Bundan dolayıdır ki gençlik (Devrimci-ile-rici gençlik) tüm toplumsal gelişmelerde en ön saflarda yer alır. Büyük Proleter Kültür Devriminin etkisiyle 1968'lerde dünyayı sarsan gençlik eylemleri, gençliğin dinamizmini, devrimci-militan ruhunu gözler önüne sermiştir.

12 Eylül 1980 öncesine baktığımız zaman ülkemizde toplumsal muhalefetin öncülüğünü genelde gençliğin, özelde de öğrenci gençliğin çektiğini görürüz. Ve 1970'lerde Yükseköğrenim Gençlik Mücadelesi (YÜG) ile Ortaöğrenim Gençlik Mücadelesi arasında bir paralellik olduğunu söyleyebiliriz. O dönem Üniversite mücadelesi içinde yer alan devrimci-demokrat öğrencilerin çoğunun, lise mücadelesi içinde pişip yetiştiğini görüyoruz.

1970'lerin ortalarında faşist disiplin yasalarına, okuldan atılmaya karşı ve çeşitli akademik demokratik talepler için lise öğrencilerinin yaptığı boykotlar, forumlar ve okul işgalleri giderek artmasına rağmen daha çok kendiliğinden bir hat izliyorlardı. O dönemler orta-öğrenim gençliğine önderlik misyonuyla ortaya çıkan Dev-Lis, İDOD ve DLB gibi yapılanmalar bu daha çok kendiliğinden gelişen hareketlenmeler karşısında etkisiz kalıyorlardı. Daha sonraki süreçte (1970'lerin son çeyreği) var olan kendiliğendencilige son vermek, dağınıklığı giderip birliği sağlamak, merkezileşmeyi sağlamak amacıyla ortaya çıkan çeşitli derneklerde ayrı hastalıklara (Dar grupçuluk, kitleden kopukluk) yakalanmaktan kurtulamadılar. Bunun sonucu olarak o dönemler (12 Eylül öncesi) orta-öğrenim gençliği alanında büyük bir devrimci-demokrat öğrenci potansiyeli olmasına, ülkede toplumsal muhalefet hayli yüksek olmasına rağmen, liseli gençlik kendi iç hatalarından dolayı kalıcı mevziler elde edemedi.

1970'lerde öğrenci gençlik mücadelesi daha çok anti-faşist, anti-emperyalist bir hat izlediğinden, liseli gençlik mücadelesi, diğer alanlardaki mücadeleyle belirli oranda bütünleşebiliyordu.

Ülkemizde 12 Eylül 1980'de işbaşına gelen Askeri Faşist Cunta (AFC) toplumun diğer kesimleri üzerinde olduğu gibi gençlik üzerinde de fiziksel olarak, gerek psikolojik olarak önemli tahribatlara yolaçtı. Liseli gençlik üzerindeki saldırılarında, faşist disiplin yönetmelikleriyle, Türk-İslam sentezli gerici eğitim politikasıyla, gerici-faşist kadrolaşma politikasıyla yoğunlaştırdı.

Bunun yanısıra ülkedeki toplumsal muhalefesinde 12 Eylül'le birlikte geçicide olsa gerilemesiyle beraber liseli gençlik mücadelesi de bir gerileme duraklama dönemine girirdi. 12 Eylül AFC'sıyla beraber üniversitelerde de YÖK bir karabasan gibi üniversite-leri gençliğin üzerine çöküyordu. Faşizm öğrenci gençliğe karşı sürdürdüğü bu kurumsal saldırılarının yanısıra geçliği her bakımdan kendi ağına düşürmek için, kendi yoz, gerici, çürümüş, Amerikanvari kültür-ahlak anlayışını, medyasıyla, gerici eğitim kurumlarıyla ve her türlü pratik uygulamalarıyla gençliğe dayattı. Arabeskle, popla, pornografiyle, esrar-eroinle gençliği sararak tamamen robotlaşmış, toplumdansoyut, bireysel düşünen, her dediğine kafa sallayan bir gençlik tipi yaratmaya çalıştı. Burada epeycece başarılı oldu. Örneğin bugün liselerde çeteler oluşturulması, eroin-esrar bağımlısı gençlerin yetişmesi vs. uygulanan bu politikaların birer ürünüdür. Yukarıda saydığımız tüm etkenler (Faşizmin her türlü saldırıları) gençliğin tüm kesimlerini olduğu gibi öğrenci gençliğide özellikle karakterini bulma, yetişme çağındaki ortaöğrenim gençliğini derinden etkiledi. Tüm bu olgular 12 Eylül sonrası öğrenci gençlik mücadelesinin ne denli zorluklarla karşı karşıya olduğunu gösteriyor. Ama Başkan Mao'nun dediği gibi "Dokurkları fethetme cesaretin varsa, dünyada hiçbir şey zor değildir."

Bu zor dönemlerden geçip 89-90'lara gelindiğinde liseli gençlikte kabuğunu kırıp, üzerindeki ölü toprağını dağıtmaya başladı. Bunda üniversitelerdeki hareketliliğinde belirli oranda etkili olduğunu söyleyebiliriz. O dönemde özellikle gündemde olan da-yağa, kılık kıyafet yasaklamalarına karşı liselerde çeşitli tepkiler yükseliyordu. Bu tepkiler geniş olmakla beraber, daha çok örgütlenmenin, devrimci çalışmaların başladığı okullarda yoğunlaşıyordu. 1991'de, liseli bir öğrencinin o dönem patlak veren Körfez savaşını protesto etmek için okul duvarlarına "Savaşa Hayır" sloganını yazdığı için müdür tarafından ihbar edilerek gözaltına alınması büyük tepkilere yolaçtı. Ve okuldaki polis-idare işbirliğine karşı tepkiler giderek yoğunlaştı. '91-92 öğrenim döneminde paralı eğitime, fırsat eşitliğine karşı çeşitli eylemlilikler (basın açıklamaları vs.) geliştiriliyordu. Tabii bu eylemlilikler sonucu okuldan atılmaya, çeşitli disiplin müeyyideleri devreye giriyordu. Bu baskılar mücadeleyi geriletmek şöyle dursun liseli gençliğin daha radikal eylemler geliştirmesine yolaçtı; Açlık grevleri, protesto yürüyüşleri vs.

93-94'e geldiğinde özellikle faşist disiplin yasalarını ve ÖSS-ÖYS sınavlarını protesto eylemliliklerini görüyoruz. Özellikle 94 Nisan ayı içerisinde Çağaloğlunda yapılan ÖSS-ÖYS'yi protesto yürüyüş ve basın açıklamaları liseli gençlik mücadelesinde önemli adımlardı. Bu eylemlilikler her ne kadar geçmişteki dağınıklığı gidermesede, nisbeten coşkulu ve kitlesel olmaları, belli bir kamuoyu yaratmaları açısından olumlu izler bıraktılar. Şu gerçeğe unutmamak gerek: sağlıklı maddi zemimler üzerinde yükselmeyen örgütlenmelerin ömrü fazla uzun sürmez. Veya istenen düzeye gelemeyiz. 94-95 öğretim yılına girdiğimizde öğrenci gençlik alanındaki durgunluk liselerde de göze çarpıyordu. Sene başında öğrencilerden "eğitime katkı payı" adı altında para toplanmasına karşı, yer yer kendiliğinden tepkiler oluştu. Özellikle burada velilerin tepkilerinin çok anlamlı olduğunu belirtelim. Nitekim bu tepkiler sonucu, Milli Eğitim Bakanlığı geri adım atarak paranın "zorunlu olarak alınmasını" kaldırmıştır. Demokratik Lise Kurultayına daha sonra değineceğimiz için burada buna gerek görmüyoruz. **Liseli Öğrenci Birlikleri (LOB)**

Klasikleşmiş bir söz vardır; **Mücadele içinde gelişen, ortaya çıkan her araç bir ihtiyacın ürünüdür.** Ve bu araçlar asıl amaca hizmet işlevini görürler. LOB'de liseli öğrenci gençliğin 89-90 sonrası yükselen mücadelesine paralel olarak ortaya çıkan akademik-demokratik mücadele araçlarından biridir. LOB, liseli gençliğin her türlü hak alma arayışında, geniş öğrenci kitlelerini aynı sorunlar etrafında bir araya getiren, harekete geçiren önemli mevzilerdir. Çünkü toplumun her alanında olduğu gibi ortaöğrenim gençliği alanında da sorunlar çıg gibi büyüyor ve öğrenci kitesinde hoşnutsuzluğa, kendiliğinden tepkilere yolaçıyor. Egemen sınıflar bu tepkilerin süreç içerisinde daha örgütlü-organize bir güce dönüşeceğini çok iyi bildikleri için üniversitelerden sonra liselerde kolluk kuvvetlerini yerleştirdikleri gibi, gerici faşist kadrolaşma yoluyla polis-idare işbirliği sağlanıyordu. Nasıl ki bugün üniversitelerde anfilerden telsiz sesleri geliyorsa; liselerde de boş olan dersleri bundan böyle sivil polisler doldurmaya çalışırlarsa şaşmamak gerek...! Liselerde, devletin saldırılarına karşı geliştirilen eylemliliklerin örgütlenmesinde motor güç LOB'dü. Süreç içerisinde LOB öncülüğünde nitelikli ve kitlesel eylemlilikler yapılmaya başlayınca küçük burjuva dünyaları gereği dar grup çıkarlarıyla hareket eden anlayışlar LOB'den ayrılarak ayrı örgütlenmeye gittiler; DÖP, ALÖB vs. Bu ister istemez LOB için bir olumsuzluk teşkil ediyordu. Özellikle bazı gruplar LOB'ü geniş kitlelerin ortak sorunlar etrafında bir araya gelip mücadele ettikleri mevziler yerine, kendi tekellerinde bulunan bir araç olarak algıladıkları için LOB ile kitleler arasındaki mesafenin açılmasına yolaçtı. Tüm bunlar üniversitelerde yaşanan olumsuz tecrübelerin kötü bir kopyasından başka bir şey değildir. Bu olumsuzluklar sonucu liseli

öğrenci gençlik mücadelesi bugün olması gereken yerde değil. Halbuki yukarıda da belirttiğimiz gibi objektif koşullar mücadelenin gelişmesine uygundur.

Bugün LOB çalışmasının olduğu okullarda, bu örgütlenmenin daha sağlıklı bir hale getirilmesi, LOB olmayan okullarda da bunun altyapı çalışmalarının yapılması hedefimiz olmalı, kitle inisiyatifi hareketi geçirebilmeliyiz. Bizim amacımız akademik-demokratik mücadele alanlarında birleşebileceğimiz, ortak hareket edebileceğimiz tüm güçlerle aynı zeminde buluşmaktır. Ama bu, şu veya bu grubu zorla LOB'de tutmak taviz vermek, sorunlara duyarlı geniş kitleleri görmezden gelmemiz anlamına gelmez. Bizim hedefimiz bu araçlar vasıtasıyla kitleleri harekete geçirmektir. Buda uygulanacak doğru politikalara bağlı bir şeydir.

Günöbirlik mücadele yöntemleri, benmerkezci anlayışlar yerine, sorunları uzun vadeli bir mücadele seyri içinde ele alacak ve ona uygun çözüm yöntemleri üretebilecek sağlıklı birim örgütlenmeler yaratmak esas olmalıdır. Mücadeleyi, uzun vadeli ek almak demek kendimizi gidişatin seyrine bırakmak olarak algılanmamalıdır. Tam tersi bizim aktif-iradi mücadelelerimizle inşa edeceğimiz süreç olarak görülmelidir. Bugün liselerde mücadelenin kat ettiği mesafe kaç okulda LOB olduğu sorusuyla açıklanabilecek bir olgu değildir. Bu kendi kendimizi avutmaktan, tatmin etmekten başka bir işe yaramaz. Bu bizim yaratılan değerleri reddettiğimiz, görmezden geldiğimiz olarak yorumlanmamalıdır. Elbetteki yaratılan değerleri sahiplenir, onları geliştirmek için elimizden geleni yaparız. Ve elbette biz mücadelenin basitten karmaşığa, küçükten büyüğe doğru adım adım gelişeceğinin bilincindeyiz. Bizim burada esas üzerinde durduğumuz anlayış sorunudur. Sorunlara basmakalıp, sıg, günöbirlik yaklaşan yanlış anlayışlara karşıyız.

Bugünkü haliyle LOB, kitlelerden kopuktur. Bu bağı sıkı bir şekilde geliştirmenin yolu kitlelerin sorunlarına somut çözümler, alternatifler üretmek -bizzat kitlelerin düşüncelerini beklentilerini de katarak- ile mümkündür. LOB sadece belirli siyasi anlayışların siyasi düşüncelerini dile getirdikleri yerler olmamalıdır. Bu siyasi düşüncelerimizi gizlememiz, taviz vermemiz anlamına gelmemeli. Çünkü her sorunun her düşüncenin altında bir siyasi-ideolojik yan vardır. LOB canlı siyasi tartışmaların yapıldığı -esas sorunlardan uzaklaşmadan- insanların görüşlerini özgürce dile getirdikleri mevziler olmalıdır. Bizim, geçmişte ve bugün liseli gençlik mücadelesinde yaşanan olumsuzluklara karşı "**Ne de olsa biz bu hataları yapıyoruz, böyle düşünmüyoruz**" demek yerine bizzat olumsuzluklara, eksikliklere karşı, benmerkezci, dargrupçu anlayışlara karşı amansızca mücadele etmeliyiz. Kendimizi varolan olgulardan bağımsız ele alamayız. Çünkü biz olumsuzlukları hep birilerine havale edersek, insanlar sorarlar "**Peki siz ne yaptınız**" Ve bizim çalışmalarımızda kendimize sormamız gereken soru bu olmalıdır. "**Peki biz ne yapıyoruz**" Süreci objektif bir şekilde irdeleyip kitlelerin sorunlarına uygun çözümler sunduğumuz vakit, süreç içinde kitleler bu doğrultuda hareket edeceklerdir. Yeterki sabırla, inatla doğruları pratiğe dökelim. Yangından mal kaçırıracasına, grup çıkarlarını her vesileyle ön plana çıkaran insanlar siyasi-ideolojik düşüncelerine güvenmeyen, kompleksli insanlardır.

Bugün gelinen aşamada ortaöğrenim alanındaki sorunları doğru bir tarzda ele alıp esas-tali ayrımını yapmak gerekmektedir. Birim örgütlenmeler yoluyla yapılacak çalışmalarda liselerdeki genel sorunlar ortak paralel çalışmalar şeklinde yürütüleceği gibi her okulun özgül koşulları, farklı sorunları da gözönünde tutularak ona göre bir çalışma metodu uygulanmalıdır. Özellikle ortaöğrenim gençliği kendi kişiliğini, siyasi düşünce hattını bulma döneminde olduğu için onların sorunlarını, psikolojilerini iyi bir şekilde tahlil edip ona göre mücadele yöntemleri geliştirebilmeliyiz. Bunun için kullanacağımız araçları, izleyeceğimiz

miz yöntemleri hatta taktikleri sürekli geliştirmeliyiz. Örneğin kültürel faaliyetler (müzik, tiyatro vs.), dergi-gazete çıkarma, sportif faaliyetler, çalışmalarımızı zenginleştirici, kitlelerle yakınlaşmamızı sağlayacak faaliyetlerdir.

Bu noktada özellikle şunun altını çizmekte fayda var; bu tür faaliyetler bizim esas amacımız değil, amacımıza ulaşmada birer yan faaliyetlerdir. Bugün özellikle bazı reformist-pasifist düşünce akımları 12 Eylül'ün yarattığı dejenerasyonun etkisiyle kitlelerin çelişkilerinin özellikle sanatsal, kültürel ve ahlaki konularda yoğunlaştığını iddia ederek öncelikle bu çelişkilere çözüm getirilmesi, bunun için bu aktivitelere öncelik verilmesi gerektiğini savunuyorlar. ML'ler olayları sonucuna bakarak değerlendirmezler. Sonuçta götüren, ona kaynaklık eden etkenleri bulur, tahlil eder ona göre hareket ederler. Biz geri kitlelerin, istemlerine, beklentilerine göre hareket edemeyiz. Ama onların çelişkilerini çözmek, ilerletmek içinde elimizden gelen çabayı sarfederiz.

Sorun, beraber LÖB toplantısı yaptığımız, satranç oynadığımız, tiyatroya gittiğimiz insanları liseli gençliğin protesto yürüyüşlerine, açlık grevlerine, imza kampanyalarına, basın açıklamalarına da katabilmektir. Ancak bu köprüyü kurabilirsek kitleyle bütünleşebilmiş sayılırız. Yoksa bazılarının iddia ettiği gibi tek başına sinemayla, müzikle, tiyatroyla insanlar hareket geçmez. Yani liseli gençliğin mücadelesi bu tür faaliyetlerin üzerinde yükselmez.

Çalışmalarımızı sadece akademik-demokratik hak alma mücadelesiyle sınırlayamayız. Aynı zamanda güncel gelişen toplumsal olaylara karşıda eylemlilikler geliştirebilmeli, bizim sorunlarımızın toplumsal sorunlardan bağımsız olmadığını bilince çıkarmalıyız. Hedef aldığımız kitleye bu siyasi bilinci taşıyabilmeliyiz. Çünkü **Demokratik Halk Liselerini** yaratmak için bugünden onun tohumlarını atabilmeliyiz.

Geçmiş deneyimlerin olumlu ve olumsuz yönlerini bilince çıkararak, bugün liseli gençliğin gündemini meşgul etmeye devam eden faşist disiplin yönetmeliğine, paralı eğitime, sınav yönetmeliğine karşı LÖB öncülüğünde, belli bir sürece yayılacak geniş çaplı bir kampanya başlatılmalıdır. Ve bu çalışmalar eş-zamanlı olarak LÖB olan tüm okullar ve ulaşılabilecek diğer okullara yayılmalıdır. Bu çalışmalar sonucu ulaşılabilecek aşamaya göre ortak merkezi eylemliliklerle çalışmalar bir üst boyuta taşınmalıdır. Tabii bunun için kesin sınırlamalar yapmak doğru olmaz. Kampanya sırasında izlenecek taktikleri, eylem çeşitlilikleri, mücadelenin izleyeceği seyre bağlıdır. Çalışmaların planlı-programlı ve bir disiplin altında ilerlemesi gerekir. Mesela son dönemlerde kamuoyunu meşgul eden **"bekaret kontrolü"** ne karşı öncelikle karşı çıkması gerekenler devrimci-demokrat öğrenciler olması gerekirken, bir bakıyoruz feminist gruplar, lümpenler, yürüyüşler, basın açıklamaları yapıyor, sorunu esas sahiplenmesi gerekenlerden ses-se da yok. Bu tür gündemler iyi yakalanıp, doğru alternatifler sunulabilirse kitlelerin nabızı kolayca tutulabilir. Birilerinin yapay gündem oluşturup önümüze sürmesinden önce kendimiz liselerde varolan sorunları çelişkileri iyi yakalayabilmeliyiz. Bugünkü varolan durum buna hayli hayli uygun. Örneğin bir meslek liselerindeki öğrencilerin emeğinin staj adı altında sömürülmesi başlı başına bir gündem maddesidir. Ve bu sorun iyi işlenirse azımsanmayacak bir kitle harekete geçirilebilir. Tüm bu olgular, ancak, sağlıklı bir işleyişe sahip, düzenli toplantılar yapıp, kararlar alabilen, olaylara karşı anında tavır geliştirebilen, olaylara karşı anında tavır geliştirebilen LÖB'ler vasıtası ile yerine getirilebilir. Yukarıda anlatmaya çalıştıklarımızı Lenin'in şu sözüyle özetleyebiliriz; **"Ama bu sorunları ele aldığınız anda, bunlara gerçek yanıtlar vermelisiniz; geriye çarkedip "ortalamadan" ya da "yığınlar" dan medet ummayınız; gereksiz tümceciklerle yada eğlendirici fıkralarla durumu geçiştirmeye kalkmayınız"** (Ne yapmalı)

DLK'dan, DLB'ye İZLENEN MACERA:

"Herhangi bir örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriğidir" (Lenin, Ne Yapmalı)

1994 Aralık ayının 24-25 tarihlerinde Demokratik Lise Kurultayı adı altında bir kurultay yapıldı. Kurul-

tay süreci tamamlandığından, kurultay öncesi sürecin ayrıntılarına fazla girmeden DLK (Demokratik Lise Kurultayı)'dan DLB'ye (Demokratik Lise Birliği) izlenen hatın genel anlayışını ortaya koymaya çalışacağız.

Kurultay çağrılarında, liseli gençliğin varolan örgütlülüğünün, birim çalışmalarının artık merkezi bir örgütlülüğe kavuşturulması üzerinde duruluyordu.

Sağlıklı bir işleyişe sahip birim örgütlülükler üzerinde yükselen, varolan örgütlülükleri bir üst örgütlülüğe birleştirilen ve toparlayıcılık, birleştiricilik işlevi gören merkezi bir yapılanma elbetteki olması gereken bir olgudur. Ve zaten mücadelenin, doğal seyri içerisinde, belirli bir nitelik ve nicelik ölçüme kaydetmesiyle beraber bu üst aşamadaki örgütlülük yani merkezileşme kendiliğinden dayatacaktır.

Peki, liseli öğrenci gençlik mücadelesine baktığımızda, gerek 90'dan bu yana katedilen mesafe, gerekse varolan birim örgütlülüklerle (LÖB) bugün merkezileşme için yeterli bir altyapı oluşturmuş mudur?

Özellikle 89-90 yıllarından sonra liseli öğrenci gençlik mücadelesinde bir hareketlilik, kıpırdanma yaşanmasıyla beraber, nasılsa üniversitelerde mücadelenin ihtiyacına orantılı olarak **"Öğrenci Dernekleri"** akademik-demokratik bir işlev görüyorlardıysa, liselerde de Öğrenci Birlikleri bu ihtiyacı ürünü olarak ortaya çıkıyorlardı. LÖB ilk başlarda çeşitli siyasi düşüncelerden insanı ve sıradan kitleleri biraraya getirirken, kısa sürede küçük burjuva hastalıklar burada da kendini göstermeye başlıyordu ve bazı anlayışlar sudan bahaneler ileri sürerek farklı adlar altında örgütlenmeye gidiyorlardı; DÖB, ALÖB, DLMK vs..

Tabii ki bu tür bölünmeler ve LÖB içindeki kısır tartışmalar, dargrupçuluk, sektör tavrılar vs. hem asıl sorunların üzerinde yoğunlaşılmasına yol açıyor, hemde LÖB çevresinde yeralan sıradan (yani herhangi bir yapıya bağlı olmayan) insanların buradan uzaklaşmasına yol açıyordu. Bu arada **"Kitle Örgütü"** kavramını, bazı anlayışların siyasi örgüt kavramıyla eşitlemesi, bazılarının geri kitlelerin istemlerine göre şekillendirme anlayışları çelişkileri daha da boyutlandırıyor. Bu yanlış anlayışlar LÖB toplantılarından, eylemliliklere kadar kendini yansıtıyordu. Düşünün ki kimi okullarda LÖB toplantısı oluyor. Ve LÖB içinde direkt yeralan insanların dahi haberi olmuyor. Veya aynı okulda insanların iletişimsizliği veya başka nedenlerden dolayı 2 ayrı LÖB toplantısı oluyor.

Evet LÖB'ün durumu bugünde dünden farklı değil. Bugün LÖB çalışması olan okullarda binlerce emekçi çocuğunun olduğu (LÖB çalışması genellikle emekçi aile çocuklarının yoğun olduğu bölgelerde mevcut) bir ortama LÖB ortalama 15-20 kişiyle toplanıyor. Şimdi diyebilirsiniz ki mücadele küçükten büyüğe adım adım büyür. Evet bu genel bir doğrudur. İzlenen yol doğruysa nicelik ilk başta o kadar önemli görülmez. Nicelik bir birikim sağlayabilmek içinde, nitelikli örgütlülükler ihtiyaç vardır. Ama geline aşamada 1 yıl veya 2 yıl önceki tablo çok fazla değişmeden hala aynen sürüyorsa, aynı kısır tartışmalar, aynı sorunlar hala aşılamamış devam ediyorsa o zaman burada gidişat hiçte iyiye gitmiyor demektir.

Yukarıda sıraladıklarımızı, ne karamsar bir tablo çizmek için, ne de lise mücadelesinde bugüne kadar istenen düzeyde olmasada yaratılan belli değerleri gözardı etmek için ortaya koyduk. Ama **belirli adımlar atarken içinde bulunduğumuz koşulları çok iyi tahlil edip, olumluluklarımızı-olumsuzluklarımızı hiçbir kaygı gütmeden serbestçe ortaya koyabilmeliyiz ki, üzerinde yükseldiğimiz zeminin sağlam olup olmadığını anlayabilelim.** Bizler olayları değerlendirirken anlık ihtiyaçlarımıza ve beklentilerimize göre değil tüm bileşenlerin objektif bir tahlilini yapmalı bu hedeflere uygun, uzun vadeli planlar yapmalı ve buna göre hareket etmeliyiz. Bunun aksi, olaylar karşısında küçük burjuva heyecanıyla, gururuyla hareket eden düşüncenin, para için bütünü feda etme anlayışına denk düşer.

Biz, kendimizi bugün lise mücadelesinin içinde bulunduğumuz durumdan soyutlayıp, herşeyi toz-pembe görüp **"haydi merkezileşmeye gidi olumlu bir adım daha atalım"**, dersek buna, **"kendini hayal aleminde yüzmekten"** başka birşey denmez.

Kurultay bültenlerinde merkezileşmenin LÖB üzerinden sağlanacağı söyleniyordu. Peki, kurultay

kararı alınmadan önce, kurultay önerisi LÖB olan okullarda ne derece sağlıklı tartışıldı? Bu kurultay kararını bu örgütlülüklerde faaliyet yürüten insanlar mı aldı, yoksa onların adına birileri önce karar aldı, sonra sanki kurultay kararıymış gibi, insanlara dayatıldı mı? Bununda ötesinde kimi okullarda LÖB toplantısı dahi olmadan, 15-20 kişiden oluşan LÖB adına 2-3 kişi karar alıyor; "X okulu ÖB kurultay dedi", gibi trajik-komik olaylar yaşanıyor. Kurultay fikrinin ortaya atılmasıyla onun ön hazırlıklarının yapılması (okullarda, birimlerde tartışılması, karar alınması, bunun kitlelere ulaştırılması vs.) ile kurultayın yapıldığı tarihe kadar geçen zamanı gözönünde tutarsak dahi bu sorulara cevap vermek için yeterli bir fikre sahip olabiliriz.

Kaldı ki kurultay öncesi gündem maddeleri belirlenir insanlar bunun üzerine tartışır, kesin kararı kurultay verir. Önceki aşamalarda kesin şu olacak veya bu olacak şeklinde bir saptama yapılamaz. Ancak belirli bir hedef belirlenir. Yoksa kurultay, alt toplantılarda alınan kararların onaylanması değildir. Ama kurultay çağrısını yapan arkadaşlar **"merkezi bir örgüt"** kararını kurultay çağrısıyla beraber almışlardı. (Bkz. Demokratik Lise Bülteni) Gerisi sadece parmak formalitelerine kalıyordu.

Yukarıdaki paragrafta getirdiğimiz eleştirilerle kurultaya yada merkezileşmeye olumlu yaklaşmamamız dolayı değil, **"Kurultaya tarihi bir misyon biçen"** (Bkz. Özgür Gençlik sayı:3) arkadaşların ne kadar işin ciddiyetinde olduklarını göstermek istedik.

Kurultaya beklenildiği gibi merkezileşme kararı onaylandı. Ve yeni adıyla DLB (Demokratik Lise Birliği) ortaya çıksada (birleştirme, toparlama vs.) gelinen aşamada geçmişte LÖB içinde yaşanan bölünmelerin (hernekadar kendileride geçmişte yaşananları eleştirilerde) aynısının objektif olarak yaşanmasına yol açmışlardır. Buda, günümüzde düşünen, kendini azıcık güçlü gören, küçük burjuva düşünce yapısının bir sonucudur.

GELİNEREN SÜREÇTE NE YAPILMALI?

Liseli Öğrenci Gençlik bugün gelinen süreçte dağınlığı gidermek, durağanlığı aşmak için öncelikle varolan birim örgütlülüklerini (LÖB) sağlıklı, işleyişe olan yapılar haline getirilmesini, diğer olmayan yerlerde de bunun altyapı çalışmalarının yapılması gerekmektedir. Kitlelerle bütünleşme sağlayabilmek için, onları eylemliliklere, çalışmalara katmak, bunun içinde gündemi iyi yakalayıp ona uygun eylemlilik tarzları geliştirmek zorundayız. Bunun için ilkeli, sabırlı ve disiplinli bir çalışma şarttır. Tek tek liselerde LÖB'ler arasında koordineyi sağlamak ve ortak eylemlilikler, kampanyalar örgütleyebilmek için, her okuldan seçilecek LÖB temsilcilerinden oluşacak bölgesel platformlar veya koordinasyon komiteleri oluşturulmalıdır. Bu platformların görevi kendi başına bağımsız kararlar almak olmamalıdır. Tek tek LÖB'ün bilgi akışını sağlamak ve alınan kararları platformda birleştirmeli merkezi bir karar olarak sunulmalıdır.

LÖB ile platform arasında sağlıklı bir işleyiş, düzenli bir denetimin olabilmesi için alınan kararların yazılı olarak sunulması (mesela düzenli çıkarılacak bültenlerle) en doğru olanıdır. Oluşturulacak bu bölgesel platformlar arasında bir iletişim sağlanmalı, platformlar içinden seçilecek temsilciler her platformun aldığı kararları öbür platforma iletmelidir.

Üst boyuttaki merkezi eylemliliklerde bu şekilde örgütlenmelidir.

Merkezi bir örgütlülük, bu çalışmalar sonucu aşağıdan yukarıya doğru yükselecek, kitlesel, sağlam birim örgütlülükleri haline gelecek ve hedeflenene ulaşmak daha kaçınılmaz olacaktır. Yukarıdan aşağıya oluşturulacak merkezi yapılanmalar sadece kağıt üstünde kalırlar ve süreç içerisinde eriyip kaybolurlar.

Yazımıza Marks'ın şu sözüyle son verelim; **"ileriye doğru atılacak her adım, her gerçek ilerleme, bir düzine programdan daha önemlidir"**.

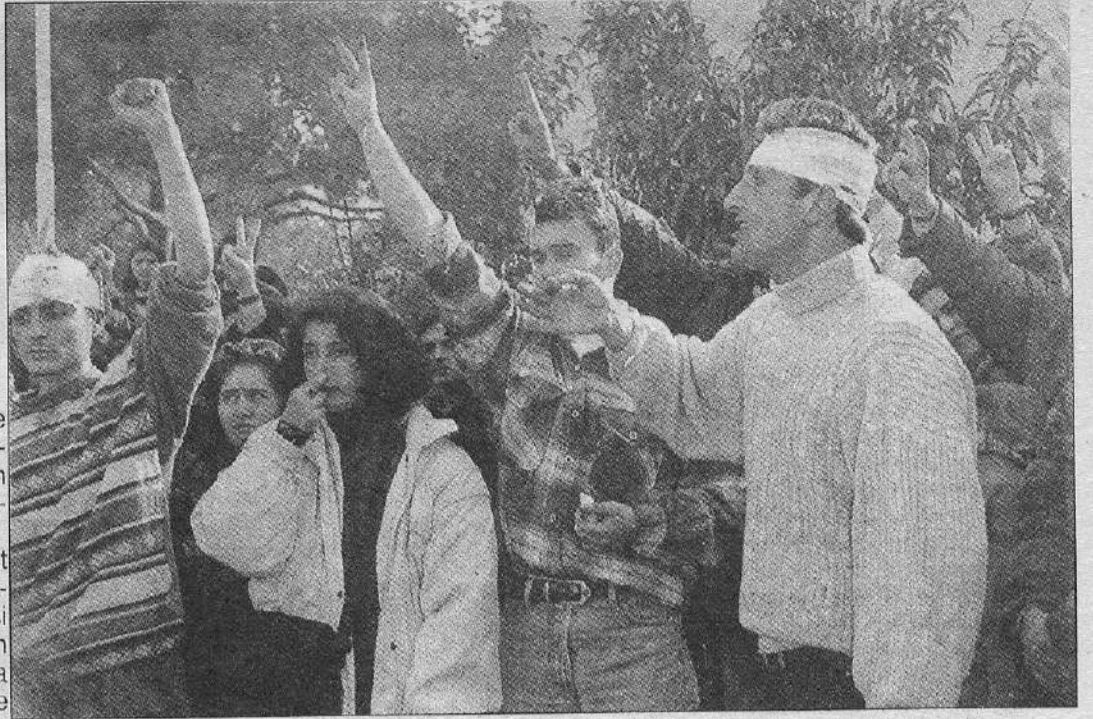
- Yaşasın Liseli Öğrenci Birlikleri !

Saldırgan Ülkücü-faşist çete serbest, saldırıya uğrayan öğrencilere gözaltı

Partizan Gençlik/İstanbul: Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'ne gelen 30-40 kişilik ülkücü faşist çete, "oruç tutmadıkları" gerekçesiyle öğrencilere saldırdı. Faşist-ülkücü çetenin satır, bıçak ve sopalarla öğrencileri saldırmaları sonucu, 8 öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandı.

Edinilen bilgiye göre 22 Şubat 1995 Çarşamba günü saat 11:30 sıralarında kampüse ellerinde bıçak, satır ve sopalar olduğu halde gelen ülkücü faşist çete, Atatürk Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Bölümü kantinine girerek, kantinde oturan öğrencilere saldırdı. Gözünü kan bürümüş faşist grup daha sonra Teknik Eğitim Fakültesi ve Üniversite yemekhanesini de basarak burada yemek yiyen öğrencilere bıçak, sopa ve satırlarla saldırdı. Saldırı sonucunda çeşitli yerlerinden yaralanan **Hasan Alp-göz, Tufan Yılmaz, Emin Koray İnan, Savaş Coşkun, Özgür Baş, Emrah Ergüler ve Ahmet Taşçı** adlı öğrenciler Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kaldırılırken, **Onur Bozdağ**'da Göztepe SSK Hastanesi'ne kaldırıldı. **Emin Koray İnan** ile **Onur Bozdağ**'ın bacaklarında bıçak yararı bulunduğu, diğer öğrencilerin demir çubuk darbeleriyle yaralandığı belirlendi.

Ote yandan saldırıyı gerçekleştiren sivil-faşist grup, elini kolunu sallayarak olay yerinden uzaklaşırken, polis; saldırıya uğrayarak yaralanan 3 öğrenciyi gözaltına aldı. Bunun üzerine Eğitim Fakültesi binası önünde toplanan yaklaşık 250 kişilik öğrenci kitlesi burada bir forum yaparak, faşist saldırıları, bu saldırılara göz yuman okul yönetimini ve arkadaşlarının polis tarafından gözaltına alınmasını protesto etti. Forumda konuşan bir öğrenci, "**Bizler kimlik kartlarımızla bile okula zor girerken, öğrenci bile olmayan ülkücü faşistler üzerlerinde bıçak, satır, sopa, demir çubuk olduğu halde rahatça girebiliyorlar. Saldırıyı gerçekleştiren insan olmaktan uzak yaratıklar rahatça kaçarken, saldırıya uğrayan 3 arkadaşımız gözaltına alındı. Bütün bunlar sivil-faşist saldırıların polisle işbirliği içerisinde gerçekleştirildiğinin bir kanıtıdır. Saldırıyı gerçekleştirenleri Maraş, Çorum, Sivas, 16 Mart...**

katliamlarından tanıyoruz. Ülkücü faşistlerin bu saldırıları ne ilk ne de sonucudur. Ancak bilinmelidir ki bu faşist saldırılar bizleri yıldıramayacak" dedi. Bu arada bahçede ayrı bir grup oluşturan dinci öğrenciler ise saldırının ülkücüler tarafından gerçekleştirildiğini, saldırganların başında **Kadıköy Ülkü Ocakları Başkanı**'nın bulunduğunu söylediler.

Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü'nde sivil-faşistlerin öğrencilere saldırmaları haberi burjuva basına ve televizyonlara da yansırken, olay Üniversite öğrencileri arasında tepki yarattı.

22 Şubat günü Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsüne gelen bir grup sivil-faşistin öğrencilere saldırmalarını protesto etmek amacıyla, saldırının ertesi günü T.Ü. Merkez Kampüsü'nde bir forum düzenlendi. Forumun başlamasından 3-4 dakika sonra alana gelen sivil polisler, konuşma yapan bir öğrenciyi gözaltına alarak foruma müdahalede bulundular. Bunun üzerine foruma katılan öğrenciler toplu halde yemekhaneye girecek burada faşist saldırıları kınayan ve bu saldırılara karşı örgütlü bir şekilde mücadele edilmesi gerektiğine işaret eden konuşmalar yaptılar. Konuşma esnasında öğrencilerin sık sık; "**Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz**", "**Faşistlerden Hesap Sorduk, Soracağız**" şeklinde slogan attığı gözlemlendi. Yemekhanede bulunan diğer öğrencilerin ilgiyle izledikleri eylem, öğrencilerin toplu halde binayı terketmeleriyle son buldu.

1. SAYIMIZ TOPLATILDI

Haber Merkezi: Yayın hayatına henüz başlayan dergimiz Partizan Gençlik'in 1. sayısı, İstanbul DGM tarafından toplatıldı.

Emekçi halkın ve halk gençliğinin gözü, kulağı ve haykırın sesi olma işleviyle yola çıkan dergimiz Partizan Gençlik'in ilk sayısı;

2. sayfada "**Merhaba**" başlığı altında yayımlanan yazıda, TC. Devleti'nin ülkesi ve milletle bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef alan propaganda yapmak,

3. sayfada "**Yeni Yılda Yeni Atılımlar Yaratmak İçin Mücadeleye**" başlığı altında yayımlanan yazıda, halkı, ırk, sınıf ve bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açığa tahrik etmek,

4. sayfada "**Avrupa Şafaklarını Tutuşturan Üç Komünist Katledildi**", 6. sayfada "**Sanılmasın ki, Onlar Unutulacaklar, Onlar Kavganın Şafağındalar**", 12.-13. sayfalarda "**Kazanmak İstiyorsun; Oyleyçe Akil ve Cesareti Birleştirmek Zorundasın**", 22.-23. sayfalarda "**Onları Anmak; Biraktıkları Bayrağı Aynı İnanç ve Kararlılıkla Hedefe Taşımaktır**" başlıkları altında yayımlanan yazılarda ve 23. sayfada **basılan resimlerde TKP(ML)** adlı örgütün propagandasının yapıldığı iddiasıyla, Anayasa'nın 28. ve CMUK'un 86. maddesi gerekçe gösterilerek, İstanbul DGM'si tarafından toplatıldı. Bu kararın ardından İstanbul C. Savcılığı tarafından toplatmaya neden olan yazılardan ve resimlerden dolayı dergimize kapatma için dava açıldığını bildiren tebligat gönderildi.

MGK'nin "**aykırı sesleri susturma**" kararının bir parçası olarak toplatılan dergimiz **Partizan Gençlik**; **bütün engellemelere ve baskılara karşın, toplatma gerekçesi olarak gösterilen "Merhaba" başlığı altında ortaya koyduğu yayın ilkelerinin çiğnenmesine hiçbir şekilde izin vermeyecektir. Dergimize yöneltilen bu saldırıyı kınıyor, GERİ KALMAK YOK SUSMAK ASLA diyoruz** ■

İskenderun'da 8 lise öğrencisi okuldan atıldı

Partizan Gençlik/İskenderun: İskenderun Lisesi ve İsdenderun Cumhuriyet Lisesinde okuldan atılan öğrenciler ve velileri SHP ilçe binasında protesto toplantısı düzenlediler.

10 Şubat 95 tarihinde SHP ilçe binasında toplanan öğrenciler ve veliler 8 öğrencinin okuldan atılmasını protesto ederek atılan öğrencilerin derhal geri alınmasını istediler.

Öğrencilerin ve velilerin gerçekleştirdiği toplantıda, öğrenciler tarafından bir açıklama yapılarak şöyle denildi; "7 Aralık 1994 gününe kadar öğrenci arkadaşlarımızın okullardaki para toplamalara, dayak olaylarına karşı, topladıkları imzaları, Milli Eğitime vermek ve basına duyurmak amacıyla basın açıklamasına katıldıkları gerekçesiyle yaklaşık bir ay sonra İskenderun Lisesinden iki arkadaşımız Deniz Yıldırım ve Ahmet Polat'ın 'kent dışında bir başka okulda okumak üzere tasdikname ile 'uzaklaştırılmışlardır. Bunu takiben Cumhuriyet Lisesinden üç öğrenci Deniz Bakır, Cemgil Arslan ve Önder Kişin ise 'Kent içinde başka bir okulda okumak üzere tasdikname ile 'uzaklaştırılmışlardır. Bu öğrencilerin dışında yine Cumhuriyet Lisesinde bir takım sebepler ileri sürülerek Şehmuz Aslan, Ulaş Alakuş ve soyadını öğreneme-

diğimiz Selahattin adlı arkadaşlarımız tasdikname ile uzaklaştırılmışlardır. Ulaş Alakuş'un okuma hakkı elinden alınmıştır."

İskenderun Lisesi ve Cumhuriyet Lisesinden atılan öğrenciler geri alınmak için çeşitli mercilere başvurduklarını fakat bir sonuç alamadıklarını belirterek, açıklamalarına şöyle devam ettiler: "Okulda paralı eğitime karşı çıkan, bilimsel eğitim isteyen öğrenciler okuldan atılarak düşünmeyen, sorgulamayan, ezberci ve evet efendimci öğrenci yetiştirilmeye çalışılmaktadır. En son olarak çağdışı bir şekilde yönetmeliğe konulan bekaret kontrolü de buna bir örnektir."

Eğer atılan öğrenciler okullarına geri alınmazsa her türlü hak arama mücadelemiz de sonuna kadar devam edecektir. Bu haklı mücadelemizde halkımızı duyarlı olmaya davet ediyoruz."

Atılan öğrenciler okullarına geri alınmazlarsa eylemlerin artarak devam ettiğini belirtti. Öğrenciler ve veliler halkın bu konuya duyarlı olmasını ve sahiplenilmesi gerektiğini vurgulayarak düzenledikleri toplantıya son verdiler ■

Partizan Gençlik/İstanbul: Yayinevimize posta kanalıyla ulaşan 9 Şubat tarihli, "TKP(ML) -TİKKO 1 No'lu Bölge Komutanlığı" imzalı bildiride 6 Şubat saat 5.30 civarında TİKKO savaşçılarıyla TC. ordusu arasında Hozat-Çemişgezek sınırı Elkağan (Boz Ağaç), Kalecik ve Ulukale köyleri arasında çatışma çıktığı bildirildi.

TC. ordusunun bir ihbar üzerine Hozat-Çemişgezek sınırına yöneldiği tahmin ediliyor.

Kızıl Ordu TİKKO ile Faşist Türk ordusu arasındaki çatışmada düşmanın ağır kayıpları verildiği bildirildi. Düşmanın kayıplarını gizlemeye çalışmasına rağmen 27 askerin öldüğü, 3 panzerin imha edildiği, bir binbaşının ağır yaralandığı ve askeri malzemelerin bir kısmına TİKKO gerillaları tarafından el konduğu öğrenildi. TİKKO gerillalarının iki şehit verdiği; şehitlerden kod adı Arif olan gerillanın yoldaşları tarafından çatışma alanından çıkarılarak törenle toprağa verildiği, Ezgi kod adlı (Feride YILDIZ) gerillanın çatışma alanından çıkarılmadığı bildirildi.

TİKKO gerillalarının düşmandan; **"1 adet Bikisi marka şeritli ve uzun namlulu makineli tüfek, 3 adet G-3 marka uzun namlulu otomatik tüfek, 1 adet uçaksavar namlusu, 1000 adet uçaksavar mermisi, 700 adet Bikisi mermisi, 150 adet G-3 mermisi, 15 adet G-3 şarjör, 1 adet büyük araç telsizi"** ele geçirdikleri belirtiliyor.

Bildiride çatışma öncesi durum şöyle anlatılmaktadır: "6 Şubat tarihinde, saatler sabaha karşı 3.30'u gösterdiğinde ana birliğin güvenliğini sağlamak, çevreyi denetlemek amacıyla Kalecik ve Ulukale köyleri istikametindeki hakim tepelere doğru, yağın kara rağmen hareket eden savunma birimlerimiz saat 4.00 olduğunda Hozat istikametinden yüzlerce düşman askerinin kendilerine doğru ilerlediklerini fark ettiler.

Ana Birlik Komutanlığına ulaşan bu haberle birlikte, durum değerlendirilmesini yapıp hareket tarzının belirlenmesiyle birlikte bütün güçler, büyük bir ihtimalle ihbar olduğu ve Hozat ile Çemişgezek'teki güçlerin üzerimize doğru geldiği, bunun karşısında tavrımızın her-

Kızıl Ordu TİKKO'dan faşist Türk devletine ağır darbe

zaman olduğu gibi 'saldırı' şeklinde olacağı konusunda bilgilendirildi."

Daha sonra olayların gelişimi şöyle açıklanmaktadır: "Saat 5.30 civarı Kalecik istikametine ilerleyen düşman bir tepeye çıktığı an sloganlar ve kızıl kurşunlarla karşılaştı. TİKKO gerillaları yerleşikleri mevzilerde üzerine gelene kadar bekledikten sonra ilk atışı yaptılar. Çatışmanın başladığı bu anda şaşkına dönen düşman, ne yapacağını bilmez halde mevzilenmeye çalıştı. "Ava giden avlanır misali" düşman, bu saldırı karşısında çaresizliğini yardım isteyerek bertaraf etmeye çalıştı. Takviye kuvvetlerin gelmesiyle beraber düşman gücünün 1200-1300'e ulaştığı" yazılmaktadır. Asker gücüyle beraber silah olarak üstün durumda olmaları rağmen TİKKO gerillalarının taktiksel üstünlüğü düşmanın gerilemesine neden oldu. Panzerleri ele geçiren militanlar panzerlerin üzerine monte edilen uçaksavarları sökmeye çalıştılar. Uçaksavarlar civatalarla sabitlendiği için alınmadı. Bu arada uçaksavarları sökmek için aşağıya doğru inen Kızıl Ordu TİKKO gerillası ARIF açılan yoğun ateş esnasında şehit oldu. Diğer TİKKO gerillası olan EZGİ (Feride YILDIZ) çatışma esnasında şehit düştü. Uçaksavarları sökmeye çalışılan panzerler imha edildi. Bu arada bir panzer daha roketlerle imha edildi. Telsizden saldırıyı yöneten binbaşılardan birinin vurulduğu gerillalarca öğrenildi.

Panzerlere yol açmakla görevlendirilen greyderin operatörü (kullanıcısı) önce kendisini gerillalardan saklamaya çalıştı. Gerillalar araçları imha ettikten sonra geri çekilirken greyder operatörünü fark ettiler. Teslim ol çağrısı yapan gerillalara asker olmadığını söyledi. Gerillalar onu alıp kendisine bir zarar vermeyeceklerini anlattılar. Elazığ'lı olan Operatör zorla görev icabı oraya gönderilen bir işçi olduğunu söyledi. Gerillalar opera-

törün halka zarar verip vermediği konusunda sorguladılar. Halka zarar vermemiş siraan bir işçi olduğu konusunda mutabık kaldılar. Birde yaralı asker teslim alan gerillalar askerin yarasını tedavi ettikten sonra kendisinin bir savaş esiri olduğunu, bu nedenle onların söylediği şeyleri yapmak zorunda olduğunu, kendisine bir zarar vermeyeceklerini anlattılar. Bildiride adının Muhammet EKMEKÇİ olduğu belirtilen, Afyon'lu olan askerin, operatörle birlikte serbest bırakılarak Hozat merkezine gönderildiği belirtiliyor.

Çatışmanın devam ettiği saatlerde OHAL valiliği açıklama yaparak kendi kayıplarının 5, TİKKO gerillalarının ise 18 kayıp verdiğini söyledi. Boyalı basın da zaten günlerce haberi böyle vermişti. Bu yalan, bildiride şöyle açıklanıyor: "Oysa işin gerçeği, ihbar sonucu başlayan operasyon, gerillaların ani saldırısıyla büyük bir çatışmaya dönüşmüş, bu muharrebede ordumuz TİKKO'nun sadece daha önce belirteğimiz iki değerli savaşçısı şehit olurken, bunun dışında ne yaralı nede şehit mevcut değildir.

Düşmanın ise birliğimiz savaşçılarının gördüğü ve köylülerin taşıdıkları cesetlerle onayladıkları 15 ölü çatışma mahallinde ve 7 ölü kaldırıldıkları (veya kaldırılırken) hastanede olmak üzere bilinen toplam 22 ölüsü mevcuttur.

Yine bunun yanısıra ele geçirilen esir askerin verdiği bilgiler ve gözlemlere dayanarak 1 Binbaşı ve Hozat'ta bölük komutanı olan subayın çok ağır olmakla birlikte 10'un üzerinde yaralıları mevcuttur.

Nitekim bu sayı içerisinde bulunmayan, çatışma alanından alınamayarak karların altında kalan ölülerin ve büyük çoğunluğu ölmüş olabilecek düşman yaralıları-

nın sayısı hakkında da net bir bilgi mevcut değildir.

OHAL kendi kayıplarını gizleme ve gerilla kayıplarını abartmalarıyla psikolojik savaşın olağan yöntemlerini uygulamaktadır."

Sabah 5.30'da başlayan çatışma saat 20.30'da sonuçlandı. Düşman birimlerinin yaralı ve ölülerini bırakarak geri çekildikleri öğrenildi. Gerilla müfrezesi düşman çekilmesini izleyerek yoğun kar yağışına rağmen ele geçirdikleri malzemelerle birlikte güvenli bölgelere doğru hızla harekete geçtiklerini belirtiyor.

Geri çekilme esnasında herhangi bir müdahalenin olmadığını belirtildiği bildiride, şu sözlerle son buluyor: "Özellikle Dersim topraklarından zorla uzaklaştırılan yada uzaklaşmak zorunda bırakılan sevgili Dersimlilere, kendilerine, tüm halkımız önünde verdiğimiz 'hesabını soracağız' sözüne bağlı kalacağımıza dair yeminini tekrarlıyor ve halkımızın çektiği acıların, bu devrim mücadelesinde bir bir hesapların sorulmaya devam edeceğini yeniden ve yeniden silahlarımızdan çıkan her mermi ve şehit düşen her yoldaşımızın feda ruhu ve kararlılığı kadar somut olan bilincimizle ilan ediyoruz."

Çatışma sona erdikten sonra yayinevimize posta kanalıyla gelen bilgilere göre TİKKO gerillaları tarafından faşist Türk ordusuna verilen kayıp şu bilançoyla sabitlendi: "1 Binbaşı, 1 Yüzbaşı, 1 Üsteğmen, 2 Astsubay, 7 Uzman Çavuş, 15 Er"

Durduramadı toplar, tüfekler, panzerler
Gelecekler kırlardan şehirlere Kızıl İktidarı kurmaya

Ayağa Kalk!
Bile Ökeni!
Kuşan Silahını!
Katil Saflara!

Haber Merkezi: Antalya Sağlık Meslek Lisesi'nde okul yakınlarındaki bir cafe'ye giden 7 öğrenciye okuldan

Cafeye giden öğrencilere hücre cezası:

uzaklaştırma cezası verildi. Bu öğrencilerden 5'i evleri yakın olduğu için ailelerinin yanına gönderilirken, 2 öğrenci ise evleri uzak olduğundan okulun 4. katındaki odada 7 gün süre ile hücre cezasına maruz kaldı.

Yönetmeliklerde bulunan kararları uyguladıklarını belirten öğretmenlere veliler tepki gösterdi.

Okulun Müdür Yardımcısı aynı zamanda tarih öğretmeni Mehmet Emin Zeren, Edebiyat öğretmeni İlhami Parmaksızoğlu ve İngilizce öğretmeni Nushet Çobanoğlu'ndan oluşan disiplin kurulu, 7 öğrenciye okuldan 1 hafta uzaklaştırma cezası verdi. Bu öğrencilerden 2'sinin evleri uzak olduğu için 17 yaşındaki A.E ve 18 yaşındaki N.Y okul binasında 4. kattaki bir odada 1 hafta boyunca kapalı tutuldu. 1 hafta boyunca yataklarında uyumalarına ve dışarı çıkmalarına izin verilmeyen öğrencilerin yemekleri de arkadaşları tarafından hücrelerine getirildi.

Antalya Kız Sağlık Meslek Lisesi Müdürü Halil Uzun'un ders kitapları ve kaynak kitaplar dışında kitap ve gazetelerin okunmasını yasakladığı aynı zamanda öğretmenler kurulunda öğretmenlerin de okula kitap ve gazete getirmemelerini istediği öğrenildi ■

Partizan Gençlik/İzmir: Ocak ayı parti ve devrim şehitlerini anmak amacıyla İzmir'de; Narlıdere köprüsüne bomba süsü verilmiş bir pankart asıldığı, Balçova-Üçkuyular semtine ise çok sayıda yazılama yapıldığı öğrenildi.

26.1.1995 Perşembe gecesi Narlıdere köprüsüne, üzerinde, "Şan olsun Partimiz TKP(ML)-Ordumuz TİKKO ve TMLGB" yazılı, bomba süsü verilmiş bir pankart asıldığı iletildi. Eylemi gerçekleştiren TMLGB militanların herhangi bir müdahaleyle karşılaşmadan uzaklaştıkları, olay yerine gelen polis pankartı indirmek için uzun süre beklediği bildirildi.

Ayrıca Balçova-Üçkuyular semtine çok sayıda yazılama yapıldığı, yapılan yazılamlarda: "Yaşasın Köylü Gerilla Savaşımız TKP(ML)-TMLGB" sloganı kullanıldığı öğrenilirken, dergimize posta kanalı ile gelen TMLGB imzalı bir bildiride;

"T.C. tarafından partimize ve taraftarlarımıza yapılan baskı, işkence ve yıldırma politikalarına karşı daha radikal yanıt vereceğiz. Bundan sonra pankartta bomba süsü değil, bombanın kendisini kullanacağız." denildi.

Halk düşmanı bir muhbirin İzmir-Çay mahallesindeki berber salonu bir süre önce

İzmir'de TMLGB eylemleri

TMLGB tarafında bombalanmış, eylemi gerçekleştiren TMLGB militanları olay yerine, üzerinde: "Eylül Şehitleri Ölümsüzdür. TKP(ML)-TİKKO" yazılı bir pankart asılmışlar ve slogan atarak olay yerinden uzaklaşmışlardı. Burjuva basına da yansıyan eylemin hemen ardından siyasi polis, TKP(ML)-TMLGB taraftarlarına yönelik geniş çapta bir operasyon başlatmış, çok sayıda kişiyi gözaltına almıştı. TKP(ML)-TMLGB'ye yönelik saldırılardan sonra örgütün İzmir'de büyük bir darbe yediği ve çökertilmesi yönünde propaganda yapan İzmir siyasi polisinin, çökertilmesini iddia ettiği TMLGB'nin İzmir'de yeniden eylem yapması üzerine şaşkınlığa düştüğü gözlenirken TMLGB eylemlerinin İstanbul'da sürdüğü öğrenildi. TMLGB militanları tarafından Ocak ayı parti ve devrim şehitlerini anmak amacıyla, 17 Ocak 1995 günü Sabah 8.00 sıralarında İçerenköy Merkezine bir pankart asıldığı bildirildi. Asılan pankartın üzerinde, "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür. TKP(ML)-TMLGB" sloganının yazılı olduğu, asılan pankartın ise yaklaşık 7 saat indirilemediği öğrenildi ■

Tuzla katliamcılarına beraat

Partizan Gençlik/İstanbul:

Tuzla katliamını gerçekleştiren 16 polise Kartal Ağır Ceza Mahkemesi tarafından beraat verildi. 7 yıldır süren dava 6 Şubat günü karara bağlandı. Kararın TCK'nın 49. maddesinin 1. fıkrasına göre verildiği öğrenildi. Katliamın gerçekleştirildiği 7 Ekim 1988 tarihinden bu yana, tutuksuz olarak yargılanan 16 polis beraat kararı adli makamlarca resmi olarak verilmiş oldu.

E-5 karayolu üzerindeki Tuzla köprüsünde 7 Ekim 1988'de, tarih bir yargısız infaza tanık olmuştu. Faşist Türk Devleti'nin bekçilerinin gerçekleştirdiği bu katliamda 4 kızıl gülümüzü kaybetmenin acısıyla sarsıldık. Bu olay 80'den sonra yargısız infaz zincirlerinin ilk resmileştirilmiş halkası olmuştu. Daha sonra ise artarak bugüne kadar devam etti. O dönemde emniyet güçleri yaptıkları devlet destekli katliamı meşru hale getirmek için, "kırmızı otomobildeki teröristlerin(!), İstanbul Valiliği'ne baskın, Emniyet Müdürlüğü'ne bomba, 1. Ordu karargahına sabotaj, Kadıköy Emniyet Amirliği'ne suikast" hazırlığı içinde oldukları açıklamasını yapmıştı. Oysa gerçekleştirdikleri katliamla un eleğine çevirdikleri korkulalı kırmızı otomobilin içinden sandığı gibi ne bombalar ne sabotaj planları nede silahlar çıkmıştı. Böylece faşist Türk devletinin yalanı kendisini vuran bir silah haline dönüşmüştü.

Daha nice yalanları ortaya salmışlar, fakat hiçbirisini de tutturamamanın acısı ile kıvrılmışlardı. Katliamlarını meşrulaştırmak için katliam sonrası arabaya iki silahı kendileri koymuşlar ve katliamlarını buna dayandırmak istemişlerdi. Gerçekleştirilen yargısız infaz önceden planlanmış ve verilen "öldürün" emri yerine getirilmişti. Ve dört kızıl gül; İsmail Hakkı ADALI, Reha ŞEN, Fevzi YALÇIN, Kemal SOĞUKPINAR, o çokca bahsi geçen kırmızı otomobildeki azıllı teröristlerin(!) arabaları durdurulup ve etkisiz hale getirildikleri halde katledildiler.

Katliam tüm ülkede büyük bir etki yaptı. Halkımız katledilen 4 karantilin acısını yüreğinden hissetti. Faşist Türk Devleti'nin yabancı olmadığı çirkin yüzüne birkez daha tanık oldu. 4 Kızıl gülü yitirimizin ardından çeşitli DKÖ'ler, yapılan katliama olan tepkilerini dile getirdiler. Ve faşist Türk Devleti'nin, infazı gerçekleştiren masalarına karşı, dava açıldı. Açılan dava tam 7 yıl sürdü. Sözde yargılanan (tutuksuz olarak) 16 polis, 6 Şubat günü Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmada beraat ettiler. Bizler, bu polisler için faşist Türk Devletinin verdiği beraat kararını tam 7 yıl önce, katliamın gerçekleştirildiği gün vermiştik. Biliyoruz ki, faşizmin bir yönetim biçimi haline getirildiği bir ülkede yargı organları da faşizmandır. Bu nedenle Proleterya Partisi'nin 4 kızıl gülünü katleden güçler bu mahkemelerde yargılanamazlar.

Yargılsalar dahi sevgili "anaları, bacıları, babaları" onlara kol kanat gerektirir. Bu güne kadar yargılananan sadece ve sadece proleter sınıfın öncüleri ve proleter sınıfın kendisi olmuştur.

16 Polis beraat kararı Türkiye Ceza Yasasının 49. maddesinin 1. Fıkrasına göre verildi. Bu fıkra şöyle "Kanunun bir hükmünü veya selahiyettar bir merciden verilip infazı vazifeden zaruri olan bir emri icra etmek suretiyle ölüme sebebiyet verdikleri..."

Bu maddeyi incelediğimizde:

1) Yargısız gerçekleştirilen infaz, üst ve sorumlu bir mercii tarafından emir verildiği için gerçekleştirilmiştir.

2) "Öldürün" emri vatanın korunması için verilmiştir.

3) Bu nedenle suç unsuru değildir(!) sonuçları çıkar. Polis Selahiyetleri vazifesi yarasına dayanak TCK'nın her maddesi olduğu gibi katliamcı polisler beraat getiren bu fıkrasının çürütülmesinin son derece basit olduğu açıktır.

1) Eğer gerçekleştirilen infaz üst düzey yetkililerce verilmişse -ki öyle olduğunu bizde kabul ediyoruz- onlarında yargılanması gerekir. Fakat faşist TC Devleti MGK direktifleriyle yönetildiğinden dolayı emri veren ağız, hiçbir şekilde yargılanamaz. Çünkü böyle olursa yargılanacak olan sadece emri veren ağız olacaktır, faşist Türk Devletinin kendisi olacaktır.

2) Vatanın kime göre korunması ve kimden korunması gerekir? Bu soruya en iyi cevabı Nazım Hikmet'in vatan hainliğini kabul ettiği(!) şiiri vermektedir.

3) Elbetteki suç unsurdur. Ama, halkımızın adaletine göre suçtur. Faşist Türk Devleti'nin adalet anlayışına göre değil.

Bizlerin adalet anlayışı da, ölçütü de hiçbir zaman faşist Türk Devleti'nin yasaları değildir. Hangi maddeyle karşılamaya çıkarsa çıksınlar, Proleterya Partisi'nin yargısından kaçamayacaklardır. Halk adaletimiz Faşist Türk Devleti'ne ve onun işbirlikçilerine gereken cezayı verdi ve vermeye devam edecektir. Onlar döktükleri kanda boğulmaya mahkum, biz ise Başkan Gonzalo'nun dediği gibi "Zafere Mahkum Edilmişiz." ■

Haber Merkezi: Milli Eğitim Bakanlığı Ortaöğretim Kurumları Ödül ve Disiplin Yönetmeliği'nin yeni şekli Resmi Gazete'de yayımlandı.

Yasaklar zincirinin bir halkası

31 Ocak 1995 Salı günü yayımlanan yönetmeliğe göre disiplin suçu işleyen öğrencilere verilecek cezaların başında, öğrenciyi örgün eğitimin dışına çıkarmak geliyor. Disiplin yönetmeliğine göre okuldan atılan öğrenci, artık hiçbir okulun devamlı öğrencisi olamayacak. Ancak dışarıdan bitirme sınavlarına katılarak diploma sahibi olabilecek. Yönetmeliğe göre bu cezayı gerektiren suçlar ise şöyle:

- 1- Kişileri veya grupları; dil, ırk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din ve mezheplerine göre ayırmayı, kınamayı, kötümlemeyi amaçlayan bölücü toplu eylemlere katılmak,
- 2- Disiplin ile ilgili işleri ve disiplin kurulunun çalışmasını zor kullanarak veya tehditle engellemek,
- 3- Okulda uyuşturucu madde ticareti yapmak,
- 4- İffetsizliği tespit edilmiş olmak, herhangi bir kimsenin iffet ve namusuna tecavüz etmek,
- 5- Güvenlik kuvvetleri tarafından aranan kişileri okula ait yerlerde saklamak ve barındırmak,
- 6- Okula, derslere, sınavlara girilmesine, ders veya sınavların yapılmasına engel olmak, derste öğrencileri dışarı çıkarmak, çıkarmayı kışkırtmak ve zorlayıcı davranışlarda bulunmak,
- 7- Okul içinde ve dışında tek veya toplu halde okulun yöneticilerine, öğretmenlerine ve diğer personeline karşı saldırıda bulunmak, bu gibi hareketleri düzenlemek veya kışkırtmak,
- 8- Okulun bina, eklenti ve donanımlarını, okula ait malları kasıtlı olarak tahrip etmek,
- 9- Okul içinde veya dışında yaralayıcı, öldürücü her türlü alet, silah, patlayıcı maddeler kullanmak suretiyle herhangi bir kişiyi yaralamaya teşebbüs etmek, yaralamak, öldürmek, zarara yol açmak,
- 10- Kişi veya kişilere her ne sebeple olursa olsun ezi-

yet etmek, işkence yapmak veya yaptırmak,

11- Kanun dışı kuruluşlara üye olmak, bu kuruluşlarda faaliyet göstermek; bu gibi kuruluşların propagandasını yapmak,

12- "Türkiye Cumhuriyeti'nin devleti ve milletiyle bölünmezliği" ilkesine ve "Türkiye Cumhuriyeti'nin insan haklarına ve Anayasa'nın başlangıcında belirtilen temel ilkelere dayalı milli, demokratik, laik, ve sosyal bir hukuk devleti niteliklerine aykırı miting, forum, direniş, yürüyüş, boykot ve işgal gibi ferdi veya toplu eylemler düzenlemek, düzenlenmesini kışkırtmak, düzenlenmiş bu gibi eylemlere katılmak veya katılmaya zorlamak.

13- Yol kesmek, adam kaçırmak, haraç almak.

Bu suçlardan özellikle "İffetsizlik suçunu"(!) işleyen öğrencilerle ilgili 4. Madde Medya'nın büyük ölçüde ilgisini çekti. Burjuva basınında çokca yeralan bu madde, kamuoyunun geniş ölçüde tepkisini topladı.

Ceza Yasası'nı andıran Disiplin Yönetmeliği'nde yeralan 4. Madde'ye göre "İffetsiz" olduğu tespit edilen öğrenci okuldan atılıyor. Öğrencinin "İffetsiz" sayılması için ise cinsel ilişkiye girmiş olması yeterli sayılacak. Bu da bekaret testi ile saptanacak.

Disiplin yönetmeliği, ceza yasalarından pek farklı değil.

Ceza yasasına göre; 18 yaşından küçük kızların cinsel ilişkiye girmesi suç, ancak bu durumda kadına değil, cinsel ilişkiye giren erkeğe ceza veriliyor. 18 yaşından küçük erkeklerin cinsel ilişkiye girmesi ise suç sayılmıyor.

Disiplin Yönetmeliği'nde ise; "İffetsizliği" tespit edilmiş kız öğrenci ve herhangi bir kimsenin iffetine, namusuna tecavüz etmiş erkek öğrenci suçlu bulunarak okuldan atılıyor.

İnsana saldırı niteliğini taşıyan bu maddeye karşı kamuoyunda tepkilerin artması üzerine bir açıklama ya-

pan Milli Eğitim Bakanı Nevzat Ayaz, "Bekaret kontrolüne karar verme yetkisini müdürden alıp disiplin kuruluna vereceğiz" dedi. Tepkilerin azalacağını düşünerek böyle bir açıklama yapan Ayaz, tepkilerin dinmemesi üzerine geri adım atarak "Konuyu yeniden ele alacağız" dedi. İnsanlık onurunu çiğneyen ve namusu kafada görmeyip, iki bac arasında gören gerici ceza maddesine tepkilerse dinmek bilmiyor. Olay hakkında değerlendirme yapan İHD İstanbul Şube Başkanı Avukat Ercan Kazar, "Disiplin yönetmeliğinde yer alan bu madde, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesine aykırı. Türkiye tarafından onaylanan Çocuk Hakları Sözleşmesi'ne de aykırıdır. Ayrıca bu tür bir uygulamayı kılabilir bir hukuk maddesi de yok. Bunu utanç verici bir uygulama olarak değerlendiriyorum" dedi. Bekaret kontrolünü, "Bu olay, devletin çocuklara tecavüzüdür" şeklinde değerlendiren Hekimler, "Kızlık zarı muayenesi de elle yapılır. Devlet, kız çocuklarını potansiyel fahişe olarak görüyor. Çocuğu her an fahişelik yapabilir pozisyonda tutuyor. 3 kişilik uzmanlar kurulu tarafından bekaret kontrolünden geçirilen kız çocuğunun halini düşünün. Bu çocuktan ileride sağlıklı bir yuva kurması beklenemez. Onur kırıcı bir davranış" diyerek tepkilerini dile getirdiler.

Birçok kızın intiharına neden olan ve 24 yıldır yürürlükte olan bu maddenin bugünlerde gündeme sokulması dikkat çekiyor. Genç beyinlerin düşüncesini, araştırmasını, sorgulamasını, siyasete katılmasını yasaklayan maddelerle dolu olan disiplin yönetmeliğinde yalnızca bu maddenin dikkat çekmesi de oldukça ilgi çekici. Öğrenmeye meraklı genç beyinlerin gelişimini engelleyen bu disiplin yönetmeliğinin Türkiye halklarının hareket etmesine, gelişmesine engel olan yasaklar zincirinin bir parçası olduğu açık. Sorun, yalnızca bekaret kontrolü ve disiplin yönetmeliği değil, eğitim sisteminin çürümüşlüğü ve ona kaynaklık eden düzenin iflasıdır ■

Partizan Gençlik/İstanbul: Aralarında Partizan Gençlik okuru da olan İ.Ü. den bir grup devrimci öğrenci Zeytinburnu iş sitesinde uzun süredir grevde bulunan ambar işçilerini ziyaret etti.

İ.Ü öğrencileri direnişçi ambar işçilerini ziyaret etti

17 Şubat 1995 günü, "Birlik-Mücadele-Zafer", "Kahrolsun faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" vb. sloganlar eşliğinde grev yerine gelen devrimci öğrenciler, burada grevci işçilerin coşku alkışlarıyla karşılandılar. Direnişçi işçileri ziyaret eden grubun sözcüsü olan bir öğrenci tarafından ziyaretin amacını ifade eden bir konuşma yapıldı. Konuşmada; İ.Ü. devrimci öğrencileri olarak işçilerin onurlu direnişine omuz vermek amacıyla geldiklerini, haklı kavgalarında işçilerin yalnız olmadıklarını dile getiren devrimci öğrenci grubun sözcüsü son olarak, işçiler üzerinde yoğunlaşan faşist baskıların, sömürü düzeninden kaynaklandığını ve bu düzenin ancak örgütlü mücadele sonunda son bulacağını belirtti. Grup sözcüsü öğrencinin konuşmasının ardından işçiler, "bu zor günlerinde kendilerini yalnız bırakmayan öğrencilere teşekkür ettiklerini, haksızlıklara boyun eğerek hak alınmayacağını, hak alınırken yalnızca direnmekle ve mücadele etmekle mümkün olduğunu, bunu da direniş pratiklerinde daha iyi öğrendiklerini, bundan sonra da baskılar karşısında yılmayacaklarını" söylediler. Daha sonra işçilerle birlikte Tüm-Tis sendikası Ambarlar Şubesine giden öğrenciler burada şube başkanı ve yardımcısı tarafından kabul edildiler. Öğrenciler sendikacılara çeşitli sorular sordular. Bir öğrencinin sendika şube yöneticilerine, yaşanan bu süreçte ilişkin soru sorması üzerine

Tüm-Tis Ambarlar Şube Başkanı; "Biz Tüm-Tis olarak özellikle kargolarda (ağırlıklı olarak Express

Kargo) ve Ambarlarda örgütlendik. Şu anda ise Tüm-Tis'in 10.000'i aşkın üyesi var. Ambarlar şubemize ise 1000'den fazla işçi kayıtlı-işyeri sahibi, sendikalaşmayı durdurabilme için bir çok yol denedi. En son olarak da devlet beslemeli sivil-faşistleri üstümüze saldı. Geçenlerde bir arkadaşımız sivil faşistler tarafından kurşunlandı. Arkadaşlarımız sık sık gözaltına alınıyor. Sivil ve resmi polislerce tehdit ediliyorlar. Bu faşist uygulama ve saldırılarla haklı direnişimiz kırılmaya çalışılıyor. Ancak tüm baskı ve yıldırma politikalarına karşı direnişimiz sürecektir" dedi.

Tüm-Tis sendikası Ambarlar Şubesi Başkanının konuşması bittikten sonra öğrenciler; Faşizmin devletin örgütlenme biçimi olduğunu, egemen sınıfların sömürü düzenlerini ayakta tutabilme için emekçi halk yığınlarını sürekli baskı altında tuttuklarını, sömürünün ve baskının ortadan kalkmasının tek yolunun sistemin yok edilmesi olduğunu vurguladılar. Konuşmalar sonunda öğrenciler MHP'li faşistlerce kurşunlanan işçinin mahkemesine katılmak üzere Zeytinburnu Adliyesine gittiler.

Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı adliye önünde yaklaşık 200 kişilik bir işçi kitlesinin toplandığı görüldü. Yaklaşık 2 saat süren mahkemenin sonunda davanın ileri bir tarihe ertelendiğini öğrenen öğrenciler, işçilerle vedalaşarak ziyaretlerine son verdiler ■

Pratik doğrunun anasıdır

Tarih, insanların tecrübe birikimlerinden başka birşey değildir. Onun amacı bu tecrübeleri, yaşayan insanlara vermek ve gelecekteki yaşamlarına nasıl ışık olacağını göstermektir. Tarih bilimini, bu bakış açısıyla kavrar ve bilince çıkarırsak, bizim için bir anlam ifade eder.

Bu yazıda işleyeceğimiz konu, bu tarihsel tecrübelerin bize ilişkin olan yönünün aktarımıdır. Önce pratik yaşamımızın bilincimize yansımaları olarak, kafamızda şekillendirdiğimiz belli düşünceler doğrultusunda bir pratiğe yönelimimizi belirledikten sonra, tecrübelerimize dayanarak, bizi bekleyen koşulların neler olduğu ve bu koşullardan hareketle önümüzdeki engelleri diyalektik yöntemle ele alıp çözümlenerek, olay ve olguları P. partisinin çıkarlarına uygun hale getirip, hedefimize nasıl ulaşabiliriz? P. partisinin görevi; kitleleri örgütlemek, harekete geçirmek, ona önderlik ederek iktidar mücadelesi vermektir. Komünist birey ise; partinin kitleler için uzanan damarları, volant kayışlarıdır. Parti, gücünü kitlelerden alır ve devrimden çıkarı olan en geniş kitleyi kucaklarsa (ülkenin sosyo-ekonomik yapısına göre; işçi, köylü, gençlik), burjuvaziye karşı o kadar etkili olur ve iktidarı alma mücadelesinde de o denli hızlı ilerler. Öncünün gerek geniş kitleleri örgütlemek için, gerekse iktidar mücadelesinde emin adımlarla ilerleyip, daha da güçlenerek kitleleri iktidara taşıyabilmek için, doğru politikalarla donanması ve bu politikaları özgün koşullara göre geliştirmesi gerekir. Bu politikaların ise; pratiğin içinden çıkacağı kesindir.

Proleter devrimlerde; gerek maddi, gerekse siyasal anlamda önemli bir güç oluşturan gençlik içerisinde, esas gücü oluşturan işçi ve köylü gençliktir. Metropollerde bulunan işçi ve öğrenci gençliğe yönelik genel politikalarımızı kavramak için -ki bu bellidir (merkezi halka perspektifidir)- yöneldiğimiz alanların somut koşullarını kucaklayan, hatta onun içinden doğan özgün politikalar gereklidir.

Kendi örgütümüzü (gençliği) ele aldığımızda, önemini kavramamız gereken ve örgütümüzün bel kemiğini oluşturması gereken işçi gençliği düşünelim. Bu alanda faaliyet sürdüreceğiz olan arkadaşlarımız bir araya gelip, önümüzde duran gençliği bir bütün olarak değerlendirmek durumdadır. Unutulmamalı ki, elimizde ne kadar gerçekliğe dayanan (gerek subjektif gerçekliğimiz, gerekse objektif gerçeklik) veriler varsa, birde kendi tecrübelerimiz asgari oranda sağlıklı ise, doğru bir politika ve çalışma tarzı yakalamamız olasıdır. Ancak, unutulma-

malı ki pratik bir adım her zaman iyi programdan çok daha iyidir. Bu anlayıştan hareketle, doğruyu masa başında aramadan ziyade, pratiğe yönelmek bizi daha da olumlu kılacaktır. Yeter ki pratiğe yönelimimiz diyalektik materyalizm (araştırma, inceleme, tahlil yapma, deneme-yanılma yoluyla doğruyu yakalama) olsun. Bir yöntem tayin ettiğimizde, o yöntemin üretken olup olmadığı iyi sorulanmalı -ki pratik bunu açığa çıkarır- asla bağnazca bir yöntem, çalışma tarzına, yada özgül politikaya çakılıp kalmamalıdır.

Nereden başlamalı; Edineceğimiz ilk bilgiler, gerek kendi tecrübelerimiz, gerek bilgilerine başvurduğumuz insanların tecrübesi, bunun yanında mücadele tarihi ve en önemlisi de öncünün bize sunduğu perspektiftir. Bu iyi kavranmalıdır. Çünkü, aksi durumda karanlıkta el yordamıyla yürümek durumunda kalırız. Ve doğruyu bulabilmek için de, birçok kez yanılmak zorunda değiliz. Eğer bilimselliği doğrulanmış düşünceler, çalışma tarzı vb. mevcutsa biz onu olduğu gibi alır ve pratikte kendi gerçekliğimize uygunluk arzeden yönlerini kullanırız. Bu da bizim pratiğimize ışık tutar. Yine belirtmeliyiz ki, bizim doğrularımız kendi pratiğimiz içinde doğacaktır. Kısaca MLM'nin evrensel doğrularını kendi pratiğimizle bütünleştirmeliyiz.

İlk çalışmalarımızın, inceleme ve araştırmalarımızın ülke genelinde olması gerekir. Bunun beraberinde biz olayı il düzeyinde ele alacağız. Önce bulunduğumuz ilin yerleşimini, sanayi durumunu ve sanayinin hangi gerçekliğe dayandığı, ekonomik durumu, işçi yoğunluğu, bunun yanında işçi gençliğin yoğunluğu, yoksul kitlelerin yoğunlaştığı alanlar, buna paralel olarak işletmelerin ve küçük işletmelerin yoğun olduğu alanlar ve devrimci muhalefetin durumu, P. partisinin durumu ve kitle tabanının il düzeyinde dağılımı vb. bütün bunları inceledikten sonra, işçi gençliğin yoğunlaştığı alanları tespit edebiliriz. Bu noktada şunu belirtmeliyiz ki, işçi gençlik genel olarak küçük işletmelerde yoğunudur. Bunun da kendine göre belli nedenleri vardır. İl düzeyinde küçük işletmeleri tespit ettikten sonra, bölgesel veya semt düzeyinde tespitlerimizi sürdürmeliyiz.

Küçük işletmeler, ülkemizin ekonomik yapısının bir sonucu olarak, ülkemiz kentlerinde oldukça yaygındır. (Bu bilgileri bulmada başvuracağımız kaynaklar, çeşitli sendikaların araştırma-incelemeleri, yayın organları, Örneğin; Petrol-İş yıllıkları gibi kaynaklardan yararlanabiliriz. Diğer yandan ekonomi üzerine çeşitli araştırma yazıları bul-

mak mümkün. Yine ticaret odası yayınlarına, bilgilerine başvurabiliriz.) Bu küçük işletmeler, genellikle büyük işletmelere çeşitli parçalar yapan montaj atölyeleri, tekstil atölye ve fabrikaları, çeşitli tamirhanelerdir. Bu tür küçük işletmeler çeşitli sitelerde toplanmıştır. Bu bilgiler faaliyetimizde yöneleceğimiz hedefi gösterecek ve yükseleceğimiz zemini doğru biçimde tahlil etmemizi, aynı zamanda çalışmalarımızda daha üretken olmamızı beraberinde getirecektir.

Araştırmalarımızı sağlıklı yapabildiysek ve önümüzde somut durumun malzemesi duruyorsa, buna bağlı olarak ele alacağımız ikinci nokta subjektif güç dediğimiz kendi gerçekliğimizi gözden geçirmek ve niteliğimizi kavramaktır. Kadro sayımız ve faaliyette yer alacak arkadaşlarımızın niteliği, kapasitesi ile elimizdeki malzemeden, kimden nerede nasıl yararlanabileceğimizin tespitini yapmalıyız. Her türlü gücümüzü; insan malzemesi, ekonomi, teknik, yayın vb. iyi tespit ettikten sonra, bu güçlerimizi uygun bir biçimde il düzeyinde dağıtmalıyız. En nitelikli insanlarımızı, yukarıya doğru çekip, örgütlülüğümüzün çatısını oldukça sağlam inşa etmeliyiz. Koşullara denk düşen bir örgütlülük, unutulmamalı ki, koşulların içinde (pratik), koşulları zorlamakla doğar. İyi bir örgütlülük bizi her zaman üretken kılacağı gibi, hareket kabiliyetimizi hızlandıracak, niteliğimizi arttıracaktır. Önemli bir konuda, dört bir tarafa yumruk sallama yerine, yukarıda belirttiğimiz incelemelerin sonucu olarak, önemli gördüğümüz belli alanlarda yoğunlaşmalıdır. Yani bir, iki, üç (gücümüz oranında) alanda yoğunlaşmalı güçlendikçe yeni bölgelere açılmalıyız. Aksi takdirde, her taraftan veya örgütlü insanımız neredeyse orada örgütlenmeye kalkmak ya da, her alana yönelmek bizi "**boğacaktır**".

Bizim anlayışımız, kitleleri pratik içinde örgütlemektir ve ülkemizde kitlenin her türlü yoğun eylemliliğe çekilmesinin koşulları vardır. Bu da önümüze şu görevi koyar: Gelişen olaylara anında tavır koymak, gelişebilecek olayları önceden tespit etmek ve bunlara yönelik eylemlilikler geliştirmek. Bu eylemlilere kitleyi, örgütlü insanlarımızı bütünüyle sürüklemek aslolanıdır. Bunu yapabilmek ve koordineyi sağlamak için, profesyonel olarak çalışan belli sayıda insana ihtiyaç vardır. Bunun dışında işçi gençlik örgütümüzün bir bütünü üretim içinde olmalıdır. Ancak o zaman kendimizi daha iyi yetiştirebilir, kitleyle kucaklaşabiliriz. Ve kitle-

nin içinde, kitlenin nabzını elimizde tutabiliriz. Unutmamalı ki, kitlenin her sorununda, onun önünde olmak çok önemlidir. Bunu yaparken, kitle içinde yaratıcı olmak, her türlü kazanımı çatıya doğru taşımak gerekir. Çalışmalar yazıya dökülmeli, insan kazanılmalı, olaylara karşı tavır belirlenmeli, kısacası, çatının gözü kulağı olunmalı ve diğer alanlarla sıkı bağlantı içinde olunmalıdır. Bir bölgede bir olay (işten atılma, şehit cenazesi, çeşitli korsan gösteri, miting vb.) geliştiğinde veya örgütümüz önümüze bir eylem koyduğunda, bütün gücümüzle orada olabilmeliyiz. İşte hareketli olabilmek budur.

Faaliyet sürdüren insanlarımızın, üretim içinde olmasının gerektiğini belirledik, ancak kendi gerçekliğimizi ele aldığımızda, bunun pek böyle olmadığını görebiliriz. Sınıf adına, sınıfın uzağında (dernek köşeleri vb.) söylemler çekmek, metiyeler düzmekle kitle asla örgütlenemez. İnsanlarımızın yakınması ise, iş bulamamadır. Aslında bu bizim ya beceriksizliğimiz ya da tembelliğimizdir. Çünkü, ücret ve iş koşullarının zorluğu kaygısını taşımasak ve zorlukları göğüsleme gücünü kendimizde bulabilirsek, eminizki iş bulabiliriz. Genellikle bir işte çalışmanın, faaliyetimizi engelleyeceği anlayışına sığınır. Bu yalnızca kendimizi kandırma, vicdanımızı "**rahatlatmadan**" başka birşey değildir. Faaliyeti düşünelim; kimin için, kiminle sürdürülür? Basit bir örnek olarak bir afişleme eylemini ya da bildiri dağıtmayı ele alalım. Kime dağıtacaksınız? Kim dağıtacak? Cevabı açık; işçiler işçilere dağıtacak, dağıtacağı insanda, dağıtılacağı insanda fabrikadadır. Elbette kendimizde dağıtacağız ama, eğer bizim elimizden o eylemi alacak, bizim görevlerimizi yüklenecik insanları yaratamıyorsak, hiçbir şey yapmıyoruz demektir. Ve varlığımız pek uzun sürmez. Ya da ömrümüzün sonuna kadar bir bildiri dağıtma, afiş yapıştırma, pankart asma ve molotoflanmadan ileriye gidemeyiz. Eğer merkezi halkaya uygun hareket etme diye bir sorunumuz varsa, biz eylemlerimizi daha da üst boyuta taşımalıyız. İşte o zaman da basitten karmaşığa doğru burjuvaziye yönelik her türlü askerî eylemi gerçekleştirmek bizim görevimizdir. Bunun içinde kazanılan insanların örgütlenip eğitilmesi şarttır.

Tespit ettiğimiz işyerlerine girmenin yolları nelerdir? Başta kendi olanaklarımız dahilinde, işyerlerine direkt müracaat etmeliyiz. Bu yolla iş bulamadığımız takdirde, bu işyerlerinde veya çevrede çalışan, devrimci demokrat insanları ya da dolaylı feodal yakınımızı (yani içimizden birinin yakını)

tespit edebiliriz. Bu insanlar aracılığıyla bu işyerlerini örgütleyebilir veya bunlar aracılığıyla buralarda işe girebiliriz. Diğer bir yöntemde; işçilerin öğle yemeği için çıktıkları lokantalar veya yine yemek paydosunda, çay içmek için biraraya geldikleri çay ocakları vb. yerleri tespit edebiliriz. Buralara uğradığımızda ve iş aradığımızı işçilere hissettirdiğimizde, işçiler bu konuda çok duyarlı davranacaklardır. Yeterki bu iletişimi kurabilelim. İşçiler hemen ya kendi çalıştığı işyerine almayı düşünür, ya da tanıdığı birinin yanına gönderme veya bildiği bir işyerini önerme ihtiyacı duyar ve yardımcı olur. Bunun birçok faydası vardır. Biz, bu insanlarla dialog geliştirdiğimiz ölçüde bölge genelinde ve işyeri özgülünde, ihtiyaç duyduğumuz bilgileri alabiliriz. İkincisi, iş bulma koşulunda doğabilir, üçüncüsü ise; o insan artık bizim bir ilişkimizdir. O insan terkedilmemeli, çevresi, oturduğu bölge araştırılmalı ve şahsın kendisiyle ilişki sürdürülmelidir. Tabiki burada kullandığımız araç, devrimci söylemler değil, komünist kişiliğimiz olmalı. İş bulmak için bu tür yöntemleri çoğaltmak mümkündür.

Kısaca yukarıda belirttiğimiz kanalları, yöntemleri zorlayarak iş bulabiliriz. İşe başladıktan sonra bizi bekleyen şeyler nelerdir? Nasıl hareket edebiliriz? Bir fabrika arı kovana benzer. Orda (fabrikada) tavır ve davranışlarımız, söylemlerimiz, olaylara karşı tavrımız, hatta en önemlisi, iç disiplininiz (çalışma ahlakımız) çok önemlidir. Atmış olduğumuz her adım bizi işçilerle ya yaklaştırır ya da bizi işçilerden koparır. Bunun sonucu olarak ya işçiler bizi bağrına basar ya da arı gibi "öldürür" dışarı atar, yalnızlaştırır.

İlk işe başladığımızda işçiler bize pek yaklaşmaz, yani hemen sıcak bir dialog kuramayız. Zaten sağlıklı bir gözlem süreci yaşamadan, hemen sıcak bir dialog kurmakta pek doğru değil. Bu arada işçilerinde işvereninde gözü sendedir. İşverene karşı işte kalabilmek için, işçilere karşıda ilerde yalnız kalmamak için, her iki yönlüde mantıklı, bilinçli davranmak şarttır. Oradaki kısa süreli pratiğimiz belli işçileri bize yaklaştırır. Bunun yanında en tehlikeli olan, herhangi bir hususta yapmacık davranmaktır. İşçiler, devrimci lafazanları, popülizmin yansımalarını üzerinde taşıyanları, akıl hocalarını asla sevmezler. Ve bu tür insanlarda, asla güvenmezler. Bundan dolayı doğal davranmak, işçilerden biri olabilmek çok önemlidir. Ne kadar birikimli, tecrübeli olursak olalım, çok konuşmak ve kuru ajitasyon işe yaramaz, işe yaramadığı gibi de, söylemlerin, propaganda ve ajitasyonun dejenerasyon olmasına, bununla birlikte işçilerin kafasındaki varolan imajında yıkılmasına neden olur. Bu da işçilerle aramızdaki bağların çözülmesi demektir. Az ve etkili konuşmalıyız (basit ifadelerle sorunları açıklamalı ve işçinin iç çelişmesine hitap edebilmeliyiz.) Ve daha fazla pratikle

kendimizi ortaya koymalıyız. İşte o zaman işçiler bizi hem sever, hemde bize güvenir.

İşyerinde ilk önümüze koyacağımız çalışma, işyerinin incelenmesi, değerlendirilmesidir. Bu çalışma, işçilerle aynı zamanda ilk diyalog aracı olacaktır.

İşçilerin öncüsü, öğretmeni olma diye bir hedefimiz varsa, önce işçilerin, kitlelerin öğrencisi olabilme alçakgönüllülüğüne sahip olabilmeliyiz. Eğer işçilerden, kitlelerden öğrenmenin yöntemini bilmiyor, bu alçakgönüllülüğü gösteremiyorsak, kitlelerden soyutlanacağımız gibi, kitlelerin bize sunacağı birçok tecrübe ve somut gerçekliğin yaşanır bilgisini elimizden tersiyle geri itmiş oluruz. Bu da bizi somut gerçeklerden bihaber kılacaktır. Bu nedenle, suda balık misali, kitlelerin içine dalmalı ve kitleyle bütünleşmeliyiz. Bu da insanları sevmek, mücadelenin gerekliliğine, kitlelerin gücüne, insanın yaratıcı gücüne inanmakla mümkündür.

İşyerinde ele alıp incelememiz gereken hususlar nelerdir?

1- İşyerinin ürettiği meta ve bağlı olduğu firmalar bir büyük firmanın kolumu, yoksa kendi başına bir sermayeyemi ait. (fasonmu çalışıyor?)

2- Ürettiği mal nerede pazarlanıyor? İşyerinin sermayesi Türk' mü yoksa yabancı sermaye mi?

3- Kaç işçi çalışıyor, kadın, erkek sayısı ve yaş ortalaması?

4- İş saati süresi, mesai saatleri, mesai ücretlerinin yüzde olarak ortalaması,

5- İş ücretlerinin, iş yerindeki işçilere dağılımı ve ortalaması,

6- Sendikal, sosyal haklar vb. ne durumda? Sendika var mı? Yok mu? yoksa geçmişte işçilerin böyle bir girişimi olmuş mu?

7- İş yerinin bölümleri, her bölümün işçi sayısı,

8- İş yeri hangi sigorta kurumuna ve hangi vergi dairesine bağlı, ne kadar (yıllık, aylık) vergi ödüyor? veya ödüyor mu yoksa kaçak mı çalışıyor? İşçilerin sigorta ücretleri ödeniyor mu?

9- Kaç sigortalı işçi var? Sigortasız işçi sayısı ne kadar? Ve bu konuda işverenin başvurduğu hileler,

10- İşçilerin siyasi, ekonomik, kültürel durumu ve genellikle kim, hangi bölgede oturuyor?

Sağlamış olduğumuz bu bilgiler, bize buradaki çalışmalarımızda ışık tutacaktır. Örneğin; sigorta ücreti ödenmeyen bir işçiyi tespit edip, bunun nedenini sorgulayıp, işçiyi uyardığında, o işçi üzerinde sağladığı etki önemlidir. Ve bize bu bilgilerin bir kısmını verecek olan işçilerdir. İşçilerden öğrenmenin bir yolu budur. Bu bilgilerin bir kısmını ise, çeşitli kurumlardan (ticaret odalarından, vergi dairelerinden, sigorta kurumlarından) vb. sağlayabiliriz.

Bilinen gerçeklik, bütün işçi sınıfının burjuvaziyle arasında olan çelişkidir. Bizim çalıştığımız işyerinde de elbette bu geçerlidir. Ancak küçük işletmelerde genellikle patrona çalıştırdığından, bu durum, bu çelişkiyi nispeten hafifletebilir. Ama bu çelişki yinede mevcuttur.

Bu çelişki, bütün işçileri kapsarken, bunun yanında, her işçinin kendisine göre ve yine birbirine denk düşecek özgün çelişkileri vardır. (aile, ev kirası, çocuk sorunu, aklımıza gelebilecek birçok konu) İşçilerle yaklaştıkça bunu açar ve yansıtırlar. Bizim işçilerle aramızdaki ilk köprüyü oluşturacak olan yegane şey, onların iç çelişkilerini açığa çıkarmak ve bu çelişkileri doğru ele almak, yine onun düzen kaynaklı olduğuyla bütünleştirmektir.

Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, işçilerin birinci düşmanı bilinçsizliği, İkincisi bunun bir sonucu olan kendi içindeki (rekabet) parçalanmışlıktır. Daha sınıf bilincinden yoksun olan işçiler, burjuvazinin de bilinçli çabaları sonucu kendi içlerinde bireysel çıkar, feodal anlayış, yalnızca kendini kurtarmak, korumak mantığının bir sonucu olarak kendi içinde gruplar gösterir. Kimisi patrona çok yakındır, bunun yanında hemşericilik, aynı semtte oturanlar ve bunun gibi gruplar oluştururlar. Ve birbirine güvenmeme temelinde de bir yargıları vardır. İşçilere bilinç aktarım kavratıldığımız oranda bunu üzerlerinden atarlar. Özellikle kollektif biçimde girdikleri bir pratik eylem, bu mantığı parçalamanın en etkili yoludur. Bunun yanında, işçilerin kendi gücüne şahit olmaları açısından da önemlidir. Ancak dikkat etmemiz gereken önemli bir husus, işverene yakın olanları tespit etmeme ve bunlara karşı dikkatli davranmaktır. Yine bunlara yönelik çeşitli cezalandırma yöntemleri uygulanmalıdır. Diğer yandan gruplardan herhangi biriyle bütünleşmektense, hepsinden bağımsız, bizim geneli kucaklayan anlayışımızdan hareket etmeliyiz. Çünkü bir gruba yaklaşmak, bizi diğer gruplardan koparacaktır. Diğer grupların kafasında bize yönelik önyargılar oluşacak ve bütün işçileri birleştirmede istediğimiz hedefe ulaşmamızı geciktirecektir. İşçiler arasında, insanlar arasında ayırım yapmamak, pratiğimizde de buna denk düşmesi, süreci daha da hızlandıracaktır. Belki bir dönem yalnızlık çekebiliriz, ama uzun vadede kazanacağımız kesindir.

İşçilere, (kitlelere) yönelirken, düşülebilecek iki yanlış vardır. Birisi tepeden inme lafazanlık, kaba, kuru devrimci söylemler, ikincisi ise kendini gizleme mantığıdır. Kendini gizleme mantığı işçilere güvenmemenin bir sonucu olarak, sağcı, oportünist, pasifist bir yaklaşımdır. Bunların her ikisinde yanlıştır. Biz kişiliğimizle, yaşam tarzımızla, ilde gelişen olaylara karşı anında tavır koymamızla, insanları kendimize çekebildiğimiz. İnsanların seviyesini, yapısını gözönünde bulundurmalı ve işçilere ileriye göstermeliyiz. Somut koşullara ve işçilerin gerçekliğine denk düşmeyen söylemler, itici, yapmacık ve lafazanlık olur. Bu da bir işe yaramaz. Yine biz uzun uzadıya söylemler çekme yerine, yeri ve zamanı geldiğinde kısa ve öz konuşmalı, bu konuşmalarda gerçekliği yakalayabilmeliyiz. Esas olarak işçileri, en kısa yoldan

eyleme yönlendirmeli ve sokmalıyız. İnsanların yüreğini, güvenini kazanabilmiş isek her sözümüzü ciddiye alınacak, her sözümüzü onları düşündürecek ve kafalarında şimşeklerin çakmasına neden olacaktır.

Bir işyerinde işçilerle konuştuğumuzda da hemen hemen bir çoğundan duyacağımız şey birincisi "**değermi bu insanlar için işinden olmaya, kendini ezdirmeye**" vb. ikincisi ise; "**bu insanlara güven olmaz seni yolda bırakırlar, biraraya gelmezler, senle bende ne yapabiliriz ki?**" Bu mantığın kırılması ve işçilerde o ortak ruhun yakalanması için sınıf bilinci gerekir. Ve yine o bilinç ışığında çıkarlarının ve sorunlarının bir olduğunu gösterebilmekle mümkündür. Bir bütüne yönelmeli, her grubun içinden belirleyici olan ve ileri çıkanlarla ilişkilerimizi geliştirmeliyiz. Aynı zamanda unutmamalı ki, bu işçileri birleştirecek olanda yine söylemlerden ziyade, eylemdir. Unutmamalı ki, ülkemizde insanlara burjuva, feodal anlayıştan dolayı hiç güvenilmemiştir. Biz, bu insanlara güvendiğimizi hissettirdikten sonra, bize yaklaşacaklardır.

Tek başımıza hiç bir zaman kurtarıcı, kahraman olamayız. Kavga kitleyle verilir ve kurtarıcı olanda kitledir. Çünkü kitleler toplumsal bir güçtür. Bu anlayışla, en ileri çıkan insanları alarak, fabrika, site vb. gibi komiteleri kurmalıyız. Bu arkadaşlarla kollektif bir çalışmayla girmeli, insanları örgütlemeli, teşkilatlandırmalıyız. Bu çalışma sürecinde toplantılar (komite toplantıları) da yapmalı, genel durumu değerlendirmeli, yöntemler, politikalar üretmeliyiz. Belli aralıklarla işçilerle geniş toplantılar yapmalı ve eğitmeliyiz. Geniş toplantılarda işçilerin evi tercih edilmelidir. Çünkü bu yolla daha geniş (aileler vb.) kitlelere ulaşabileceğimizi bulabiliriz. Yine toplu halde kitlesel her türlü eyleme katılmalıyız. Bu işçilere ortak bir ruh verirken, aynı zamanda kendilerine güveni kazandıracaktır.

Ele almamız gereken bir diğer önemli konu da, yayın organlarımızın bu çalışmalarda oynayacağı rol ve yayın organlarımızın önemidir. En geniş kitlelere düşüncelerimizi aktarmanın ve kitleleri bilinçlendirip, önüne hedefler koymanın en önemli aracı yayın organlarımızdır. Bundan dolayı, bütün inceleme ve araştırmalarımızı, eylemlilerimizi yorumlarımızla birlikte yazılı hale getirmek, yayın organımıza iletmek durumundayız. Diğer yandan, yayın organlarımızı sistemli olarak dağıtmalı, okutmalıyız. Bütün örgütlü insanlarımızın yayın organlarımızı sahiplenmesini sağlarken, en geniş kitleye ulaşmasını ve okumasını da sağlamak bizim görevlerimizin arasındadır. Yayın organımızdaki yazıları okutmalı ve kitleyle tartışmalıyız. İşte o zaman insanlarımızın daha da politikleştiğini göreceğiz.

Altınçağ Kavgasının Doğurduğu En Soylu İlişki:

Yoldaşlığa Dair

İnsan toplumsal bir varlıktır. Onun bu niteliğidir ki, yalnız yaşamını olanaksızlaştırır. Maddi yaşamın (üretimin) bir yansıması olarak insan bilincinin gelişmesiyle birlikte, insan ortak çıkarlar tarafından toplanmıştır. Onu buna iten iradi bir istem değil, tam tersine iradeden bağımsız var olan maddi gerçekliktir.

Birey, toplumsal ilişkiler içerisinde birey olma vasfına kavuşur. Bu toplumsal ilişkiler bütünü de onu toplumsal bir varlık kılar. İlk dönemlerde türeyişi ve şekillenme-

En yüce değer yaşamın güzelleşmesi için verilen kavgadır. En güzel insan bu kavgada yerini alandır. Ve en güzel şey kavgada yerini alanlarla kavgayı paylaşmaktır. Bireycilikten arınmış en yüksek paylaşım biçimi olan yoldaşlığın mimarı kavganın kendisidir.

siyle birlikte yaşam mücadelesi veren insan, bir çok olguya (özellikle de doğa) karşı savaşırken, ürettiğini sahiplenme anlayışını geliştirebilecek bir gerçeklikle karşı karşıya kalmıştır. İnsanın özüne uygun (bireycilikten uzak yaşamıştır) böyle bir yaşamın şekillendiği toplum ilkel komünal toplum olarak adlandırılmıştır. Söz konusu toplumda özel mülkiyet olgusunun gelişmesini sağlayacak maddi şartlar olmadığından insanda bireycilik olgusuda pek doğal olarak gelişmemiştir. Böylesi koşullarda bireyin harcamış olduğu tüm emek

topluma mal olmuştur.

İşbölümü ile birlikte üretimin yoğunlaşması, buna bağlı olarak insan bilincinin gelişmesi ve bunun üretim içerisinde yeniden maddi güce dönüşmesi sürecinde özel mülkiyetin doğmasıyla toplum; insanın üretim içerisinde konumlaşma - üretim araçlarıyla olan ilişkisi, üretilen değerlerden aldığı pay- göre sınıflara bölünmüş, buda bireyciliğin gelişmesinin maddi zeminini oluşturmuştur.

Her olayda olduğu gibi insana bakışta da iki anlayışın oluşması ve bunların savaşımı sınıfların doğuşundan bu yana süre gelmiştir. Sınıfların ortaya çıkması ve insan kişiliğinde gelişmesi onun özünü öldürmüş bireysel çıkarlarını toplumun ve insanı değerlerin üzerine çıkarmıştır. Özel mülkiyet dayalı sınıflı toplumların çıkmazı ve insanın toplumsal yaşamıyla uygunluk arzemediğini toplumsal pratikten çıkaran komünistler için sınırsız, sınırsız ve sömürsüz toplumun yaratılması ve yine bunun üzerine şekillenen kişiliğide yaratmanın savaşımına girmek bir zorunluluk olmuştur.

Toplumsal pratiğin, üretimin içinde şekillenen bu felsefi, siyasi, ekonomik anlayış, ezilen sömürülen sınıflar üzerinde ki hakim sınıfların zor aygıtlarının yine zor yoluyla parçalanacağını işaret etmiş ve sınıf savaşımı içerisinde pratik tecrübelerin sonucu olarak mücadele araçlarını yaratmıştır.

Gel gör ki bilimsel gelişimin bir sonucu olan bu anlayış binlerce yıldır bireyci kişilikler tarafından ağır saldırılara uğramıştır. Elbette binlerce yıldır şekillenmiş bireyci kişiliğin bir anda bundan kurtulması beklenemez. Bireyciliğin beslendiği üretim biçimi sınıflı toplumdur. Bu toplum tipi ortadan kalkmadıkça bireyciliğin sökülüp atılması pek mümkün değildir.

Burjuvaziye karşı verilen mücadelede yığınlarca değer yaratılmıştır. Her yaratılan değer (siyasi, maddi, kültürel) bir zaferdir. Sınıf savaşımı bilimsel literatüre göre yeni yeni kavramlar kazanmaktadır. Ancak yaratılan bu kavramlarda burjuvazinin saldırılarından nasibini almakta ve içleri boşaltılmaya çalışılmaktadır.

Sınıfsız sömürsüz bir dünya uğruna kavga veren insanlar, savaşımaları içerisinde (yoldaş denen) gizemli sözcüğü keşfettiler. Onun bu gizemliliği söyleniş tarzındaki güzellik değil, içerik güzelliğidir. Bu nedenle yoldaş kavramı sıradan bir hitap sözcüğü değildir. Yoldaş aynı kavgayı paylaşan insanların üzerinde yürüdükleri yol birlikteliğidir. Burjuva toplumunda dejenere olan, yozlaşan bir çok insani değer, savaşım içerisinde yeniden şekillenmesine örnektir. Komünist toplum da insan ilişkilerinin temel taşı yoldaşlık ilişkileridir. Hiçbir bireysel

çıkara dayanmayan bu ilişkinin özünde feda ruhu yatar. Bu ilişkiyi bütün ilişkilerden farklı kılan ilerici, devrimci ilişkilerin toplamı, billurlaşmış hali, pratiğin deneyiminde sinanan ilişkilerin bütünüdür.

Sağlam bir yoldaşlık ilişkisinin temel gıdası bilimsel ideolojidir. Pratik içinde gelişir, güçlenir ve kendini yaratır. Kendini yeniden üretmeyen bir gerçeklik, süreç içinde yozlaşmaya ve dejenere olmaya mahkumdur. Bireyin kendisini yenilemesi, değerlerini yenilemesidir. Buda ancak sınıf savaşımıyla mümkündür.

Günümüzde dünyadaki ve ülkemizdeki gelişmelerin etkisiyle (devrim cephesi açısından olumsuz olan gelişmeleri kastediyoruz) bir çok değerde olduğu gibi yoldaşlık kavramında içi boşaltılmış, soyut bir kavrama dönüştürülmüştür. Sürecin etkisiyle egemen olan pasifist, oportünist ve revizyonist anlayışlar elbetteki kendi düşünceleri doğrultusunda kavramları şekilsiz, idealist, pragmatist niteliğe büründürmüşler ve kitlelerde bunu böyle algılatmışlardır. Her şeye rağmen savaştan yılmayan komünistler için bu asla mümkün olmamış, aksine zor koşullar bu kavrama daha da özel bir anlam katmıştır. Şu da bir gerçekliktir ki, komünist partisi içine sızmış burjuva unsurlar ve düşüncelerden dolayı, bazen bu içi boşaltılmış kavramlar parti içinde de hayat bulabilmektedir. Komünist saflarda yoldaşlığa layık olmayan, bunun anlamını kavramayan unsurlara karşı siyasal olarak mücadele etmek ve bunları dönüştürmek birinci derecede önemlidir. Çünkü, bu anlayışlar P.partisi içindeki yoldaşlık ilişkilerini geliştirip, pekiştirmek yerine bunu dejenere edip parçalarlar. Bunun yerine kafakol ilişkilerini hakim kılmaya çalışırlar.

Komünistlerin kavgalarında ki güzellik onların insana duydukları sevgiden kaynaklıdır. İnsan sevgisinin özü emeğe olan sevgiden geçer. Kısacası komünistler insanı, emeğinin güzelliği içerisinde değerlendirirler. Yaşamın güzelleşmesi için bireyin yaşama kattığı emek oranında onu sever. İnsanın anlamını ve önemini kavramayan bir anlayış yoldaşlığı nasıl kavransın ki? İnsanı sevmiyorsak veya buna tam anlamını veremiyorsak, insanlık için ölenler ve dövüşenlere asla saygı duyamayız. Yoldaşlık billurlaşan emeklerin ve en görkemli değerlerin toplamıdır. İnsan, bir yoldaş şahsında komünizmi yaşar. Çünkü, en güzel değerlerin onun anlayışında, yaşam tarzında somutlaştığını görür. Bir düşünelim yoldaş dediğimiz insanı, o halkının hamalıdır. Yani bütün emeğin ve körleştirilmiş emeğin teminatıdır. Bu kavga da nasıl ki kolektivizm olmadan zafer olmaz diyorsak, işte yoldaşlık kolektivizmin ilk ve en temel

halkasıdır. En yüce değer yaşamın güzelleşmesi için verilen kavgadır. En güzel insan bu kavgada yerini alandır. Ve en güzel şey kavgada yerini alanlarla kavgayı paylaşmaktır. Bireycilikten arınmış en yüksek paylaşım biçimi olan yoldaşlığın mimarı kavganın kendisidir.

Yoldaşlığın özünü ideolojik birliktelik oluşturur.

Her türlü burjuva hastalık, P.partisi içinde yoldaşlık ilişkilerinin can düşmanıdır. Zira komünist bir zeminde yakalanamayan irade birliği, yürek bütünlüğü mutlaka farklı bir zeminde bulunmuştur. Şöyle ki, kafakol ilişkisiyle ve feodal duygusal bütünlüklerin olduğu zemin burjuva anlayışların zeminidir. Orda pek çok komünist değer yoksunluğu yaşanır. Böyle bir yoldaşlık, kavganın ilk fırtınasında kagıttan şato gibi yıkılmaya mahkumdur. Bu tür yoldaşlık ilişkileri partiyi geniş oranda sardığı ölçüde onu yıkılışa götürür. Yoldaşlık ilişkilerinin korunması ve geliştirilmesinin tek silahı kavgadır elbet. Kavga içinde onu tamamlayan eleştiri-özeleştirmedir.

Komünistlerin genel evrensel ilkeleri vardır. Bu ilkeler çerçevesinde olmayan ilişkiler komünist ilişkiler değildir. Yoldaşlık komünistlerle anlam bulur. Komünistlerin dışında geliştirilen hiçbir ilişki yoldaşlık ilişkisi olarak adlandırılmaz. Yoldaşlığın bir kıstası da her bireyin kendi ayakları üstünde durabilmesidir. Bunun olmadığı yerde birilerine tapma, birilerinin eteğine tutunarak yürüme, kendi gücüne değil başkalarına güvenerek hareket etmek vardır. Böyle bir ilişkinin temelinde de yoldaşlık ilişkisi yoktur. Yoldaşlığın güzelliği kavga içinde birbirine yük olmaktan ziyade birbirine destek temeline dayanır. Yoldaşlarının tercübe ve deneyimlerinden yararlanma amacıyla belli insanlara yönelme, yoldaşlığın bir gereğidir.

Her türlü dejenereasyon kaynağı savaştan kopmadır. P.partisi savaşın gereklerini ortaya çıkartıp politikalar üretip savaşmaz ise, böyle bir parti içerisinde her türlü hastalık doğar, bütünü sarar ve onun dejenere olmasına neden olur. Gerek parti gerekse partili, savaşarak güçlenir, arınır. Kendi hatalarını, eksiklerini daha rahat görür ve savaş içinde hastalıklara karşı her türlü tedbirini alır.

Son söz:

İnsan ilişkilerinin tartışarak değil, düşmana yönelerek ve düşmanla savaşarak daha bir güzel olacağı kesindir. Bu nedenle anlamsız tartışmalarla vakit kaybetmek yerine kafamızda bu tartışmalara yol açan sorunların çözüm merkezini tanımak zorundayız. Ki, bu savaşmanın ta kendisidir. Kısacası; dövüşerek yürünecek ve türkülerimiz savaşarak söylenecektir. Yeterki yoldaşlık ilişkilerinin gerekliliği yerine getirilsin. Bilimsel bir ideolojinin ışığında şekillenen savaş daha pek çok değeri yaratacaktır.

Devrim mücadelesinde kadın

Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte, sınıf mücadelesi içerisinde insanlar, karşıt sınıflar olarak kadınların rolü hep önemli olagelmistir. Kadının önce insan olduğundan hareketle, sınıfın kadın elemanları, tıpkı erkekler gibi içinde bulunduğu toplumsal farklılaşmada, ezen ve ezilen olarak yerlerini almışlardır. Ancak egemenlerin baskı biçimlerinden biri olan cinsel baskı, yani kadını kişisizleştirmeye, düşürmeye, bir zevk aracı, bir köle olarak kullanılmasının ve egemenlerin egemenliklerini daha bir yoğun ve sağlam sürdürülebilmelerinin aracı olan bu baskı ve sömürü, kadına sınıf içinde pasif, edilgen bir konumda tutmuştur. Bu durum burjuva kadın için geçerli olduğu kadar, proleter kadın için de geçerlidir. Ancak burjuva kadın sömürülenlerin içinde birer "süs bebeği", "hediyelik paketi" konumuyla beraber burjuva yozluğu, kokusuzluğunun, asalaklığının ve sömürgeciliğinin azgın sömürüsü altında iliklerine kadar sömürülürken, cinsel baskı bunu katmerleştirmiş, kendisini ev kölesi, cahil, gelişemeyen, sosyal ve kültürel gelişimi engellenen bir cins olarak bu düzene duyduğu tepkileri de edilgen ve pasif kılan bir ikincil konumda, erkek sınıf dâsinin dahi karşısında olmuştur.

Hatta egemenler işi öyle bir dereceye varmışlardır ki, kadına evde erkeğin mücadelesinde tampon rolü oynatabilmiş, kadın ucuz yedek emek gücü olarak erkeği tehdit etmede bir araç olabilmistir. Tüm sınıfsal baskıya rağmen erkek egemen toplumda çok sınırlı da olsa kendini insan olarak ortaya koyabilen ve belli noktalarda kültürel ve sosyal gelişimini sürdürebilen erkeğe karşılık kadın, gücünü sadece cinselliğinden alabileceği şekilde güdümlenmiş, küçük burjuva zayıf ve kaderciliği, kararsızlığı ve yığılılığı kadın "duygusalılığı" adı altında kadına maledilmiş ve kanıksatılmış durumdadır.

Bu koşullar altında emekçi kadın, gerçekte gücünün farkına vardığı, bu konuda kendisine komünistler tarafından önderlik edildiği oranda sınıf mücadelesinde, kurtuluşunun proletarya saflarında, devrimle olacağına bilincinde aktif yerini alacaktır. Ancak yüz / bin yıllar süren kölelik zincirinden kadının kurtuluşu hiç de kolay olmayacaktır ki, bunu sınıfsal baskıya baskaldıran kadının, erkeğin karşısında hiç de o kadar bağımsızlaşmaya bildiğinde dahi görebilmekteyiz. Devrimci kadının dahi toplumun erkek egemen formasyonuna uyumlu biçimlenmesi, sınıf mücadelesinde erkeğin bir sınıfdaşı olarak, omuzdaşı olması gereken kadının çoğunlukla onun gölgesi, ardıcısı, yardımcısı şeklinde konumlanışını da beraber getirmektedir.

Burada esas vurgulanması gereken halka kadının kurtuluşunun kendi ellerinde olduğu olmakla birlikte, komünist kadının biçimlenmesinde, komünist erkeğe çok büyük roller düşmektedir. Düşünme ve algılamaya faaliyetlerinin bile kültürel ve sosyal

yaşamdaki engellemelerle köreltilmiş, ni söylediğimiz kadının gücünün farkına varmasına, onun sahip olduğu o muazzam yaratıcılık ve direngenliği açığa çıkarmasına ilk aşamada çalışacak çaba sarfedecek olan öncü komünist erkek olacaktır. Burjuva-feodal değerlerin hakim olduğu ülkelerde komünist erkeğin kadın sorununa yaklaşımı ve kadınların mücadeleye katılımı ve ayağa kalkıp onlarla birlikte yürütmesine önderliği esas faktörlerden biridir. Küçüklüğünden itibaren

mücadelesine tabi kılma anlayışıyla hareket ederken, bu sorunu gözardı etme darkafalılığına düşmeyecek, egemen cins-sovenisti davranış biçimlerini ciddi bir sapma olarak algılayarak bununla ısrarla mücadele edecektir.

Komünistlerin görevi ezilenler adına-onlara rağmen savaşmak değil, onların savaşmalarını komünizm mücadelesine kanalize edecek biçimde, güçlerini farketmelerini sağlamak, mücadelelerini örgütlemek

egemenlerin ideolojik bombardımanına tabi tutulmuş ve bu doğrultuda erkek egemen bir düşünce yapısıyla desteklenen sömürü sisteminin içerisine hapsedilmiş olan erkeğin, komünistleşmesinin bir belirtisinde kadına ve toplumda kadın sorununa bakış açısı olduğu kavranmalıdır. Her ne kadar devrimci mücadelede büyük oranda yerini almış olsa da kadına hala erkek egemen gözlemleriyle bakmaya devam eden bu noktada burjuva-feodal değer yargıları ve anlayışlardan annamamış devrimci erkeğin komünist sıfatına da layık olmayacağı gerçektir.

Bir devrimci dönüştüğü, değiştiği oranda dönüştürücü ve değiştirici olacaktır, özgürleştiği oranda özgürleştirecektir de. Komünist erkek, her türlü baskıya olduğu gibi, kadınlar üzerindeki cinsel baskıya kararlılıkla karşı çıkacak ve kadınların bu konudaki mücadelelerinin de devrim

ve önderlik etmekte. Dolayısıyla, komünist erkeğin yapması gereken, kadınları "kurtarmak" değil, kadınları kurtuluşları için mücadeleye sevk etmektir. Maoist bir perspektifle hareket eden komünist erkek, tüm kitlelere güvendiği ve onlardan kopuk bir mücadele değil, aksine ulaştıracağı doğru politikalarla öncülük ederek devrimin kitlelerin eseri olduğunu kavradığı gibi kadın sorununa da, 'kadının kurtarıcısı erkek' bakış açısıyla değil, kitlelerin gücüne güven anlayışıyla yaklaşacaktır.

Bu da alçakgönüllülük ve sabır gerektirir. Komünist erkek, komünist kadının oluşmasındaki rolünü görebilmeli ve sabır gerektirir. Komünist erkek, komünist kadının oluşmasındaki rolünü görebilmeli ve bunu yaparken asla kadını küçümsememelidir; onun mücadelede öne çıkmasını görev bilmelidir. Ülkemizde oldukça hakim olan bir durum, devrimci kadının,

devrimci erkeğin anası, bacısı, eşi vs. olusudur. Devrimci kadın devrimci kadın olabilmeli, siyasi kimliğini kararlilikla ortaya koyabilmelidir. Komünist kadın, özgür kadındır; düşüncesinde, bakış açısında, gelişiminde özgür kadın, geleceği şekillendirecek olandır. Kadın-erkek komünist insan, geleceğin insanıdır. Devrimci kadın nasıl tüm zincirleri kırıp atma mücadelesine girişmişse, erkeğin; baba, koca, kardeş zincirinde kırıp atılmasını ve erkeğin etki alanından da çıkılarak devrim ve komünizm mücadelesinin çekim alanına dahil olmaya esas alınmalıdır. Sınıfsal, ulusal ve cinsel baskıya baskaldırın sağ veya sol yorumunun varacağı yer, ya küçük burjuva feminizmi ya da erkek sovenizmi olacaktır ki bu ister bir çizgi halinde yerleşmiş, ister bir sapkınlık olmuş olsun, esasta egemenlerin değişimine su taşıyacaktır.

İşte devrim mücadelesinde, sınıfsal baskıdan kaynaklı cinsel baskının dışavurumu olan kadın-erkek çelişkinin doğru çözümü, kadının da erkeğinde mücadele ve birlik dialektliğinde hareket etmeleri gereği gerçektir. Birlik için mücadele, mücadele için birlik şarttır. Erkek egemen anlayışı ile mücadele edilmeyen, bu sapkınlık gerek teorik gerek pratik planda mahkum edilmeyen bir ortamda, kadın-erkek devrimcilerin irade birliğinden söz etmek mümkün değildir.

Kadın, kimliğini erkeğe bağımlı sıfatıyla değil, siyasi ve sınıfsal kimliğini öne çıkararak, ortaya koymalıdır. Genelde, kadın ve erkeğin ortak ve özgür mücadele pratiği de özelden kadın-erkek özgür cinsel birlikteliği de ancak özgür kadın ve özgür erkeğin varlık koşuluna bağlı ve ancak o oranda sağlıklı olacaktır.

Kadının ve erkeğin tam hak eşitliği, ki bu kadının sosyal konumu gözönünde bulundurulduğunda komünistlerce kadının lehine uygulanması gereken, mutlak olmayan bir eşitliktir, kadının gelişiminin ve kendini özgür ifadesinin bir güvencesi, demokratik halk devrimi mücadelesinde yeni kadının ve öncü kadının mücadele içinde biçimlenerek yerini alması, tüm bunlar esasta bizzat kadının kararlı mücadeleyle ulaşabileceği hedeflerdir. İşte bu noktada, kadın komünistler başta olmak üzere, yukarıda açtığımız sekiyle erkek komünistlerin duyarlılığı ve mücadelesiyle, yani kadın-erkek komünistlerin ortak mücadelesiyle bir yerlere vailabilir. Bunları sağlamak ve kadınların mücadelelerine önderlik etmek komünistlerin görevidir.

Devrim mücadelesine kadın, erkeğin omuzdaşı, yoldaşı, silah arkadaşı olmalıdır. Devrimci kadın mücadelesinde bunu hayata geçirebilmeli, komünist kadın ve erkeklerde kadınları bu perspektifle motive etmesini, her konuda olduğu gibi bu konuda da tüm hata, zayıf ve sapmalarla mücadele etmesini bilmelidirler ■

"KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ-DEVRİM OLMADAN KADINLAR KURTULAMAZ!"

Egemenlerin yarat

Ülkemiz egemen sınıfları komprador patronlar ve büyük toprak ağaları varlıklarına yönelen ve tehdit eden her türlü muhalefet ve devrimci hareketi bastırmak, yok etmek ve sindirmek için hiçbir insani değer ve kural tanımaksızın acımasızca saldırdılar. Bu saldırılar öyle bir boyut alır ki, kendi koydukları kural ve yasaları dahi tanımazlar. Gelişen halk muhalefeti ve devrimci hareketi bastırmak için dinlerini, vatanlarını, yasa ve kurallarını çiğnemekten de geri kalmazlar.

Günümüz koşullarında gerek sosyal gerekse ulusal hareketin katettiği yol ve geldiği boyut ile buna paralel olarak gelişen kitle hareketliliği egemen sınıfları derinden sarsmaktadır. Gerilla savaşının bugün kazandığı ivme egemen sınıfları zor duruma sokmuş, ekonomik krizini dahada derinleştirmiş ve bu ekonomik bunalımın paralelinde gelişen siyasi istikrarsızlığın çaresizliğiyle boğuşmaktadır.

Çaresizlik içindeki egemenler hergün bir kerte daha alçalarak devrimci hareketlere karşı azgınca saldırmakta, gerilla mücadelesinin geliştiği alanlarda köyleri yakmakta, işkencelerde, sokak infazlarında, "faili meçhul" cinayetlerle komünist, devrimci ve yurtsever insanları katletmektedir. Kendi yasaları dahilindeki muhalefeti dahi hazmedememekte, düzene karşı yönelen en ufak bir muhalefeti bile baskı ve şiddetle engellemektedir.

Bir yandan devrimci ve komünist muhalefeti fiziksel ve düşünsel olarak yok etme, ezme politikalarına giren egemenler, diğer yandan sosyal, siyasi, kültürel ve ideolojik olarak kendi varlıklarına hizmet edecek biçimde kitleleri şekillendirme çabalarına girerler. Açık veya perde arkasındaki güçleriyle şiddet uygulayarak devrimcileri fiziksel olarak yok etme metoduna girerlerken, düşünsel olarak yok etme politikalarını da ideolojik saldırılarla gerçekleştirirler. Bu politikalarında denetiminde olan medya aracılığıyla kitlelere yayarak, kitleleri şekillendirerek yaparlar. Özellikle son dönemlerde devrimci, sosyalist, yurtsever basına yönelik saldırılarının amacı kitleleri kendi isteği doğrultusunda şekillendirme ve kitlelere bilinç taşıyan kanalları tıkama politikalarıdır.

Egemen sınıfların bu saldırılarında genelde gençlik, özelde devrimci gençlik ayrı bir biçimde nasibini almaktadır. Egemenler, sömürü ve talandan ibaret olan kendi düzenlerinin temelini ne derece gençliğin üzerinde şekillendirirlerse o derece avantaj sağlamış olacaklarını çok iyi bilmektedirler. Fakat burada bir şeyi unutmamak gerekir, kendi varlıklarına tehdit unsuru olduğu anda gençliği feda etmekte geri durmazlar.

Egemenlerin gençliğe yönelik ezme ve yok etme siyasetleri iki türdür; biri fiziksel olarak yok etme, diğeri ise düşünsel gücünü ve yaratıcı yetisini yok etmedir. Daha etkili ve tahrip edici olduğundan egemenler genelde ikinci metodu kullanırlar. Çünkü, insan üretiminden ne kadar koparsa, yaşama kıstasları olan yaratma, düşünme, üretme faaliyetinden ne derece uzak kalırsa asalaklaşır, kültürel ve politik olarak o derece egemenlerin istediği biçimde şekillenir.

Emperyalizme göbekten bağımlı ülkemiz egemen sınıfı, devrimci hareketlere saldırırken devrimci cephenin en dinamik olan kesimine yönelir. Günümüz Türkiye'sinin yakın geçmişinden bu güne gençlik her zaman egemenlerin boy hedefi durumundadır. Çünkü, gençliğin dinamik burjuvazi için her zaman tehlike oluşturmuştur. Bunun doğruluğunu ülkemiz devrimci hareketi tarihi bize göstermektedir.

Ülkemizde yaşanmış-yaşanacak- muhalefette ve bu muhalefeti ileri taşımaya çalışan ilerici-devrimci hareketlerde gençliğin ayrı bir önemi ve yeri olduğunu görmekteyiz. Geçmişten günümüze devrimci hareket büyük bir çoğunlukla gençliğin omuzları üzerinde yükselmiştir. 1970'lerden önceki dönemlerde gençlik ML bir partinin önderliğinde olmamasına rağmen, ülke içindeki baskı ve sömürülere karşı muhalif güç olarak çeşitli dernek vb. gibi kuruluşlarda örgütlenebilmiş ve tepkisini çeşitli eylemliliklerle göstermiştir.

1970 öncesi gençlik hareketliliğinin ivme kazandığı dönem 1960 yıllarıdır. İstanbul'da öldürülen devrimci bir gencin durumunu protesto etmek için yürüyüş yapan öğrenci gençliğin üzerine yayılım ateşi açılmasıyla ve bir sürü öğrencinin gözaltına alınmasıyla düzenle arasındaki çelişkilerini daha da net görmeleri ve egemenlerin en ufak bir muhalefete karşı var olan tutumu açısından öğreticiydi.

1970'lere yaklaşıldıkça gençliğin-özellikle öğrenci gençliğin-talepleri yavaş yavaş akademik-demokratik olmaktan çıkıp iktidara karşı birer tepki haline dönüşmeye başlamıştı. Yalnız ML bir önderlik olmadığından küçük burjuva karaktere sahip olan gençlik, bu istemlerini örgütlü bir hale getirmenin zorluğunu yaşadığı bir dönemden geçiyordu. Gençlik, merkezi örgütlenmeye doğru kaydıkça egemenlerin telaşı artıyor ve gittikçe saldırganlaşıyordu. Keza 1971-1973 dönemlerindeki saldırıların da bir sürü devrimci ve komünist önder genç katledilmiş yüzlerce cezaevlerine tıkmıştır.

Egemen güçler öğrenci hareketliliğinin kaynağının üniversiteler olduğunu görünce buralarda denetimi sıklaştırdılar. Devrimci öğrencileri okullardan uzaklaştırdılar. Devrimci, demokrat eğitim üyelerinin görev hakkının feshi veya askıya alınması gibi baskı biçimleriyle öğrenci muhalefeti bastırma politikalarını boyutlandırdılar. Bunların paralelinde sınıfsal parti ve örgütlülüklerin doğması ve gençliğin itici güç olarak bu hareketlerin içinde yer alması devrimci hareketliliğin gelişmesini sağlarken, egemenleri korkuya sürüklüyordu. Ve 1974'ten 1980 arası olan dönem devrimci duruma paralel olarak devrimci hareketliliğin ivme kazandığı dönemdir. Geçmişteki öğrenci hareketliliğinin aksine bu dönemdeki örgütlülük gerici iktidarı ortadan kaldırma perspektifiyle hareketlenmekte ve okun sivri ucunu iktidara yöneltmekteydi. Bunun karşısında iktidarının kaydığını farkederek egemen sınıf komprador-feodaller 12 Eylül AFC darbesiyle çareyi açık faşizme başvurmakta buldular.

AFC. generallerinin ana hedefi devrimci hareketi boğmaktır. Devrimci hareket ve örgütlülüğünde gençliğin önemli bir yeri olduğunu bilen faşist genareller özellikle üniversiteleri saldırı hedefi haline getirdiler. "Okullar terör odakları haline gelmiş" taraneleriyle yapacakları azgınca saldırıların zeminini hazırlayıp bu politikalarını meşru kılmaya çalıştılar. 12 Eylül AFC'sinin bu azgınca saldırıları karşısında gençliğin-devrimci gençliğin büyük bir çoğunluğu dağıldı. Nedeni çok açık; öğrenci gençliğin sınıfsal karakteri ve örgütlülüğünde daha çocukluk çağında olması bu saldırıları göğüsleyemedi. Bu dönemde okullar bir eğitim merkezinden çıkarılıp militarist güçlerin birer kışalaları haline getirilerek egemenlerin yoz politikalarını yaydığı birer merkezi üs haline getirildi. Bu açık saldırılarla bir yandan gençlik sindirilirken; diğer yandan medya, eğitim vs. aracılığıyla arabesek kültürü, spor düşkünlüğü, cinsellik vb. kavramlarla gençliği uyusturmaya ve yozlaştırmaya başladıkları dönemdir. Keza bu politikaların hayat bulma şansı fazlaydı. Kitlelerin geri duygularına hitap edip basit kavramlarla

doldurmak, gerici milleyetçi duyguları hortlatmak kadar basit bir şey olamazdı. Sol gençliğe açık faşist metodlarla saldırırken, ülkücü milliyetçi gençlik bizzat devlet eliyle desteklenip faaliyetine her türlü olanak tanınıyordu. Buna karşılık devrimci gençliğin en ufak akademik talepleri dahi zor-şiddet politikalarıyla sindirilmeye çalışılıyordu. Devrimci öğrenci gençlik akademik ve entellektüel birikime sahip olmasına karşın sınıfsal karakter olarak kaygan bir yapıya sahip olduğundan, bu fiziksel baskı ve ideolojik bombardıman karşısında tutunması zor olmuştur. Bu dönem nasıllı öğrenci gençlik apolitikleştirilmeye çalışıldıysa, aynı biçimde işçinin, köylünün, aydının kısaca tüm halk katmanlarının politika yapması tamamen yasaklanı hale getirilmişti. Kısaca belirtecek olursak, bu dönem egemenlerin tehlikeli bölge olarak gördüğü üniversiteler bilgi odağı, eğitim merkezi olmaktan çıkarılıp askeri kışla, medrese eğitimi yapan kaleler haline getir-

ildiler.

Toplumun bütün kesimini gericileştirmeyi, yozlaştırmayı hedefleyen faşist egemenler, çalışan gençliğe de yönelmekten geri durmadılar. Çalışan gençliğin diğer çalışan kesimler gibi her türlü örgütlenme hakkını elinden aldılar. Buna paralel olarak emek değeri de tamamıyla ayaklar altına alındı. Öğrenci gençlikten farklı olarak üretimin içinde yer alan bu gençlik kesimi o dönem daha yeni yeni örgütlülükle tanışıyordu. Çalışan gençliğin devrimci kesimi her türlü baskılara maruz kalıp bir kısmı öldürülürken bir kısmı cezaevine dolduruldu. Örgütlülüğle uzak yada yakinen alakası olanların işlerine son verildi. Ve işsizler ordusuna dahil edildi. Diğer boyutuyla çalışan gençliğin hiç bir örgütlenme olanağına imkan tanınmadı. Sendikalaşması dahi çeşitli yasalarla engellendi. Sendikalaşma hakkına 18 yaş sınırı getirilirken, 18 yaş sınırı olarak belirlenen çalışma sınırı, işverenlerce elaltından 14 yaş grubu çalıştırılarak, genç kesimden sömürebileceği bir tabaka yarattı. Küçük atölyelerde çalışan bu genç kesimden ucuz emek elde ederken, çalışma koşulları köleci toplum düzenini arattırır boyut-

mak istediği gençlik

taydı. Çalışma saatlerinden tutun da yemek vs. gibi bütün haklar, kötü olan ülke standartlarının altındaydı. Siyasi bilinç olarak geri olan bu kesimi egemenlerin kendi denetimine almaları kendi ideolojik yapılarına göre şekillendirmeleri pek de zor olmadı. İşsizliğin, sefaletin boy verdiği ülkemizde bu durum egemenlerin yüzünü kızartacağı yerde, çalışan kesime karşı bir koz olarak kullanıldı. Çalışan kesimin bütün katmanları en ufak bir hak aramaya çalıştığında ülkede bir veba gibi salgın olan işsizlik baz alınarak "işlerinize son verimiz" tehditleri savrularak örgütlenmelerinin önüne geçilmeye çalışıldı. Politik bilinç olarak geri olan bu çalışanlar aç kalma korkusuyla, işsiz kalma korkusuyla çalıştığı halde aç ve sefil yaşadığını kavrayamadı ve örgütlenme noktasında gereken adımı atamadı. Ve düzenin sınırları içinde, onun çarklarında ezilmeye mahkum oldu.

Geçmişten beri var olan ve 12 Eylül AFC'si

döneminde doruk noktaya tırmanan özellikle gençliğe yönelik egemenlerin hedefini irdeleyecek olursak her taraftan ve bütün yönleriyle gençliği bir kısıkaç altına alıp çaresizlik deryasına itmek, bunun akabinde sahte tedavilerle, sahte reçeteler biçerek boş hayallere kaptrıp kendi egemenliklerine hiç bir tehlike arzetmeyen insan tipi yaratmaktadır.

Genelde toplumun özeld devrimci hareketliliğin en dinamik kesimi olan gençliği arabes kültürüyle, sporu gerici tarzda empoze ederek, uyuşuk ve kaderci bir kalıba sokma çabalarıdır. Bir yandan kur'an, ayet teraneleriyle sahte namus kavramlarından bahsederken, diğer yandan genç kızları ve erkekleri fuhuşa teşvik ettiler. Kendi denetiminde olan ve kendilerince geliştirilen mafya içine gençliği sokup, kirli işlerde pazarlamacı olarak kullandılar. Ülkede sefillik kol gezirken rahat yoldan köşe dönme, lüks hayata özendirme reklamlarıyla, kirli işlerle bireysel kurtuluşun propagandasını yaptılar. Diğer yandan gençliği politikleşme adına entel birkaç burjuva aydınının kuyruğuna takma çabalar ve "gençliğinizin tadını çıkarın" lafazanlığıyla disko,

bar yoz kültürlerin yaygın olduğu alanlara çekmeye özel gayretler gösterdiler. Siyasetle gençlik arasına kalın duvarlar çekerek sistemle olan çelişkileri görmesini engellediler ve böylece var olan çelişkileri toplumun kendi içindeki çelişkiler gibi göstermeye çalıştılar. Böylece hem gençliğin örgütlenmeye yönelmesini hemde sistemin toplum içinde yarattığı bunalım ve çelişkileri maskeleye çalıştılar. Egemenlerin bu hedeflerine ulaşmasını engellemek için özellikle devrimci öğrenci gençliğin gereken direnci gösteremediği açıktır. Şöyle ki:

Çalışan gençlik sınıfsal karakter ve yapı olarak öğrenci gençlikten ileridir. Fakat akademik bilgi ve entellektüel birikim yönünden geri olduğundan kendi ideolojisi olan proleter ideolojiyi kavrama açısından öğrenci gençlikten geridir. Akademik ve entellektüel birikim olarak ileri olmanın avantajıyla proleter ideolojiyi rahat alabilen öğrenci gençlik bu bilinci gerçek sahiplerine, çalışan kesime taşıma misyonunu yeterince yerine getiremediğinden çalışan gençlik devrimci hareketten uzak kaldı. Bundan dolayı gereken direnci egemenlere karşı gösteremedi. Böyle olunca üniversiteler nasıl ki askeri kışla ve yoz eğitim arenasına çevrildiyse, aynı biçimde çalışan gençlik alanları da aynı sonuca kurban oldu. Gençliğin geri ve basit yönleri kullanılarak tam anlamıyla kişiliksizleştirme, yozlaştırma, kaderci, boyun eğen, bireyci bir insan tipi yaratma operasyonuna giriştiler. Bütün bu kişiliksizleştirme ve apolitikleşme çabalarını devrimci gençlik üzerindeki şiddet politikaları tamamlayınca egemenler belirli oranda başarı elde ettiler diyebiliriz.

Burada ele almamız gereken diğer bir gençlik kanadı da cezaevleri gençliğidir. İşkencelerden geçirilip yüzlercesi katledilen, hergün yeni yeni metodlarla işkence tezgahlarından geçirilen, cezaevine tıklıp bir daha kapısı aralanmayan ve toplumdaki soyutlanarak yozlaştırılmaya çalışılan cezaevi gençliği AFC döneminde ve sonrasında en barbar muamelelere karşı direniş tavrını en görkemli biçimde koymuş ve dönemin yüzakı olabilmıştır. Tamamıyla düşman cephesi içinde olan ve dış dünyayla her türlü bağlantısı kesilen, cezaevinde kur'an, ayet ve istiklal marşı dayatılan, erotik dergi ve gazete dışında hiç bir burjuva gazetesi dahi kendisine okutturulmayan cezaevi gençliği bütün bunlara rağmen hiçbir zaman kendilerini yalnız ve silahsız hissetmediler. Yüreklarını, inançlarını ve bilinçlerini birleştirerek karşı koymasını bildiler. Cüzi oranda teslimiyet olsa da asıl damgasını vuran direnişlerdi. Egemenlerin dışardaki gençliği teslim alabilmesine rağmen, kendi kalelerinde teslim alamayıslarının tek nedeni bu insanların proleter ideoloji, devrimci normları ve örgütlü yapıyı kavramalarıydı. Toplumun en ileri kesimini temsil eden cezaevi gençliğinin cezaevlerini birer direniş mevzileri haline getirebilmelerinin ana nedeni buydu.

Anlaşılabacağı gibi egemen sınıflar günümüze değin gençliği kendi sınıfsal varlıkları için her zaman bir tehdit unsuru olarak görmüş, bu tehditi yok etmek için hem fiziksel olarak yönelmiş hemde oynaması gereken misyonu yerine getirmemesi için beyinlerine yönelmiştir. Bu yönelimin ana nedeni gençliğin atılgan, cesur, dinamik ve kavrayış yönünün ileri olmasıdır. Bu noktada bir şeyin altını çizmek gerekir, biyolojik olarak cesur ve dinamik olan gençlik, sınıfsal çelişkilerin asıl kaynağı olan egemen sınıflara yönelmedikçe, en önemlisi de bu enerjisini politik amaçla işçi sınıfının ideolojisiyle bütünleştirmedikçe, biyolojik olarak olumlu olan bu yan birşey ifade etmez. Bundan dolayı gençlik enerjisini egemenlerin düzenine yöneltmek, sınıfsal çelişkilerin esas kaynağına proletaryanın çıkarlarına göre vurmak

zorundadır.

Gençliğin sınıfsal bağlarına yakından bakıldığında ise; ezici çoğunluğunun egemen sınıfların muhalifleri olan proleter, yarı-proleter, köylü, küçük burjuvazinin sol kanadı kökenlidir. Bu anlamda sistemle her zaman çelişki halindedir. Bundan çıkan sonuç açıktır. Düzene muhalif olan katmanlarla düzen arasındaki çelişkiler bir bütün olarak gençliğe yansımaktadır. Zaten egemenleri korkutan, gençliğin politikleşip bu çelişkileri görmesidir. Bu yüzden apolitik bir gençlik yaratma çabaları her dönem mevcuttur. Burada gençliğin önünde duran tarihi görev, egemenlerin bu politikalarını boşa çıkarmaktır. Zaten politikleşen gençlik devrimci hareketi yaratır. Gençlik devrimci hareketi devrimci hareket ivme kazanır. Keza devrimci hareket proleter ideolojiyi proletaryaya taşıdıça sınıf mücadelesindeki dalgalanma pozitif yönde gelişir.

Bu hedefe ulaşmak için öğrenci gençliğin üzerine düşen görev daha ağırdır. Akademik ve entellektüel birikimi sayesinde politikleşmesi çabuk olur. O noktada okuldaki akademik taleplerin dışına taşıp, işçi sınıfıyla bütünleşmeli ve işçi sınıfını politikleştirme çabalarına girmelidir. Öğrenci gençlik MLM bilimi etrafında örgütlendiği oranda bu bilinci çalışan kesime yani kendisinden sınıfsal karakter olarak ileri olan kesime taşıyıp harekete geçirmesi kolaylaşır. Unutulmamalı ki, çalışan gençliğin sınıf bilinci kazanmasıyla örgütlenmede yer alacağı mevzi MLM mevzileridir. Bu onun proleter olmasından kaynaklanan bir özelliğidir. Doğrudan üretimin içinde olmasının getirdiği bir avantajdır. Çalışan gençliğin ilk örgütlendiği en basit alan sendikalar dernekler vb. yerlerdir. Fakat egemenler bunu ya imkansız kılmış yada kendi denetimine alarak gerçek işlevinden uzaklaştırmıştır. Bundan dolayı direkt devrimci ilişkilerle çalışma alanlarına gidilmeli, MLM parti çatısı altında örgütleyebilenin yolları aranmalıdır.

Öncünün bu yönlü örgütlenmeleri zaten mevcuttur. Sorun mevcut yapıdaki bu örgütlülük alanlarını öncünün siyaseti ve ideolojisi doğrultusunda yaygınlaştırmaktır.

Diğer yandan dernekler özellikle işsiz gençliğin uğrak yerleridir. Sınıf mücadelesinin gelişmesine paralel olarak reformist etki altında olan bu dernekler daha da radikalleştirilip, öncünün önderliğinde sınıf savaşımının birer cephesi haline getirebilirler. Böylece işsiz gençliğe ulaşmanın diğer bir yoluda bulunmuş olur. Lümpen proleter dediğimiz bu gençlik kesiminin örgütlenmesinin önemini MAO'nun sözüyle aktaralım "Yarıya en az güvenle bakanlar bunlardır. Gözü pek savaşçılar olduğu halde yıkıcılığa yatkın olan bu insanlar doğru bir rehberlik altında devrimci bir güç haline getirilebilirler". (SE C1 sy 18)

Sonuç olarak, bu gün egemenlerin gençlik üzerinde oynamaya çalıştığı oyun ve yaratmaya çalıştığı insan tipi açıktır. Buna kısada olsa değinmeye çalıştık. Sorunun temel yanı, egemenlerin bu politikalarının gençliğin ve ezilen sınıfların yararına olmadığı kendi iktidarlarını koruma mantığı olduğu gün gibi açıktır. Ondan dolayı bu politikalara kurban gitmenin bize bir yararı olmadığı gibi, sınıfsal çıkarlarımıza da ihanettir. Bunun karşısına geçip özgür ve sömürsüz bir dünya yaratmak istiyorsak, MLM ideoloji ile donanmış öncünün kırlarda gerilla namlularında yaratmaya başladığı ezilen sınıfları kurtarma mevzilerinde yerimizi alıp, mücadeleyi daha da yükseklere taşımak ve ülkemiz egemen sınıfı komprador-patronlar ve büyük toprak ağalarının köhne düzenini tarihin çöplüğüne gömmektir■

Felsefe Üzerine

Biz MLM'yi savunanlar nasıl bir felsefi bakış açısına sahip olmalıyız? MLM bilincini savunan her kadro, her militan bu soruya vereceği cevap, diyalektik materyalizmin felsefi anlayışı olmalıdır. Zira savunmuş olduğumuz MLM bilimi, dünya görüşü olarak diyalektik materyalizmin yöntemi ve felsefesidir.

İdealist burjuva anlayışlarını ve bunun kalıntılarını yok etmek için etkin bir rol oynamak istiyorsak felsefeyi öğrenmek bir gerekliliktir.

MLM'lerin olay ve olgular karşısında tek yanlılığa düşmemek için, hazır ve şabloncu çözümler sunan dogmalara değil, her zaman değişen olayları hesaba katan, iç ve dış görüngülerini tüm yönleriyle ele alan, özgülden genele giden ve bütünlük içinde genelden özgülüye doğru teoriyle pratiğin ilişkisini yaşamdan koparmayan MLM'ni temelini meydana getiren diyalektik materyalist bir felsefi anlayışa sahip olmalarıdır. Bu anlayışa sahip olmayan KP kadrolarının evreni ve toplumu doğru tahlil edip, çelişkilerin çözümünde doğru yöntemler uygulamaları söz konusu olmadığı gibi, gerçek anlamda her hangi bir şeyi değiştiremezler.

Bilgisizlik ilk insanların güçsüzlüğünü oluşturuyor ve doğa karşısında çözümsüzlüğe götürüyordu. Doğa yasalarını bilmeyen ilk insanlar, doğayı dönüştürüp amaçları için yararlı hale getirmekte ve kullanıma sokmada zorlanmışlardır. Doğa olaylarını maddesel bir yaklaşımla ele alıp çözmedikleri için bu olayları bilimsel olmayan açıklamalarla, tabiat üstü güçler ve ruhlarla açıklamaya çalışmışlardır.

Bilim geliştikçe insanlar evrenin bilmezliklerini, bilimsel deneylerden yola çıkarak, somut olaylarla açıklamaya çalıştılar. Materyalist felsefe olayların bilime dayanarak açıklanmasından doğmuştur. Ve bu bağlamda materyalizm evrenin bilimsel açıklamasıdır.

Ortaçağ döneminde bilimlerin felsefi materyalizme göre daha ağır gelişmesi, evrenin açıklanmasında deneysel olgularla desteklenmeyişi materyalizmi kaba bir şekilde sokuyordu. Materyalizmin her gerileyişi idealizmin gelişmesi demektir. Materyalist felsefenin gelişmesi ise idealizme indirilmiş bir darbedir.

Marksist felsefe materyalisttir. Materyalist oluştundan ötürüdür ki bu felsefenin ortaya çıkışından günümüze kadar geline zaman dilimi içinde sınıf düşmanlarının yoğun saldırı ve kara çalmalarıyla karşı karşıya kalmıştır. "Materyalizm" sözcüğünün doğru anlamı sapıtılmış, gerçek özü gizlenerek üstü örtülüp, gözden düşürüp değersizleştirme için, ahlaki sınırlar içine sıkıştırılmıştır. Ahlaki değerler içine sıkıştırılıp kuşatılan "materyalizm" sınırsızlık, ahlaksızlık, yalnızca maddi gereksinimleri karşılayan zevk ve sefa düşkünlüğü olarak ifade edilmiş ve ortaçağ döneminde özellikle kilise papazları ve üniversite kürsülerinden materyalizme karşı yoğun bir şekilde kara çalma ve saldırılar yöneltilmiştir.

Engels vermiş olduğu şu yanıtla kara çalmaları sahiplerine iade etmiştir: "gerçek şu ki, burada materyalizm sözcüğüne karşı dar kafalı burjuvaların ön yargısına, kökeni köy papazlarının eski kara çalmalarından olan bu ön yargıya bağışlanmak bir ödün vermektedir. Dar kafalı materyalizm dendiğinde, pisboğazlık, ayaşlılık, arsızlık, ten zevkleri ile şatafatlı bir yaşam sürdürmeyi, aç gözlülük, cimrilik, doymak bilmezlik, çıkar peşinde koşma, borsa oyunlarını ve kendisini gizli-

den gizliye hisleri olduğu bütün bu iğrenç kusurları anlar." (Marks, Engels, Ludvig Feuerbach syf. 33)

İdealistler tarafından materyalizm sözünün gerçek anlamında arındırılarak açıklanmasının nedeni materyalizmi emekçi halk kitlelerinin gözünden düşürmektir. Oysa materyalizm sözcüğü maddeden üretilmiştir. Zevk sefadana değil.

Materyalizm bilimsel bir dünya anlayışıdır, belli ilkelere hareket ederek doğa görüngülerini ve bunun doğal sonucu olarak toplumsal görüngüleri anlama ve yorumlama tarzından başka bir şey değildir.

Maddeden üretilen materyalizm sözcüğünü ahlaki sınırlamalarla değil, bizim dışımızda var olan maddi gerçeği dünya, doğa ve toplumu ve bunların sonsuz derecede çeşitlilik ve sayısız yönler taşıyan görüngülerini ve bu görüngüler arasındaki çeşitli yönlerini, bu çeşitli yönler arasındaki bütün ayrımları ve en önemlisi daha önce hiçbir bilimsel araştırma yapılmadan kavranabilmesidir.

Ancak maddi şeyler dediğimiz; görebildiğimiz, dokunabildiğimiz şeylerin yanında, ne görebildiğimiz, ne de dokunabildiğimiz duygularımız, düşüncelerimiz ve fikirlerimiz vardır. Bunlarda maddi şeylerden daha az varolan şeyler değildir. Bunların maddi olmadıklarını belirtmek için düşüncel olduklarını söyleriz. Zira toplumsal alanda maddi yön ile düşüncel yön birbirinin karşısına getirildi. Ve böylece maddi olanın yanına bir ilke olan ruh kondu.

Felsefe tarihi çeşitli biçimlerde ifa delendirilip formüle edilsede, esas tartışmaların yoğunluk çerçevesini oluşturan dünyanın açıklanmasıdır. Felsefe üzerine bütün tartışmalar bu noktada odaklaşır. Dünyanın açıklanmasında da filozoflar iki ayrı dünya görüşü etrafında kutuplaştılar. Burada iki ilke öne çıkarıldı. Bir madde diğeri ruh.

Her bilim adamı iyi bir felsefi formasyona sahip olabilmek için, maddi yönü ile düşüncel yönü arasındaki ayrımı; maddi ile kendisinin maddeden edindiği fikir arasındaki ayrımı yapabilmelidir.

Bu bizler içinde geçerlidir. Bir militan kendi istemleri ve arzuları ile gerçek olan arasında ayrım yapmaz. Arzularını gerçek olanın yerine geçirmeye çalışırsa, doğru bir formasyona sahip olamaz. Yukarıda belirttiğimiz iki ilkeden hangisi ilk, başı ve sonu olmayan sonsuz ilktir?

Materyalistlerin bu soruya verecekleri cevap: Madde (doğa-varlık) dir, başı ve sonu olmayan sonsuz sonsuz ilktir. Ruh (düşünce ve bilinç) maddenin yansımasıdır ve bundan türemiştir.

İdealistlerin vereceği cevap ise Ruh (düşünce ve bilinç) başı sonu olmayan sonsuz ilktir. Madde bundan türemiştir.

İdealizm ve materyalizm birbirleriyle bağdaşmadıkları gibi, birliktelikte oluştururlar. İki karşıt gibi ayrılmaz bir şekilde birbirlerine bağlıdır. Her hangi bir çelişkinin ele alınışında doğru yöntem materyalizmdir. Materyalizm ile idealizm arasındaki savaşım kaçınılmazdır. Gelişme bu zıtların savaşımı olarak, savaşımının bir sonucu olarak bir olgu halini alır.

İdealistler evren'in açıklanmasını doğa üstü güçlere ve ruha bağlıyordu, bu idealizmin birinci şekliydi. İkinci biçimi ise özellikle tek tanrılı dinlerin çıkmasıyla birlikte, doğanın maddelliği görüşünde kabul ediyor ve bir ilk yaratıcı olduğunu söylüyordu.

Hristiyan dini dünyanın maddi ger-

çekliğini kabul eder, ama bu gerçek, ikincil yaratılmış gerçektir. Gerçek varlık derin gerçeklik taşıyan ruhtur. Bu salt ruh ve evrensel olan ruh tanrıdır. Yine nesnel idealizmin bulunduğu birçok biçimlere tanık oluyoruz.

Platon'a göre maddi gerçek düşünsel bir dünyanın varolması için, maddi bir dünyaya gereksinmesi yoktur. Mutlak aklın hüküm sürdüğü fikirler dünyanın bir yansımasıdır der. Eski yunan stoacılar okuluna göre dünya tanrısal bir iç ateşle canlanan muazzam bir canlı varlıktır.

Hegel'e göre ise doğa ve insan toplumlarının gelişmesi kendiliğinden varolan, mutlak ve evrensel düşüncenin dış kılıfından, görülebilir yönünden ve cisimleşmesinden başka bir şey değildir.

Nesnel idealizm çevresinde yer alan bu filozoflar, dünyanın maddelliğini yalnızca görünüş itibarıyla kabul ediyorlar. Son tahlilde onun derin gerçeğini başka yerde arıyorlar. Bu derin gerçekte ruhtur. Ve bu ruh bizim bireysel insan bilincimizden bağımsızdır.

Bu iki felsefi anlayış, teorik planda birbirine karşı savaş içinde konumlanmışlar ve bunun pratik sonuçlarının büyük bir önemi vardır. Çünkü birbirine karşı iki dünya anlayışını, pratikte birbirlerine karşı iki ayrı tutuma komuta ederler.

Marksist anlayış: "yalnız bilincimizin gerçekten var olduğunu, maddi dünyanın varlığının doğanın ancak bizim bilincimizde, duyumlarımızda, tasarımlarımızda, kavramlarımızda var olduğunu savunan idealizmin tersine, maddenin, varlığın, doğanın, bilincin dışında ve ondan bağımsız olarak var olan nesnel bir gerçeklik olduğu, maddenin bir ilk veri olduğu, çünkü duyumların, tasarımların bilincin kaynağının madde olduğu, oysa bilincin bir ikincil veri, türev olduğu çünkü maddenin yansıması, varlığın yansıması bulunduğu, düşünmenin, gelişmenin yüksek bir yetkinlik derecesine varmış maddenin bir ürünü olduğu; daha belirli bir biçimde söyleyecek olursak düşüncenin beyinin bir ürünü olduğu ve beyin düşünmenin organı olduğu, dolayısıyla düşünmenin maddeden ayrılmayacağı, onları ayırmanın büyük bir yanılgıya düşmek demek olacağı ilkesinden yola çıkar." (Stalin'in -Leninizmin sorunları)

Yukarıdaki alıntılardan görüleceği gibi, maddi dünyanın varlığı, bizim bilincimizin bir yansıması değil, bizim bilincimiz maddi dünyanın bir yansımasıdır.

Nesnel idealizm maddeyi bir evrensel ruha bağlıyor, öznal idealizm ise maddeyi bilincimizde eritiyordu. Ancak bunların biri doğa bilimlerini tarafından diğeri fizyoloji ve toplum bilimleri tarafından yerle bir edildi. Özellikle metafizik anlayış insanı bir kalıp içerisinde ele alır.

"Bu güne kadar ne ise odur. Üzerinde var olan hata ve zaafı atması mümkün değildir ve değişmez" der. Bu bağlamda hareket eden metafiziğe göre, toplumu ve insanı değiştirmek ütopyadan başka bir şey değildir. Bu anlayış özünde insanın toplumsal bir varlık olduğunu reddeder ve kendiliğinden bir varlık olarak ele alır.

Din insanların günahkar ve kusurlu oluştundan ötürüde, toplumun kargaşa içinde olduğunu ve olacağını söyler. Onlara göre toplumu değiştirmek, tanrıya hakaret ve küfür etmektir. Ancak din aracılığıyla ruhun arındırılacağını insana öğütlerken, toplum için durum daha farklıdır. "Bu ölümlü dünyada" kurtuluş olmadığına göre gerçek bir ehlileşme

Din insanların günahkar ve kusurlu oluştundan ötürüde, toplumun kargaşa içinde olduğunu ve olacağını söyler.

Onlara göre toplumu değiştirmek, tanrıya hakaret ve küfür etmektir.

Ancak din aracılığıyla ruhun arındırılacağını insana öğütlerken,

toplum için durum daha farklıdır. "Bu ölümlü dünyada" kurtuluş

olmadığına göre gerçek bir ehlileşme de

toplumda hiç bir zaman söz konusu olmayacaktır.

de toplumda hiç bir zaman söz konusu olmayacaktır.

İdealist metafizik anlayışların, toplumların ve insanların değişmeyeceğini söylemesine rağmen, toplumların tarihi gelişme süreci bize bunun tam tersini gösteriyor. Farklı toplumsal sistemlerde, kendisinden daha ileri olan toplumsal sistem biçimlerine tanık oluyoruz. Örneğin köleci toplumdan feodal topluma vb.

Devrim yapmış ülkelerde, işçiler ve emekçi halklar kendi maddi gerçekleri içerisinde insanın değişebileceğini yeni sosyalist insan tipiyle, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ve bu özel mülkiyetin kutsanması yerine üretim araçlarının toplumsal (kamu) mülkiyetine dönüştürülmesi ve bir avuç azınlığın yönetimden alaşağı edilmiş olması ve toplumsal yaşama aktif olarak katılan ezilen çoğunluk tarafından yönetilmesi, bütün bu metafizik idealist görüşleri yerle bir etti.

Bu durum burjuvazinin işine gelmiyor. Marksist-diyalektik-materyalizme cepheden saldırarak, ideolojik savaşımında uluslararası planda daha da yoğunlaştırarak sosyalist ülkelere saldırı ve karalamaları yoğunlaştırıyor, bu ülkelerde gerçek anlamda "demokrasinin olmadığını, diktatörlük altında yönetildiği" demagogileriyle kitlelerin bilincini kartmaya çalışıyor.

Kitlelerin Marksist bir felsefi anlayışa sahip olmasını kesinlikle istemez. Çünkü kitleler sömürdüklerini ve yoksulluk içinde kıvrışmalarının nedenlerini görecek ve var olan bu toplumsal sistemi değiştirmek için harekete geçeceklerdir. Bu durum burjuvazinin sömürü sisteminin son bulması ve kurmuş olduğu "cennetin" kaybolmasına neden olacaktır. Bu cenneti kaybetmek istemeyişleri onları daha da saldırganlaştırmaktadır.

Ama nafîle "o halde nasıl kapitalist düzen, zamanında feodal düzende kapitalist düzenin yerini alabilir." (Stalin-Leninizm'in sorunları)

"Eğer koşullar insanı biçimlendiriyorsa, bu koşulları insanca biçimlendirmek gerekir" (Marks-Felsefe incelemeleri)

Sonuç olarak toplumlar, hep ileriye doğru bir gelişme gösterir. Bu gelişim seyri engellemek insan iradesine bağlı değildir. Doğanın gelişim sürecini etkileyerek yavaşlatıp, hızlandırabilir. Ki devrim mücadelesinin amacı budur. Toplumsal gelişim sürecine müdahalede bulunmak, süreci hızlandırmak

Hıdır TOKUŞ

Emekçi kadınların birlik, dayanışma ve mücadele günü

8 Mart

1840'lı dönemlerde Avrupa toplumsal hareketlerin sancılarını yaşıyordu. 1848'de Almanya ve Fransa burjuva demokratik devrimleriyle feodal kabuktan sıyrıldı. Bundan kısa süre sonra, Amerika'nın New York kentinde bir tekstil fabrikasında çalışan 40 bin kadın işçi, 8 Mart 1857 tarihinde büyük bir direniş sergilemişlerdir. 40 bin işçi bu direniş; çalışma koşullarının ağır olması, günlük iş saatinin 12 saatten fazla olması, ücretlerin düşük olması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve yeni haklar elde edilmesi amacıyla gerçekleştirmişlerdir. Bu direniş, burjuvazi tarafından kanla bastırılmıştır. 40 bin tekstil işçisinin kanları pahasına gerçekleştirdikleri direniş, emekçi kadınların ilk örgütlü direnişidir. Kapitalizmin gelişmesiyle beraber kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkan proletarya kendisi için bir sınıf olma karakteri kazanmıştır. Önceleri sadece ekonomik-demokratik talepler için mücadele yürütürken kendisi için sınıf olma bilinci geliştikçe giderek iktidar mücadelesini içeren bir örgütlenme içine girmiştir. Bu safılaşma, ortak hedefe yönelik farklı talepleri olan çeşitli sınıf karakterli örgütleri ortaya çıkarmıştır. Üretici güçlerin gelişmesi sınıflar içindeki ayrışmayı, farklılaşmayı net bir şekilde ortaya çıkarınca kendi sınıf temelinde örgütlenmelerine neden olmuştur.

Bu örgütlerin en önemlisi proletarya partileridir. İlk kez Marks ve Engels döneminde anarşizme ve reformizme karşı yürütülen ideolojik mücadele temelinde ortaya çıkan proletarya partileri 1864 yılında içerisinde anarşistler ve reformistler olduğu halde 1. Enternasyonal adı altında toplanmışlardır. 1. Enternasyonalin dağılması üzerine 1889 yılında aynı işlevi gören II. Enternasyonal toplanmıştır. II. Enternasyonal, sosyal-şoven ve revizyonist bir çizgi izleyen burjuvaların eline geçmeden önce, 1910 yılında Kopenhag'da bir konferans düzenlenmiş ve bu konferansta 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanması karar verilmiştir. Esas olarak bu komisyonun oluşturulmasında ve 8 Martın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmasında Clara Zetkin'in ve diğer Alman Marksist kadınların büyük rolü vardır. Bu nedenle 8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlarının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak tarih sayfesindeki yerini almıştır.

1910 yılında Dünya Emekçi kadınlarının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanmasının kabul edilmesi, dünya sermaye sahiplerini rahatsız etmiştir. Öncelikle isminden dolayı rahatsızlık duyan burjuvazi o güne asıl anlamını veren "emekçi" sözcüğünü kaldırarak Dünya Kadınlar günü olarak kutlanmasını sağlamaya çalışmıştır. 8 Mart'ı, "evrenselleştirme" (1) kararı Birleşmiş Milletler tarafından 1975 yılında yapılan Kadın konferansı toplantısında alınmıştır. Birleşmiş Milletlere göre 8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar günü değil, uluslararası kadınlar günüdür. Bu genelleştirmenin altında yatan neden elbetteki burjuvazi için sömürsünü artırarak devam ettirme isteği ve dünya emekçi kadınlarının sınıfsal bilinçten yoksunluğunu sağlamaktır. Bu karar komünistlerce kabul görmeyen bir karardır. Bu karar alanlar emekçi insanlar değil, sermaye temsilcisi emperyalistlerdir. Dünya Kadınlar günü olarak kutlanması demek burjuva kadınlarla emekçi kadınların toplumsal, sınıfsal, sosyal baskılara aynı derecede maruz kalmasında kabul etmek demektir. Oysa tarihter boyu yaşanan gerçekler ortadadır. Köleci toplumun yaşadığı dönemde köle kadın, alınıp satılabiliyor, cinsel olarak kullanılabilir, çalıştırılarak üzerinden kar sağlıyor, köle sahibinin her alanda hizmetine sunuluyordu. Köle sahibi kadın ise üretime katılmıyor, kocasına karşı süs görevini yerine getiriyor. Feodal toplumda serf kadın köleci toplumdakine benzer bir statüyle yaşamını devam ettiriyor. Senyör kadın ise ev-yatak ikilemi içindeki rolünü devam ettiriyor. Kapitalist sistemde ise proleter kadın üretime katılıyor, ucuz iş gücü olarak kullanılıyor, sermaye haline getiriliyor, toplumsal, sosyal, sınıfsal, dinsel tüm baskıları her dönem olduğu gibi en ağır biçimiyle bu dönemde yaşıyor. Sermayedar kadın ise lüks bir hayat sürüyor, erkeğin kolundaki çanta vazifesini yerine getiriyor, kendi doğurduğu çocuğuna bile bakmaktan aciz halde, dünyanın bütün nimetleri ayaklarının altına seriliyor.

8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar günü olarak kutlanması 40 bin tekstil işçisi kadının kanlarıyla suladığı bir tarihin ürünüdür. Bu tarih emekçi kadının yarattığı bir tarihtir. O'na sahip çıkacak olanlar hayatında çocuk bezi yıkamamış, kocasından dayak yememiş, fabrikada çalışmamış, sabahın köründe kalkıp kocasına kahvaltı hazırlamamış, polis jopu yememiş kadınların olamayacağı açıktır. Sermaye sahiplerinin bugünü sahiplenmesini engellemek, kadın olsun erkek olsun bütün emekçilerin birliğine, mücadelesine ve dayanışmasına bağlıdır. 8 Mart emekçiler tarafından anlamına uygun kutlanmalı ve sahiplenmelidir.

Burjuvazi sınıfsal bilincin gelişmesine katkı sağlayacak bu günün içeriğini değiştirmekten başka emekçi kadınlardaki toplumsal muhalefeti kendi potasında eritmek amacıyla çeşitli izim'lerde pazara sürmüştür. Bunlardan en önemlisi feminizmdir.

Feminizm, günümüzde burjuvazinin emekçi kadınların örgütlenmesine alternatif bir örgütlenme biçimi olarak öne sürülmüş reformist ve son tahlilde karşı devrimci bir harekettir.

Burjuva kadın hareketinin toplumsal etkinlik göstermesi 1789 Fransız Devrimiyle birlikte oldu.

19.yy boyunca süren burjuva devrimleri döneminde burjuvazi gerileştirilirken feminist hareketin radikal yönünde törpülenmiştir. Tarihte ilk proleter devrim olan Paris Komününün vahşice bastırılmasıyla feminist hareket tamamen reformcu- laştı ve radikal konumunu yitirdi. Ekim devrimi döneminde feminist hareket sosyalizmin karşısındaki yerini almıştı. 1920'lerden 1960'lara kadar örgütsüz ve dağınık olan feminist hareket tüm dünyada ulusal ve toplumsal mücadelelerinin halk hareketinin yükseldiği dönemde Avrupa ve Amerika'da da burjuva kadın hareketlerinde bir yükseliş gözlemlendi. Bu dönemde feminist hareket, kendisini, cinsel özgürlüğe, kadının aile içinden koparak bireysel özgürleşmesine, serbest cinsel aşka dayandırıyor. Bir feministin bu dönemdeki temel felsefesi şuydu; "Kadınla erkek hayatın her alanında eşit olmalıdır. Mevcut eşitsizliğin kaynağı erkektir. Devleti erkekler ellerinde bulundukları için devlet kadınlar üzerinde bir baskı aracı olarak kullanılmaktadır. Kadın erkek eşitliği sağlanırsa mevcut devlet kadınlar üzerinde baskı aracı olmaktan çıkar. Hedefe varmak için yürütülecek çalışmalar, kurulu düzen içerisinde erkeklere karşı yürütülen mücadele temelinde olmalıdır".

Feminizm, sınıf gerçekliğine sınıf temelinde tamamen kapalıdır. Feminizm bir felsefi akım değildir. Toplumsal yaşam içinde ekonomik, politik, sosyal, kültürel, toplumsal, felsefi, tarihsel alanlarda somut çözümler sunmamıştır. Feminizm, bilimsel olmadığı ve bilimsel temellere dayanmadığı için kendisine özgü metod ve yöntemlere sahip değildir. Feministler içerisinde iki akım "yeni feministler" ve "sosyalist feministler" soruna sınıfsal baktıklarını söylemelerine karşın bu sadece teoriden öteye gitmemiştir. Amaç sosyalizmle feminizmi uzlaştıracak zemini oluşturmaktır.

Günümüzde ise feminizm burjuva, küçük burjuva ve işçi aristokrasisi konumundaki kadınlarca savunulmaktadır. İster yeni olsun ister sosyalist olsun bütün feministi anlayışların birleştiği nokta erkek düşmanlığıdır. Burada hedef sermaye olması gerekirken erkeğin hedefe konması öyle bir boyuta varmıştır ki erkeklerle olan her tür ilişki reddedilmiş ve lezbiyen ilişkiler erkeksiz bir dünya adına gerçekleştirilmiştir.

Feminizmin ülkemizdeki gelişme dönemi 1980 askeri faşist cuntasından sonra olmuştur. 80 darbesiyle birlikte devrimci hareketlerin ağır darbe yemesi sonucu bundan yararlananlardan biride feminist hareket olmuştur. Çıkış hızını kaybetmesiyle birlikte hala ülkemizde mevcut oldukları söylenebilir. 80'den önceki dönemde kadın sorununa gereken ciddiyet ve hassasiyet gösterilmemiştir. Yenilgiden sonraki dönemlerde ise tartışılan sorunların başında yer almıştır. Ama tartışmanın odağını cinsellik oluşturuyordu oysa bu konu bütünün içinde bir parçaydı. Bütünün sağlıklı olarak tahlil edilmemesi parçanın sağlıklı tahlil edilmemesine yol açmıştır. Kaldiki kadın sorununun özünü ve çıkışını cinsellik teşkil etmemiştir. Bu, tamamen özel mülkiyetin yani bugünkü adıyla sermayenin ürünüdür. Kadının cinselliğinde

emeği gibi sermayenin hizmetine sunulmuştur. Ve çözüm ne tek olarak cinselliği tartışmakla ne erkek düşmanlığı yapmakla ve nede kadının yaşadığı sorunları teorik düzlemde söyleyerek gerçekleştirilebilir. Eşitlik anlayışı altında, kadın sorunları denilerek, özgürlük adına, sözde özgürlük savunucularında ilişkileri yozlaştırmış ve kadınları "aydın, ilerici" (!) Bugün kadın sorunu olarak önümüze gelen sorunlar tamamen sömürünün ürünü olan sorunlardır. Kadın sorunundan öte bizleri ilgilendirmesi gereken nokta sömürünün ortadan kaldırılması için verilecek mücadeledir. Daha açık hale getirirsek; suçun olmadığı bir dönemde yani ilkel komünal dönemde yasalar var mıydı? Yasaların o dönem olmadığını hepimiz biliyoruz. O halde özel mülkiyetin ürünü olan kadın sorunu ancak özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete dönüşmesiyle ortadan kalkacaktır. Kadın-erkek sömürüye karşı olmak demek gerçek kurtuluşu istemek demektir. etiketlerle kendi hizmetlerine sunmuşlardır.

Kadın sınıfsal mücadele içerisinde yerini aldığı müddetçe onun değişimi zaten daha sömürücü sistemde başlamıştır. Sınıfsal bilinci üretim ilişkilerindeki konumuna paralel olarak gelişir. Sınıfdaşı ve kadın cinsi olan erkek emekçiyle sınıfsal mücadeleyi omuzlamalı ve devrime taşınmalıdır. Ülkemizde bunun en iyi örneğini yürütülen köylü gerilla savaşında yerini alan karşı gerillalar vermektedir. Kadının kurtuluşu erkeğe karşı "topluluğa" kullanılması değil, bizzat erkek yoldaşlarıyla birlikte gerilla mücadelesi vererek Altınçağa ulaşmasıyla mümkündür.

"Eğer bir birimde aynı niteliklere sahip kadın ve erkek birarada çalışıyorsa sorumluluk kadına verilmelidir" (ÇKP Tüzüğünden)

Kadının üretim içerisindeki tarihsel gelişimine yazımızın başında değinmiştik. Kadının ataerki dönemden bu güne kadarki tarihsel serüveni sorunun birden bire çözülemeyeceğininde göstergesidir. O zamandan bu zamana çeşitli alışkanlıklar, gelenekler, görenekler vb. gelinmiştir. Bunlar topluma nüfuz etmiş durumdadır. Birden bire ortaya çıkmadığı gibi birden bire sökülüp atılmaz olduğu açıktır. Bu nedenle KP içerisinde benzer alışkanlıklar görülecektir. Bu sömürü düzenlerine karşı alternatif olma iddiasındadır. Bu konudada alternatif olduğunu -ki kadın sorununun nedeni özel mülkiyettir dedik ve KP sömürüye karşıdır- kendi içinde göstermelidir. KP bugünden yarının insanlarını yaratacaksa bunu bir yada iki yönüyle değil her yönüyle yapmak durumdadır. Kadınlı erkeğin eşitsizliğinin giderilmesinin bir yolunu önceliği kadına vermek buluyor.

Teorik düzlemde MLM'yi savunmak sorunu çözmeye yetmemektedir. Bunu pratikle bütünlemek hedefe ulaşmamızı sağlayacaktır. Kuşkusuz sömürünün olduğu bir sistemle sosyalist sistemdeki kadının konumu ve yeri aynı olmayacaktır. Sosyalist sistemde kadının kurtuluşu yönündeki temeller atılmış ve kadının kurtuluşunun önu açılmış olacaktır.

Son söz yerine: Kadın sorununa tüm yönleriyle eğilmeli ve kurtuluşun P.partisi içerisinde örgütlenerek mücadele edilmesi gerektiği kavratılmalıdır. Bu nedenle yazıp çizmelerden öte yazılan ve çizilenleri hayata geçirme noktasında ciddi adımlar atılmalıdır. Kadının hem cinsel hem sınıfsal olarak baskı altına alınmasının sınıfsal mücadeleyle diyalektik bağını oluşturmalı ve açığa çıkan enerjiyi sınıfsal mücadeleye kanallize etmeliyiz.

Biliyoruz ki tarih, özünde sınıf savaşlarının tarihidir. Tarihi ilerleten, ezilenlerin ezenlere karşı isyanları, örgütlü mücadeleleridir. Sınıf mücadelesinin vazgeçilmez ögesi olan emekçi kadın, mücadele sahnesindeki yerini almış ve almayada devam edecektir. Ezilenlerin her alanda örgütlülüğü özellikle bütün örgütlenmelerin üzerinde yerini alan komünist partileri içerisindeki örgütlenmelerini onu kurtuluşu götürülecek tek araçtır. Ülkemiz özgülünde ise bu isim proletarya partisidir. Sömürüye hep birlikte hayır diyelim. Kurtuluşumuza ise hep birlikte proletarya partisi saflarında örgütlenerek ulaşalım. "Bütün kurtuluş hareketlerinin deneyi gösterir ki; devrimin başarısı kadınların katılmasının önemine bağlıdır (!)"

(1) Lenin: 19 Kasım 1928 Rusya Kadın İşçileri 1. Kongresindeki Söylenen Nutuk'tan

Gerillada komutan - savaşçı ilişkisi

"Yaklaşık M.S. 166 yılında Judea halkı, onları Hellenleştirmeye ve mallarını yağma etmeye çalışan nefret dolu Greco-Suriyeli istilacıların topukları altında ezildiğinde, halktan militanlar bir dizi küçük hareketler başlattılar. Baş kaldıranlar önce "vahşi hayvanlar gibi" yaşadıkları çöldeki gizli yerlerde saklandılar. Gecenin örtüsü altında süpriz hücumlar yapmak, gemileri, limanları ve diğer tesisleri birdenbire vurmak ve dengesi bozulmuş düşmana darbe indirmek konusunda büyük beceri kazandılar."

(Gerilla Savaşı Kısa Tarihi

S.9 Levis H. Gann)

Gerilla yaşamında ilişkiler, gerillanın politik niteliğine, hedeflerine göre biçimlenir. Aynı zamanda gerilla, içinde yaşadığı toplumun etkilerini taşır.

Gerilla, yürütülen savaş içerisinde başvurulan özel bir örgütlenme, özel bir tekniktir. Savaşın ve siyasi önderliğin gösterdiği hedeflere saldırın, siyasi önderliğin savunduğu yaşam tarzını uygulayan bir yapıdır.

Şüphesiz ordu ve siyasi örgütün program ve tüzüğü vardır ve yaşam bunlar üzerinde yükselir program ve tüzük, o örgütlenmenin ileride kuracağı dünyanın ilk yasalarıdır.

Yazımızda gerillanın genel tüzük, yönetmenliklerini değil, küçük birliklerin günlük ilişkilerinin nasıl olması gerektiği üzerinde duracağız.

Gerilla, siyasi hedeflere yönelmiş, politik -askeri bir güçtür, tanımlaması ile hareket ederek, gerillayı politikleşmiş bir asker olarak kabul ediyoruz. Öyle ise gerilla yaşamı politik bir yaşamdır. Bu yaşamdaki tüm ilişkilerde politik olmalıdır. Komutan-savaşçı, savaşçı-komutan ilişkileride aynı ilişkilerin birer parçalarıdır.

Komutan, dar anlamda yöneten kişidir. Yani sevk ve idareden sorumlu insandır.

Bir komutan, alanında, mevzisinde kısacası bulunduğu her alanda ilk önce

düşmanın ve kendi durumunun bilgisine sahip olmalıdır.

Kendi bilgisine sahip olmak, yönetimi altındaki gücün niteliklerini bilmek demektir. Komutan gerillasını tanıyamazsa onu sevk ve idare edemez. Komutan birliğinin ateş gücünü, güçlü ve zayıf yanlarını, eksikliklerini bildiği oranda başarı şansını yükseltir.

Savaşçısının ruh halini bilmek ve ruh halini yönlendirerek coşkusunu arttırmak, sorunlarına eğilerek çözmek bir komutanın görevidir. Komutan aynı zamanda bir savaşçıdır. Savaşçılıktan gelmiş insandır. Bir savaşçı gibi düşünebilmeli onu anlamalıdır. Savaşçısını anlayan komutan görevlendirmede isabetli, eylemde başarılı olur.

Komutan, birlik içindeki yaşama örnek olarak gösterilmesi gereken insandır. Kısaca yetkin insandır. Devrimci gerilla örgütlenmeleri, gönüllülük temeli üzerinde yükselir. Bu nedenle görev disiplini daha yüksektir. Bu nedenle ilişkilerdeki insani boyut daha yüksektir.

Devrimci komutan savaşçıları bir burjuva komutanın bakış açısıyla değerlendirmez. Bakış açıları tamamen farklıdır.

Gerilladaki ilişkide, sorumluluk düzeyi farklı olan insanların ilişkilerini belirleyen politik görüşleridir. Burjuva ordusunda rütbedir.

Devrimci komutan talimatlarında anlaşılır olmalıdır ve verdiği talimatların sonucunu bekleyen, talimatı verince "Benim işim biter" diyen olmamalıdır. Denetleyici, yol gösterici ve destek olma görevini de ihmal etmemelidir. Her komutan bir savaşçıyken, her savaşçı bir komutan değildir. Şüphesiz her savaşçı komutan olma yolunda ilerleyen unsurdur. Ancak, ondan bir komutanın yeteneklerini göstermesini bekliyoruz.

Sevk-idare sadece talimat-

larla olabilecek bir durum değildir. Devrimci komutan, olguyu zaman ve mekan ile beraber birliği etkileyen unsurları, etkilediği unsurları ile ele alabilen insandır. Savaşçılarla olan ilişkilerinde onlara danışan, mümkünse ortak karar alabilen ve ikna etmeyi yöntem olarak uygulayabilen insandır. Devrimci orduda komutanlık bir mevki değil, bir iş bölümüdür.

Komutan-savaşçı ilişkisinin bir yönü siyasi ilişki ise, diğer yönü disiplindir. Gerilla en yüksek disipline sahip örgütlülüktür. Çünkü, gerilla gönüllü ve çıkar gözetmeden halkının özgürlüğüne yürüyen insandır. Mücadele azminden doğan disiplini içselleştirmiştir. Dışardan dayatılan disiplini yaşamaz. Bu yüzden görevlerde atak, talimatları alırken coşkulu ve eylemde kusursuzdur.

Gerilla, (Komutan, Savaşçı) disiplini bir yaşam tarzı olarak görür. En küçük eğitim çalışmasından en büyük görevlere kadar her tavırda uygulatır-uygular. En özlü anlatımı ile gerilla, zorunluluklarını bilince çıkarmış ve yaşamı bir heykeltıraşın yeteneği ile değiştirebilen insandır.

Komutan, savaşçılıktan gelmiş insandır dedik. Savaşçı ise komutanlaşan insandır. Gerilla tek başına ele alındığında ilk göze çarpan; hem komutan, hem savaşçı, hem politik, hem askeri özelliklere sahip olandır. Bu nitelikler savaşçıyı (Gerillayı) beyaz ordudan ayıran başlıca özelliklerdir. Gerektiği zaman gerilla tek başına karar alabilen, eylem yapabilen, politik hattına uygun tavır koyabilendir. Bu özellikler ise yüksek savaş gücü demektir. Gerillayı vazgeçilmez ve eşsiz kılan bu özelliklerdir.

Gerilla, birey olarak geleceğin günümüzdeki örneğidir. Hukuk, siyaset, toplumsal yaşam tarzı vb. tüm hedefleri bünyesinde toplamış insandır. Bunları günbegün yaşama geçiren öncüdür. Bunları bir ülke, bir dünya devrimi ölçüsünde düşünebilen ve

gerçekleştirmesi için mücadele eden insandır.

Halkımız içinden sivrilmiş unsurlardan oluşan gerilla bu toplumun etkilerinin taşır. Kuşkusuz gerilla ortamı bu eski ve yeni dünya görüşünün amansız mücadelesine sahne olur.

Gerilla ortamında da yeni tipte ağalar, kullar ortaya çıkabilir. Liberal ve sekter anlayışlar olabilir. Bu anlayışlar ile mücadele eden Parti, gerillanın da içinde örgütlenerek savaşının bir adım önünde bu hastalıklı anlayışlarla mücadele eder. Çıkan sonuçları ve çelişkileri bir eğitim aracı olarak kullanır. Dersler çıkartarak üyelerini aydınlatır. Ortamı bu eski düşüncelerden temizler. Böylece gerilla her çelişkinden kendisini güçlendirerek çıkar.

Gerillanın yaşamı ne kadar temiz olursa, hedefler ne kadar bilince çıkarsa, eylemliliği de o kadar yükselir ve verimli olur. Gerilla yapısı itibariyle dostluk ve dayanışma ortamıdır. Bu tavırların en güzel örnekleri yaşanır. Koşulların zorluğu olanakların sınırlılığı, teçhizat bakımından güçsüzlük, onun farklı eylem tarzlarına yönelmesine yol açar.

Eylemlerinde yoğun olarak geceyi kullanır, fırsatçıdır. Baskın ve pusu eylemlerine sıkça başvurur. Kitle desteği olmadan hareket etmez. Desteğini gönüllü olarak alır. Siyasallığını her zaman güçlü kılar ve bunu eylemleriyle güçlendirir. Savaşçı bu ortamda hareket eden, yaşayan insandır. Eylemleriyle seslenir, birimleriyle örgütler; değiştirir, öğrenir, yine değiştirir. Gerilla değiştirendir. Yeni bir dünya kuran Öncü'nün "Askeri Gücü"dür.

Bir gerillanın gücü en son tahlilde onun mücadelesinin haklılığı, siyasetinin bilimselliği ve gönüllülüğüyle orantılıdır.

Bunun da en özlü ifadesi kominal yaşamın yeniden ve yeniden üretimdir■

Komutan Cebo'nun Anısına

1992 yılı içinde bolca görüşmemiz oldu. Onun mütevazı kişiliği her zaman bende derin bir iz bırakmıştı. Proletarya davası uğruna şehit olanlar için hep iyi şeyler söylenir; doğrudur da. Çünkü "iyi" olmayan, proletarya davasına gönülden bağlı olmayan biri ölümü göze alamaz. Dolayısıyla şehitlerimiz için övgü dolu cümlelerimiz "adet yerini bulsun" diye sıralanmaz. Onlar gerçekten her türlü övgüyü, her türlü saygıyı haketmişlerdir. Bu inkar edilemez bir gerçektir. Ama Cebo yoldaş farklıdır. Sanmıyorum ki hiç bir yoldaş sadece adet yerini bulsun diye boş övgülerle Cebo'yu anacaktır. Bir vurgu daha yapılmalı; hiç kimse revizyonist klik gibi çirkin bir şekilde Cebo'yu anmaz. Bu da bilinmelidir.

Cebo için ne söylenirse söylen sin yine de her şey söylenmiş olmuyor. Çünkü onu bir bütün olarak anlatmak mümkün değildir. Asıl olarak onu bilince çıkarmak gerekiyor. Herkes komutan hatta siyasi komiser olabilir, ama Cebo gibileri çok az olurlar. Tarihsel sürecin bazı kesitlerinde komutancıklar da "Komutan" olarak görev alabilirler, ama zor koşullarda bunlar taşıdıkları ünvanın hakkını veremezler. O zaman iradeden önce savaşçılar bunları alaşağı ederler.

Karadeniz'deki mücadelemizin bugünkü aşamaya varmasında hiç kimse Cebo'nun çok yüksek katkısını görmemezlikten gelemez.

Oysa 1992 senesi içinde bu seçkin Komutanımız Parti'den hakettiği desteği ve ilgiyi ne yazık ki görememişti. Ona ne yeteri kadar tehizat ulaştırılabildi, ne de istediği ölçüde imkan sunulabildi. Parti'nin gücünü aşan hiç bir desteği olmadığı da belirtilmelidir. Bir görüşmemizde çok açıkça şunları söyledi: "Ben ne pahasına olursa olsun Dersim'e dönmeyeceğim. Hiç bir ihtiyacım karşılanmasa bile burayı geçici bir alan olarak görmüyorum. Bu sene zorluklar çekeriz, ama seneye bu zorlukları aşarız" demişti. Karadeniz'in ihtiyaçlarının karşılanması için adeta insanlara yalvarıyorduk. Ama nafileydi, hep "bugün git, yarın gel" anlayışı gibi bürokrasiye çarpıtılıyordu. Sorun Karadeniz olunca zaman zaman örgütsel hiyerarşiyi de tepe liyorduk. Örneğin İstanbul örgüt lülüğüne danışmadan özel bir ilişki kanalıyla Karadeniz için elbise toplattırdım. Elbiseyi getiren yoldaş bana "bu elbiseleri veren herkes bu elbiselerin illa Karadeniz'e gitmesini istiyor, aynı zaman da bu benim de isteğimdir" dediğini hatırlıyorum. O zaman bazı konularda Parti önderliği ile kitlemizin çok farklı duygular taşıdığını anlıyordum. Bir yerde elim bir şey geçince "bunu Karadeniz'e götürmek gerekiyor" düşün cesine kapılıyordum. Elime geçen iyi bir silahı oraya götürmüştüm. Bunun için birileri tarafından "duygusal davranmak"la suçlan mıştım. Diğer alanlardaki gerillalarımızın daha geniş imkanlara sahip olduklarını biliyordum. Bir anlamda Karadeniz mahrumiyet bölgesiydi. Ama orada faaliyet yürüten gerillalarımızın üstün bir moral gücü vardı. Zoru başarıma azmine sahiptiler. Onları ora-

da yenilmez kılan buydu, çünkü Kaypakkaya'yı bilince çıkarmış lardı. Şunu belirtmek gerekiyor; Karadeniz için yüreği atan bir çok yoldaş vardı. Ama hiç birimiz önderliğin ilgisizliğini aşamıyorduk. Önderlik de lafta "boşyer" havasında değildi, ama pratiği tamamen öyleydi. Önder konumunda olan bazı arkadaşların da çırpındıklarını biliyordum, ama onlar da bir takım şeyleri aşamıyorduk. Bu aşılmas duvarların ne ler olduğu konusunda bilgimiz de yoktu. Bu aşılmas duvarı görmek ancak ayrılık sonrası mümkün oldu. Meğer iş takipçiliği için şehirlere gelmişler. Kendi "iş"lerine ayırdıkları zamanın bir kısmını da gerilla faaliyetine ayırsalardı bugün her şey daha farklı olurdu.

Gerillalardan biri bir keresinde şakadan "yoldaş seni rehlin tutalım ki foterlilerden biri buraya gelsin" demişti. Cebo başta olmak üzere bir çoğumuz gülmüştük. "Bir foterlinin buraya gelmesi için ancak başka bir foterliyi rehlin tutman lazım, benim gibi birini rehlin tutsan hayatta kimse buraya gelmez" dedim. "Yahu bu da bizim gibi gariban" sesleri arasın da yolculuğumuza devam ettik.

İlgisizlik Cebo'nun canını sıkıyordu, ama bunu savaşçılara belli etmemek için azami çaba gösteriyordu. Zaten konumu gereği bazı şeyleri sesli konuşmıyordu. Bilmiyorum sonra sesli konuşma imkanını buldu mu? Konferansta herşeyi dile getirebildi mi? Zaten herşeyi oraya saklıyordu.

Tuncay Çarıkçıoğlu yoldaşın oraya atanmasından sonra Tuncay yoldaşı faaliyet alanına götürme görevi bana verildi. Uzun ve çetrefilli bir yolculuktan sonra ve bir yığın tehlikeleri de atlata rak nihayet gerillalarla buluştuk. Cebo'ya "yoldaş gelen giden yok diye şikayet ediyordun, arkadaş lar foterli istiyorlardı, alın size foterli, rehlin mi alıyorsunuz, başka şey mi yapıyorsunuz sizin bileceğiniz şey" dedim. Yanlış hatırlamıyorsam Tuncay'la 23 Ekim 1992 Pazar günü birlikte buluştuk. Ben görevimi tamamlamış tım, ertesi gün geri geldim.

Bir hafta sonraya randevulaş mıştık. Randevu günü gittiğimde bekleme yerinde parolayı veriyordum, ama cevap alamıyordum. O ara karşıdan birbirine çok yakın iki araç geliyordu, görünmemek için saklandım, ama düşman araçları olabileceği içime doğmuş tu. Araçlar virajı alınca çatışma başladı. İlk saldıranın gerilla olduğunu düşünmüştüm. Silah seslerinin duyulmasıyla birlikte hemen saatime baktım, o anı kaydetmek istiyordum, Saat akşam 19:25'ti. Tarih 1 Kasım. Yanında silah yoktu, ama epeyce malzeme vardı, ayrıca araba da vardı. Çatışma 15 dakika sürdü. Çatışma alanından 200 metre kadar uzaktım, daha fazla beklemenin tehlikeli olacağını düşündüm ve hemen araçla alanı terketmeye karar verdim. Cebo'ya götürdüğüm malzemeyi onlara verme imkanım kalmamıştı. İstanbul'daki anaların "bunlar Karadeniz'e gitsinler" dedikleri eşyalar Karadeniz'e gitti, ama böyle aksilikten sonra geri geldi.

Sanırım bu çatışmadan iki gün sonraydı, kaldığım bir evin telefonu çaldı. Daha önce acil durumda beni araması için

numarayı ben Cebo yoldaşa ver miştim. Telefonu ev sahibi kaldırdı ve hemen bana verdi. Aldım, karşımda telefonun öbür ucunda Cebo yoldaş vardı. Gelişmeleri sordum, uzun uzun anlattı: Tuncay yoldaşın şehit olduğunu söyledi. Gerçi olaydan bir gün sonra gerillalarımızın bir kayıp verdiğini resmi açıklamalardan öğren miştik, ama kimin şehit olduğunu bilmiyorduk. Boğuk ve ağır bir ses tonuyla "Timur şehit oldu" dedi. Telefondaki sesi çok kızgındı. Cebo bir Komutandı ama her şeyden önce o bir Komünisti. Yoldaş larına korkuncu bağıydı. Bir Komünistin olması gerektiği kadar duygusaldı. Uzun yılların verdiği sıcak savaş deneyimi onu her alanda çelikleştirmişti. Onlarca yoldaşın şehit olmasına tanıklık etmişti.

Bu telefon görüşmesinden sonra yüz yüze hiç görüşemedik. Ancak kurye aracılığıyla iki kere haberleştik. Bulunduğu alana gitme durumum bazı nedenlerden dolayı sözkonusu değildi. Bir süre sonra da iradem dışında faaliyetten koştum. Bulduğum alanda dolaylı olarak bir kere selamlarını aldım. Ama basın aracılığıyla onların oradaki gelişmeleri zaman zaman izleme imkanım oldu. Son ayrılık sürecinde tavrımı öğrenince ona duyduğum o büyük sevgi daha da arttı. Zaten komutan Cebo'dan Parti iradesine karşı tavır almasını beklemiyordum.

Komutan Cebo, sadece iyi bir savaşçı, iyi bir komutan, iyi bir yönetici gibi sıfatlarla anılırsa bu çok eksik ve yetersiz bir anma olur. Onun ideolojik anlamda korkuncu derecede sağlamlığı, politik anlamda da uyanıklığı vardı. Kaçak dövüşmeyi hiç sevmezdi. Bugün Halk Ordumuza "beyaz ordu", konutanlarımızı "Savaş Ağaları" diyenler utansınlar. Cebo yoldaş sadece patron-ağa devletine karşı savaşmadı. O, Parti içinde türeyen her türlü ağalığa, bürokratiğe karşı da amansız bir şekilde mücadele etti. Dersim'den Karadeniz'e atandığı zaman ne kendini "kurbanlık koyun" olarak gördü, ne de "midem ağrıyor, ben oralara gitmem" dedi. Bir gerilla komutanı için utanç verici olan böylesi durumun en amansız düşmanıydı. Onun mücadele tarihini karartacak hiç bir kara leke yoktur. Ne "silahlı bürokrat" olarak anıldı ne de karanlık işlerle uğraştı. O, bütün yaşamını partinin, halkın ve devrimin çıkarına adadı. Kendisinden sonrakilere örnek alınacak kadar temiz bir kişilik bıraktı. Dersim'den çıkıp Karadeniz'e gelmesi, üç yıla yakın bir zaman orada mücadele etmesi, Cebo'nun nasıl bir kişiliğe sahip olduğunun en açık göstergesidir.

Hiç tartışmasız olarak Karadeniz faaliyetimizin esas mimarı Baba Erdoğan yoldaştır. Belki orada kaldığı zaman çok uzun değil, ama kısa zamanda çok şey yapma yeteneği sayesinde istendikten sonra yeni alanları yaratmanın nasıl mümkün olduğunu gösterdi. Süre açısından Baba Erdoğan yoldaştan daha uzun bir zaman orada kalan yoldaşlar vardır, ama bütün bunlar onun Karadeniz faaliyetinin mimarı olmanın önünde engel değildir. Yarin oradaki faaliyet çok daha üst

boyutlara sıçratılır. Yüzlerce, hatta binlerce gerilla oraya yerleştirilir; orası "Kurtarılmış alan" haline gelir ama o zaman bile yaratılan bu değerlerin temelinde Baba Erdoğan'ın katkısını ve har cını aramak gerekiyor. Eğer bir gün Karadeniz faaliyetimiz için Baba'dan sonra ikinci adam aran ırsa herkes parmağıyla, yüreğiyle Komutan Cebo'yu göstere sin. Karadeniz'deki bina için denilsin ki "gerilla savaşının iki ustası bu binayı yaptılar, bu binanın sağ lamlığının nedeni ustaların sağ lamlığıdır". Evet, Karadeniz ikinci Dersim olmayı çoktan haketti. Çünkü yirminin üstünde şehit verildi, dört seçkin Komünist önder de orada düştü toprağa. En talih siz ölüm belki İsmail Bulut yoldaş ındı. Ama Tuncay Çarıkçıoğlu da az şanssız değildi. O, çok sevdiği Karadeniz'de topu topu sekiz gün kaldı.

Partizan Sesi'nde Cebo ile ilgili yazıda bir yanlışlık vardı. Cebo yoldaşın yurtdışına çıkışı 12 Eylül'den sonra olmuyor. Yazıyı yazan arkadaş sanırım bir ayrıntıyı kaçırmış. Cebo yoldaş 12 Eylül'de Hollanda'ya gidiyor, orada bir süre kuaförlük yapıyor. 12 Eylül'den sonra memleketine geri geliyor. Gelişi kısa denk geldiği için köyüne gidiyor. Yalnız köyüne gidişi de öyle kendi başına bir gidiş değil. "İlkbaharda seni tekrar alacağız" deyip gönderiyorlar. O dönemde böylesi uygulamalar sık sık yapılırdı. 1981'in ilkbaharında Cebo yoldaş tekrar kıra gelip gerillaya katılıyor. Bir daha da dönüş olmuyor. Durum budur. Yazıda 12 Eylül'den sonra zorunluluktan dolayı yurtdışına gitmiş deniliyor, öyle değil. Bunu belirtmemin nedeni şu: Cebo yoldaş bir tarihtir; öncünün 14 yıllık tarihinin mihenk taşıdır. Öncesi de vardır, ama esas olarak onun yaşantısını belirleyen, en aktif bir şekilde yönlendiren bu 14 yıllık süreçtir. Tarihin 14 yıllık bölümü mümkün olduğu kadar az hatalarla yazılmalıdır. Kuşkusuz ki hedef eksiksiz bir şekilde yazmaktır ancak bazı ayrıntılar gözden kaçabilir. Yalnız günü geldiğinde onları tekrar düzeltmeliyiz.

Cebo yoldaşla uzun yıllarını paylaşan, dağda-köyde-okulda birlikte yaşam çok sayıda yoldaş vardır. Onlar Cebo'yu çok daha yakından tanırlar. Belki Cebo yoldaşın yaşantısını en ayrıntısına kadar yazabilirler. Aslında bu gereklidir. Çünkü Cebo gibi seçkin komutanlar sık yetişmezler. Herkes Cebo yoldaşı iyi tanımalı ve kendi yaşantısını biraz ona benzetmek için çaba göstermelidir. Fedakarlık, yoldaş canlılığı, paylaşımcılık, savaş yeteneği, örgütleyici ruhu gibi bir çok özelliğin bütünü Cebo'yu oluşturuyordu. Yalnız bu kadar mı? Hayır, daha da ötesindeydi, devrim için çok şey yapmak isteyen, bu uğurda canını bile veren, ama hiç bir zaman kişisel beklenti peşinde koşmayan bir insandı. Onu esas olarak "Komutan Cebo" yapan da bu özelliğiydi. Esas alınması gereken yanı da bu özelliğidir. "Devrim için çok şey yapmaya çalış, ama kişisel hiç bir beklenti peşinde olma" şiarı bizim temel şiarımız olmalıdır. Çünkü Cebo'nun yaşantısı buydu. Komutan Cebo ölümsüzdür! ■

Ve Tarih Sayfasına Kara Bir Gün Daha Eklendi

Tarih: 17 Mart 1988

Yer: Halepçe

Bu tarih, ezilen insanların yüreğine-beynine kazınmış bir tarihtir. Emperyalistlerin çıkar dalaşı sonucu Faşist Saddam rejiminin 5000 Kürt kadın, genç, yaşlı, çocuğu; kullanılması satılanlarca yasaklanan(!) kimyasal silahlarla katlettikleri gündür. Tarih birçok katliama tanık olmuştu. Her katliam yeni bir sayfayı tarihte...

Bu katliamı yaratan koşulların başında ABD ve RSE olmak üzere diğer emperyalistlerin çıkarlarının tehlikeye girmesi gelmektedir. Ortadoğuda istedikleri gibi at oynatan emperyalistler, bölgedeki güçler dengesinin bozulmasından endişe duyuyorlardı. Siyasi olarak bağımsız bir Kürdistan'ın kurulması bu güçler dengesini değiştirecekti. Başta RSE, Fransa, B.Almanya, ABD olmak üzere emperyalist ülkeler Saddam'a silah satımı konusunda yarışa girdiler. Öyleki, sözde kullanılması emperyalistlerce yasaklanan kimyasal maddelerin de satışı gerçekleştiriliyordu. Artık Faşist Baas rejimine yeşil ışık yakılmıştı. Kürt Ulusal Mücadelesi ne pahasına olursa olsun bastırılmalıydı. Ve 17 Mart günü Faşist Saddam hükümeti

kimyasal silahları Halepçe'ye karşı kullandı. Sonuç 5000 Kürt Kadın, genç, çocuk, yaşlı kıvrılarak can verdi. Onbinlerce insanın vücudunda onarılması imkansız izler bıraktı. Bizzat katliamın koşullarını yaratan ve kimyasal silahları satan emperyalistler katliam sonrası kinama mesajlarını ihmal etmediler. "Vah vah, Tüh yazık oldu(!)" gibi iğrenç acıma rollerini oynadılar. Oysa katledilenler onların pazar dalaşı uğruna katledilmişti.

Bu katliamda faşist Türk Devleti'nin tutumu neydi? Zaten benzer soykırımları kendisi de uyguladığından dolayı desteklemesi gibi bir durum söz konusu olamaz. Medyada geniş yer vermemiş, böylece bu konuda kamuoyu oluşması engellenmeye çalışılmıştır. Kimyasal silah kullanılıp kullanılmamasını araştırmak üzere gelen ulus-

lararası kuruluşların çalışmalarını engellemiş, katliamı protesto mitinglerine saldırmıştır. Katliam, 17 Mart 1988 tarihli Hürriyet gazetesinde kamuoyuna şöyle açıklanıyordu: "**Halepçe'de beşbinden fazla can alan kimyasal silahların yapımında kullanılan maddeler başta İsviçre, Belçika, Fransa, Almanya olmak üzere Avrupa ülkelerinde üretiliyor. Ve gemilerle Mersin Limanına indiriliyor. Burada da bazı Türk nakliye firmaları Irak'a taşıyor-**

du. Ayrıca bu maddeleri kendi ihracatımız gibi gösteriyor ve seviniyoruz". Bu açıklamada Komprador nitelikli faşist Türk Devletinin emperyalizme yardım ve yataklık ettiğini görmek mümkün.

Halepçe gibi katliamların bir daha tekrarlanmaması, ezilen halkların emperyalizme karşı, sömürüye karşı verdikleri mücadeleye bağlıdır. Katliamlara karşı dur! Halk savaşı saflarına katıl!

Newroz

Tarih sınıf savaşımının tarihidir. Farklı sistemlerde bir yanda ezilenler diğer yanda ezenler özel mülkiyetin ortaya çıkışından bu yana mevcuttur. Geçmiş tarihteki yaşananları önemli ve unutulmaz kılan ezilenlerin mücadelesi, döktüğü kanlar olmuştur. 21 Mart bu günlerden biridir. Bugüne adını verense demirci Kawa'nın zalim Dehak'a karşı isyan bayrağını çekmesidir. Kawa'ların

Dehak'lara karşı isyan ateşini yaktığı gündür Newroz. Kürt halkının

bayramı olan Newroz zulme, zalime taşıdığı başkaldırı niteliğinden dolayı, ezilenler tarafından sahiplenilmiş ve 21 Mart'ta çeşitli milliyetleri barındıran ülkemizde kutlanmaktadır.

Ulusal mücadelenin ivme kazanmasıyla birlikte faşist Türk Devleti bu günü, Bahar Bayramı olarak kabul ettirmeye çalıştı. Fakat bu politikasında başarılı olamadı. "Newroz kutla-

maları serbest" diyerek aslında kana susamışlığını vurguluyordu. Çünkü Newroz, faşist Türk Devletinin iznine bağlı olarak hiçbir zaman kutlanmamıştır. Bunun en iyi örneğini her Newroz'da sokaklara dökülen Kürt halkı ve ezilen halklar vermektedir. Serbest dediği Newroz kutlamalarını kanla bastırmaya çalışmış, insanları gözaltına almış, işkence tezgahlarına yatırmıştır. Fakat bu baskıları yapması Newroz'un daha da coşkulu kutlanmasına neden olmuştur. Çünkü kutlanan bu günde, susmak, sinmek, kabullenmek olmayacak

birşeydi. Ve Newroz her 21 Mart'ta, onun anlamını ve önemini kavrayan tüm insanlarca buldukları her alanda devrimci, demokrat yurtseverlerce kenetlenerek kutlanmaktadır. 1995 Newroz kutlamaları için dağdaki gerillaların yaktığı isyan ateşine şehirlerdeki işçilerin, öğrencilerin, memurların yakacağı isyan ateşi karışacak, yakılan ateş her yıl olduğundan daha büyük bir ateş haline gelecektir. Dehak'ların olmadığı sınıfsız, sınırsız bir dünya için yüreğindeki isyan ateşini tutuştur!

Newroz'e Piroz Be!

16 Mart Öğrenci Katliamı

Devlet destekli katliamların bir örneği de 16 Mart 1978'de yaşandı. 70'li yıllar bugün olduğu gibi sivil faşist saldırıların yoğun olduğu bir dönemdir. Faşistler bu defada İstanbul Üniversitesi öğrencilerini hedef almışlardı. Savunmasız, olacaklardan habersiz öğrencilerin üzerine, bombalarla ve silahlarla gidilmişti.

Sivil faşistler, o gün derslerini bitiren hukuk ve iktisat fakültesi öğrencilerini, Eczacılık Fakültesi önünde bomba ve kurşun yağmuruna tuttular.

Çevrede birçok güvenlik görevlisi(!) olmasına rağmen, aynı Sivas katliamındaki gibi faşist katiller ellerini kollarını sallayarak kaçtılar. Sonuçta 7 devrimci-demokrat öğrenci katledildi, Onlarca yaralandı. Tarih, 16 Mart katliamını asla unutmadı. Bugün ise bizler unutmayacağız. Yeni 16 Martların yaşanmaması için bulunduğumuz her alanda örgütlenmeli sınırsız, sınıfsız, sömürsüz dünyanın temellerini bugünden atmalyız.

Birlik-Mücadele-Zafer

BİRİNCİ ÖN OYUN ANLATICI

İyi akşamlar
Sizler arayan gözlerle
Bekliyorsunuz bu yeni
oyunumuzu

Ancak üzgünüm dostlar
Bu dünyadan
Ve bu ülkeden haber yok.
Sadece bir hikaye.
Bir kralın hikayesi
Ama inanın gerçek bir kralın.
Ondan büyüğü
Ne geldi ne gelecek.
Bunu birazdan sizlerde göreceksiniz.

Heyecanlanın biraz daha.
Hem bir kral görmek kolay iş mi bu dünyada.
Adamın yüzüne tükürürler
Ben kralım desen.
Şimdi isterseniz
Gelinceye kadar arkadaşlarımız
Bir türküyü söyleyelim size:
Kıssadan hisse gerek
Doğadan düşünerek
Güzel sözden ders
Dünyayı söyle bir yerik
Kıs kıs gülmeyin beyler
Karşımızı insan eyler
Kim kaldı köle ki
Düşman kem sözlü derler.
Olsun molsun bol söz
Bok olsun tok olsun öz
İçi boş olsun da her şeyin
Bizdeki yürek yandı, işte köz.
Öküz öküz moo öküzü
Ben unuttum ne üz ne üz
Sen insansın ulan
Yüzsüzlük gerçekten iyi yüz.
Baktı gider dediler
Ellerinde mendiller
Kimse dinlemez onları
Onlar aslında şen diller
Düğün ola şen ola
Hikayelet öz ola
Artık devir değişti
Anlayana şen ola.

1. BÖLÜM

PROJEKSİYON: SOLUK

SOLUĞA BİR DÜNYA YAŞAM, ÇALIŞIN ÇABAL- AYIN ELDE VAR SIRIF. İLKE: 'ÇALIŞMAK, ÇALIŞ- MAK, ÇALIŞMAK.'

PARA

(Sarayına girerken, döner seyircilere)
Ben adem oğlu para
korkun benden
Çünkü ben ip attım
tanrının vekillerinin boynuna
Takıp arkama sonra havlattım
Ben adem oğlu para
Zor anlayanlar için İmparator.
Biz krallar yönetiriz dünyayı.
İtirazı olan var mı?...
Kahin olmak gerekmez
Böyle gelmiş böyle gider
Ben adem oğlu para
Korkun benden
Kanlı kucak bir dünyada
Sorarım size
Barışı benden daha çok
isteyler olabilir mi?
hayır... hayır... hayır...
Peki savaşı
Evet... evet... evet...
(Tahtına oturur)
Köle yapmışım bakın
Eğilirler önümde
Bakın.. bakın şu patrona.
PATRON
(Acele girer önünde eğilip etek
öper)... Efendim..
Kulun köpeğin olayım
Bana yardım et
Lütfen yardım edin.
PARA
Bu ne küstaşça giriş
Bir daha kapan ayaklarıma
PATRON
(Kapanır. Senetler çıkarır
cebinden.)
İşte tapuları efendim
Bu iş için bana yardım edin.

(seyircilere)
Bak bana tutsak olmuş zavallı
biri
(Aniden kızar)
Ne becereksizsiniz.
Böyle basit şeylerle beni
Rahatsız etmeyin demedi mi?
(Nöbetçilere)
Bu bir bok bilmiyor.
Atın kapı dışarı.
Böyleleri ancak iflas eder.
Beceriksiz.
(Yaka paça birini dışarı atar-
larken
getirirler bir başkasını.)

NÖBETÇİLER

-Efendimiz...
-Bu hain...
-Bu düzen bozucu.

PARA

Ne olmuş hergeleyle
Ben mi doyuracağım illa ki
karınını, herkesin.

NÖBETÇİLER

-Yani...
-Yani... efendimiz sizin
-...miş üstünüze.

YOKSUL YURTTAŞ

Yahu ne korkuyorsunuz.
Benim değil mi?
sıçarım da başımda koyarım.

PARA

Eee bok onun tabi
Götünde tuttuğu müddetçe.

YOKSUL YURTTAŞ

Yok mesele o değil kralım.
Tuvaletlere para verilmesin
hiç olmazsa diyorum da.

Söz gelimi
tuvalete gidipte para vere-
ceğime
Getmem tuvalete

Sıçarım parama.

(Nöbetçiler tekme tokat gir-
erler.)
(Bu arada gazateciler, olayın
fotoğraflarını çekerek
girerler.)

(Nöbetçiler bu kez gazetecilere
girerler. Fotoğraf makinalarını
alırlar ellerinden.)
PARA
Dergahımda bu ne küstahlık
Ne için geldiniz.
I. MUHABİR
(Saygılı toparlanırlar)
Ulu efendimiz
Haber tanrısı Apollon söyledi.
PARA
Atma ulan.
O aydınlık tanrısı.

II. MUHABİR

Aldığımız habere göre
Bir patronu kovmuşsunuz.
Siz halk babasıdır.
tüm kentliler minnettar size.

I. MUHABİR

İzin verin efendimiz
Fotojenik yüzünüzün
bir resmini çekiyim.
(poz verir.)
(Ertesi gün gazeteler)

GAZETELER

-Kralımız para sen çok yaşa
-Bütün iyi duygularla donan-
mış yüce bir kral.
-Zengin patronları kovdu.
-Yoksul kişiyi sarayında
konuk yaptı.

"Basın özgür olmalı" şeklinde
açıklama yaptı kral.
-Yaşasın kral.
**PROJEKSİYON: BİR UMUT-
TUR YAŞAMAK, ÖLMEKLE
YAŞAMAK ARASINDA
FELSEFE BELLİ 'ALTTA
KALANIN CANI ÇIKSIN'**

2. BÖLÜM

(Yükseltide konforlu bir bölüm
vardır. Para buradadır.
Sıkışık şekilde borsa kolikler

vardır. Borsa memurlarının
elle işaretleri doğrultusunda
ekrandaki rakamlar alçalır
yükselirler. Buna karşı tepkil-
er senet elindeki kişilerden
gelir.)

PARA

Ey benim kullarım
Bana tapanlar
İnançımızı gösterip geldiniz.
Pişman olacaktır gelmeyenler.
Daha çok büyüme
Tapınağımıza hoş geldiniz.

BORSAKOLİKLER

(Rakamların büyüme ve
küçülmelerine göre tepkileri.)
-Battım be...
-Şimdilik iyi. İki birim daha
artsa,
hemen bozdururum.

-Yahu bu işte bir iş var.
Baksana, tahvil kağıttan fark-
sız.

(yırtar) Battım,
-Borsa kolikleriz biz. Arsayı
bu işe yatırdım.

-(Paraya) Bizi koruyun
efendimiz.

-Yaşasın zengin oldum.
Zengin oldum.

-(Ağırca) Battım.
(Vurguncu Patronlar, paramın
yanına gelirler.)

I. VURGUNCU

Efendimiz çekip aldık
bütünüdür ellerinden.

II. VURGUNCU

Bütün sizin.

3. VURGUNCU

Silah mı istiyorsun alın.

4. VURGUNCU

Yapanıyla beraber alalım.

3. VURGUNCU

Zehir mi istiyorsun onuda
alın.

PARA

Küstahlık edipte,
Nasıl karşılırsınız işime.
Ne olduğunuzu iyi bilin.
Nihayetinde...

Benim kölem olmuş patron-
larsınız.
(Alçaltır sesini)
beni dinleyin...

Bir savaş olmalı.
Öyle bir savaş ki, gücüne güç
katan.

Ay'dan, Jupiter'e, oradan
Mars'a
Tüm yeraltı yerüstü,
Tüm insan gücü, tüm üretgen-
lik

Eksiksiz, girmeli hizmetime.
(Kızgın)
İtirazı olan.

VURGUNCULAR

Hayır efendimiz.
PARA
Şimdi beni iyi dinleyin.
anam merkez bankası
Ve babam altın,
Boğarak, takası,
Tek kral yaptılar beni.

Bu herkes için,
Hatta evren için mutluluktur.
Biliyorsunuz,
Tanrılar tanrısı Zeus
Gösterdiği yolunu mücevher-
lerin.

Gücün, daha fazla gücün.
I. VURGUNCU
Biz vurguncular,
Emirlerinin kuluyuz.

II. VURGUNCU
Daha çok para...
4. VURGUNCU
Daha çok dünya demektir.

PARA
Bu iş için...
Evet.

Çok sayıda insana ihtiyaç var.

3. VURGUNCU

Ondan çok ne varki,
efendimiz.

PARA

Ama...
Bunların, kör ve sağır olması
gerekir.

II. VURGUNCU

NEDEN?

PARA

Çünkü, uyanık kaldılarını
Dayanamazlar bu zor işe.

I. VURGUNCU

Nerden buluruz bunca sağır ve
dilsizi.

II. VURGUNCU

Hem bulduk diyelim.
sağırın dilsizin yaptığından
Ne fayda gelir bize.

PARA

Bana.
Aptallar...
Bakın şu nöbetçileri izleyin.
Kendinize bakın.

Kimin emrinde...
Benim, benim, benim.
Ne görürler nede işitirler.
onlar sadece emirlere uyarlar,
Emirlere...

Doğanın kanunu bilirler bunu.
...Evet, konumuza dönü-
yoruz...

3. VURGUNCU

Yalnız kralım.
Haddime düşmeyerek.
O dünyaların insanları.

PARA

Onu düşünmek sanamı kaldı.
Görmeyeli ne kadar yufka
yürekli olmuşsunuz.

4. VURGUNCU

Ya... efendim ya..
Yani siz güçlünüzde...
Promete...

Bu zebani sizden gücü çalacak-
mış.

PARA

Bir tek zebaniden bir şey
olmaz.
O özgürlük dalgası bir yayılır-
sa...

... Aman bende daldım.
Aptallar o Zeustan çalacak...
hırsız herif.

Hepiniz bunuyorsunuz

I. VURGUNCU

Sen bizim tanrımız,
Zeus'umuzsun.

PARA

Evet.
II. VURGUNCU
Efendimiz,
Ya bu günde öyle biri çıkarsa.

PARA

Aptal...
**3. BÖLÜM PROJEKSİYON:
İNŞANLAR YOKSULLUĞU
MÜLK EDİNİR. YAPACAK İŞ
ÇOK.**

**KANUNLAR: 'NAMUSUYLA
ÇALIŞANA İŞ ÇOK, İŞTE SİZE
İŞ; SAVAŞ. BOŞ DURMAYIN.**

ÇULSUZ

(Bir sokak)
Ya işe bak.
(Oturur)

İş olacak da bakacaksın.
Savaş mavaş da çıkmaz ki
Oraya gidelim.

Ben bir defasında Kore'ye
satılmıştım.
Ne günlerdi.

Neyse... şey,
Diyeceğim o ki,
Hem bizim kralımız para,
Hem de aklıktan ölüyorum,
anasımı satıyım.

Nasıl iş anlamadım.
... olmaz bunda bir yanlışlık
var gibi.

(Ceplerini dışarı çıkarır.)

Bu kral bunca şeyi ne
yapar?

Şey yapıyordur...

(Kıskık kıskık güler) (rulo
yapar)

Hişt, hişt... ben,
Benden duymamış olun.

(Durur)

Size bir sır vereyim mi?

Şimdi bizim bu ülkede aslında.

Krallık mirallik çoktaan bitti.

Ama... cumhuriyet.

Cumhuriyet.. bir parlamento.

ama bunun

Kapıları para,

Bacaları para,

Köşeleri para

Kapmacaları para

Dönmeceleleri para

Koltukları

Masaları

Kasaları

Yasaları

Şifreleri para.

İşte o yüzden...

Adı cumhuriyettir, -kral-

hişimiz-

Öf öf işler çok bok.

Ama gözünüzü seveyim

Benden duymamış olun.

Demokrasi var

Alim Allah asarlar adamı.

Benden duymamış olun.

Yoksa...

(Bu arada duvara afiş yazılır.)

(Afişte)

Ey insanlar işte size iş.

Kralınız size iş verecek

Müracaat:

Kralın 58. Yaverine

Uygun Düşvetin verilmesiyle

ÇULSUZ

(Altına yerden aldığı kömürle

yazar.)

rüşvet vermesek olmaz mı?

ÇULSUZ

Sadece çalışsak,

Hani karın tokluğuna da olur.

(bekçi yaka paça yakalar.)

BEKÇİ

Ne o.

O yazıyı niçin yazdın

Ulan hırbo.

(Kızgın)

Demek devlet malına zarar

ha...

Vay bölücü seni.

Duvarlara yazı yazmanın

yasak olduğunu bilmiyor

musun?

Nerden buldun o kalemi?

ÇULSUZ

Promete ateşi çaldı ya

Özgürüz be, sende kimsin.

BEKÇİ

(İnceler)

Yurt dışından gizlice sokulmuş

Yürü...

ÇULSUZ

Nereye?

İşe kabul mü edildim yoksa?

BEKÇİ

Yürü benimle alçak

Gösteririm sana işi.

Vatan hayini seni..

Rüşvet vermiyorsun ha

Sen kendini ne sanıyorsun

Ulan çulsuz.

Vatan hayini.

ÇULSUZ

Rüşvet vermeyenler

Vatan hayinliğinden mi

yargılanıyor.

Peki mecliste onaylandı mı?

BEKÇİ

Kanunları banamı öğretiyor-
sun

Aylar yıllar oldu çikalı.

ÇULSUZ

(Kohuna kelepçe vurulur.)

Vay be mecliste böyle hızlı

çalışırsa

Çağ atladık be çağ.

Sürecek

Hazır cümlelerle konuşmak düşüncenin değil, yalnızca dilin çalıştığını gösterir. Siz, hazır cümlelerle insanların ilgisini çekemezsiniz. Çünkü siz bu cümlelere başvurduğunuzda, bunun gerektiği kadar güzel olmayacağından korkuyorsunuz. Aldanıyorsunuz. Sizin sözünüz her zaman daha iyi dinlenecek ve daha yerinde olacaktır.

Sınıf mücadelesinde bilimsel doğrular, yöntemler sınıf mücadelesinin deneyim ve tecrübelerinin bir sonucu olarak ortaya çıkar. İnsanlık tarihini incelediğimizde önümüze çıkan olgulardan en önemlisi ve sınanmış doğru olarak bize sunulan üretim mücadelesi, sınıf mücadelesi ve bilimsel deneylerin bir sonucu olan deneyim ve tecrübelerdir. MLM'nin evrensel doğruları buradan gelir.

Bu nedenle bizim yapmamız gereken başta, MLM'nin evrensel doğruluğunu kendi pratiğimizle, ülke gerçekliğimizle bütünleştirmek iken bunun yanında geçmişin tecrübelerini yeni gerçeğiyle ele almak ve o deneyim ve tecrübelerden yararlanmaktır. Geçmişin tecrübelerini hangi metodlarla hizmetimize sunabiliriz, bunun kaynağı nelerdir, bir diğer olaya neden bu önemlidir?

Proletaryanın sınıf savaşımının ideolojik siyasi olarak denenmiş doğruları sınıf savaşımı tarihi, belgeleri, yazıları, yayınlarıdır. Kısaca ustaların tezleri, incelemeleri çeşitli yazımlarıdır. Bir diğeri ise yine sınıf savaşımında pratik olarak yer alan insanların deneyimlerinden yararlanma, sözlü olarak seminer vb. gibi propaganda ajitasyon biçimlerini (sanatsal olarak vb.) çoğaltmak mümkün.

Bunun yanında araştırmacı, sorgulayıcı olmalı bunu yaparken kendi gerçekliğimizden somutumuzdan hareket etmeliyiz. Geçmiş pratiğinin deneyiminden yararlanmanın önemine gelince; İnsan düşüncesinin gelişimiyle maddi yaşamın gelişimi bir paralellik izler. İnsan düşüncesi, keşfettiği bir maddi gerçekliği kavrayacak, bilince çıkaracak düzeydeyse artık onu yeniden keşfetme ihtiyacı duymaz. Bu anlamda evrensel gerçeklikler tarihin temel taşlarını oluşturur. Bazı hamkafa idealistler bunu her ne kadar reddetse de bu gerçeklikler evrenselliğini bilimsel deneyler sonucu ortaya koymuştur. Bunu örneklendirirsek; bugün kapitalist sistemin mutlakhğini sonsuzluğunu savunan anlayış-düşünce sahipleri dün köleci toplumun mutlakhğini ve sonsuzluğunu savunuyorlardı. Ama artık insan düşüncesinin gelişmişlik düzeyi köleci toplumu mahkum etmiş, insanın zincirli köle, alınıp satılan bir mal olmayacağını ortaya koymuştur. Bu bir evrensel gerçektir. Yada üretici güçler gelişmeden yeni bir toplum biçiminin var olamayacağı yine sınıf savaşımının deneylerinin bir sonucu olarak sınıflar var oldukça sınıf savaşımının varolacağı bir gerçektir.

İşte böylesi gerçeklikler ortadayken insanın yeniden bunları keşfetmesi, tarihin tekerleğini geriye çevirmek gibi bir şeydir. Bu nedenle biz, bu evrensel doğruları alır ve doğruluğuna inanırız. Bunun yanında proletaryanın tecrübelerinden yararlanma teme-

DEVİRİNCİ EĞİTİM AHLAK

(M.İ.KALININ)

linde o deneyimleri kendi pratiğimizle bütünleştiririz. Bu bizi ileri götürür. Bu bakış açısıyla, geçmişin tecrübe-deneyim, düşüncelerin incelenmesi ve evrensel doğruların kavranması açısından Kalinin'in Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak adlı kitabı okunmalı.

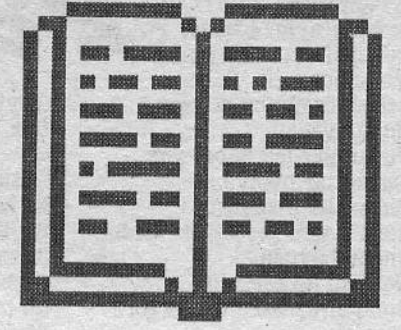
M.İ. KALININ, 25 yılı aşkın bir zaman Sovyetler Birliği prezidyum (bir nevi meclis) başkanlığı yapmış, bu süre içinde gençliğin eğitimi ve sosyalist toplumun geleceğe hazırlanmasıyla ilgilenmiştir. Kalinin sınıf mücadelesi sürecindeki pratiğinin bir sonucu olarak, gençliğin siyasal eğitiminde uzmanlaşmıştır. Gençliğin burjuva yansımalarından arınması ve komünist bir ruha ulaşması konusunda yaratıcı deneyim ve pratiğe sahip olduğu söylenebilir. Kalinin'in gençliğe yaklaşımı ve gençliğin eğitiminde büyük bir incelik ve hassaslığının yanında, gençliğin eğitiminin bir fiil üretim mücadelesi içinde ve devrimci pratik içinde, olabileceğini görmüş ve bunu doğru bir tarzda vurgulamıştır. Kalinin'in bir özelliğide gençliğin eğitiminde, (hatta bu kitlelerin eğitimi içinde geçerlidir) yalnızlıkla anlatımdır. Dil, üslup yöntem konusunda insan ruhu na hitap edebilen insanın ruhi şekillenmesinde basitten karmaşığa insanın özüne inip onu dönüştürebilen bir yaklaşımı söz konusudur. Bu gücü ve birikimi pratik deneyim ve tecrübelerinin bir sonucu olarak edindiği açıktır. M.İ. KALININ 17 Ekim devriminin sıcak pratiğini yaşamış 2. Dünya Savaşı sonrasında kızıl ordunun Alman işgalci faşizmine karşı savaşında kızıl orduya yığınlarca savaşçı, üretici, uzman, propagandacı, ajitator yetiştirmiştir. Bir komünist eğitici olarak Kalinin'in deneyim ve tecrübelerini, Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak yapıtıyla bize ve sınıf savaşımı cephesinde yer alan bütün komünistlere zengin bir kaynak olarak kazandırmıştır. Özellikle komünist geleceğin gençlerin ellerinde, emeğinde yeşereceğini vurgulayan Kalinin bu yapıtla özellikle emeği, iradi pratik çabaya yön veren yürek ve beyin eğitiminin illada insanı önce kavramasının gerekliliğine işaret ederken komünist kişiliğin nasıl kazanılabileceğininde usta bir biçimde koymaktadır. Adeta gençliğin pırıl pırıl bir elmas veya demirin, tozun-toprağın içinden çıkarılma ve onu inceden incede insan emeğiyle işlenen değerli bir maden gibi görmektedir. Ham demir ne kadar ısıtılır, yumuşatılır, ne kadar dövülürse ve dozuna göre su verilirse o kadar has çeliğe dönüşür anlayışını ortaya koymaktadır. (Burada su, ateş, çekiç ve örs emektir.)

M.İ. KALININ gençliğin bir yandan burjuvaziden en erken etkilenen, aynı zamanda bunu kısa zamanda kırabilen ve komünist teoriyi en erken bi-

çimde kavrayabilen, kavradığı ortamda adapte olan kesim olduğunu gören, bunun öneminden hareket ederek komsomol örgütlenmenin yaratılmasında büyük katkıları olan bir bolşevik olarak, belli seminer ve söylevlerinde için gerekse komsomol eğitimleri için öğretici olmuştur. Bu düşünceleri, Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak yapıtında toparlanmıştır. Gençliğin, gençlik özelliklerinden dolayı şekillenmesi ne kadar kolaysa yaklaşım ve yöntem konusunda da o denli ince ve hassas olmanın gerektiğini vurgulayan KALININ, gençliğin dinamizmiyle geçmişin birikimi tecrübesinin bir birikiminin sonucu olarak yaratıcılığı ortaya en uygun biçimde koyma erdemliliğini gösterebilmiştir. Bu kitap tartışmasız her komünistin okuması gereken bir kitaptır. Şu soru sorulabilir: bu kaynağı nereden vardınız? Şöyleki; her komünistin en önemli görevi kitleleri bilinçlendirmek, kitleleri örgütlemek teşkilatlandırmak ve kitleleri iktidar mücadelesi için seferber etmektir. İşte bu konuda devrimci eğitimle sınıfsal savaşımın yöntem olarak köklü bir tecrübe birikimini bu kaynaktan bulmak mümkün. Ser yayınlarının çıkardığı ve Kalinin'in SSCB'nin çeşitli kurumlarının belli günlerinde vermiş olduğu söylevlerinden derlenen kaynak, bize bilimsel yöntemler sunmakta, yeni insan tipi (komünist) yaratmada bir sıçrama tahtası, bir anahtar olabilecek değere sahip bir yapıt sunmaktadır. Her komünist partisi tarihinde yaşanan ciddi sorunlardan biri, kitlelerle bütünleşmek, onları bilinçlendirmek ve harekete geçirmektir. Hatta her komünistin üzerinde taşıması ve özümsemesi gereken bir olgu insanlarla diyalog kurabilme, onlara MLM'yi kavratılabilmek için insanlarla bütünleşmenin köprülerini atabilmektir. İşte Kalinin bu söylevlerinde bize bu formülü belli pratik deneylerden geçmiş ve doğruluğu kanıtlanmış olarak sunmaktadır. Kitap her ne kadar Kalinin'in Komsomol örgütlenme, gençliğin eğitimi üzerine söylevlerini düşüncelerini derlemişse de bu, gençlik için birinci derecede önemliyken her komünist için, kitlelerin her kesimine ve bir çok örgütlenme alanı içinde geçerli olduğu söylenebilir.

KALININ NEDEN OKUNMALI: Kitap öz olarak komsomolu işliyor. Peki komsomol nedir? Komsomol; Gençlerin siyasal dünya görüşünü biçimlendiren, onları belli bir parti görüşüne yönelten, parti içi insan hazırlayan bir siyasal örgüttür.

Günümüz koşullarında gençliğin örgütlenmesindeki dar pratikliği ve dogmatizmi görebiliyorsak, gerçekten gençliği örgütleyebilmek için ve harekete geçirebilmek için bunun yöntem-

lerini politik yollarını bilmemiz gerekir. İşte bu politikaların belirlenmesinde Kalinin'in katkıları olacağı kesin. Özellikle toplumsal halk katmanlarından biri ve önemlilerinden biri olan gençlik, sınıfsal nitelik olarak küçük burjuvadır. Komsomol örgütlenmesinin önemi buradan gelir. Bu nedenle bir bütün olarak komünist partisinin tüm kurumlarına kadro yetiştirmede ön bir MLM süzgeci olan komsomol, doğru kavranmalı ve bu kavram düzeyiyle ele alınmalıdır.

Ülkemiz gençliği ve proletarya partisinin gençliğe bakış açısını doğru kavraya biliyorsak somut gerçekliği görebilmemiz demektir. Gençliğin örgütlenmesinde olumsuz gidışı durdurabilmemizde Kalinin'in katkılarının olacağı kesindir.

Kalinin Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak yapıtında gençliğin düşünsel, fiziksel, ruhsal özelliklerini bilimsel bir tarzda ele almış, tahlil edip tanımlamış ve yine bu söylevlerinde özde SSCB gençliğine, genelde dünya gençliğine yol gösterici olmuştur. Aynı zamanda komünist partilerin gençliğin örgütlenmesi, onun eğitimi ve geleceğe hazırlanmasındaki çabalarında büyük katkı sağlamıştır.

Kalinin'de dikkat çeken ve üzerinde durulması gereken bir çok noktayı, anlayışı bulmak mümkündür. Ancak bunların içinde iki anlayış varki ilgiye ele almak gerekir. Bunlardan biri gençliğin eğitiminin en iyisi üretim içinde olacağı anlayışıdır. İkincisi, gençliğe savaşma ruhu, kendini feda etme ruhu verilmesidir. Neden ilgi çekicidir? başta insanın gelişimi, zihinsel, düşünsel, fiziksel vb. bir fiil üretim mücadelesiyle olur. Yani insanın hayvandan kopup insanlaşması üretim-emek sayesinde olmuştur. Pratik, düşüncenin gelişmesini ve kavrayışını hızlandırır. Kafa kılar. Bir diğeri, gençliğin savaşma, kendini feda etme ruhuyla donanmasıdır. Eğer günümüz ve dönemin toplumlarını ve sınıf savaşımının esas niteliğini tahlil ettiğimizde emperyalizmin proletaryayı ezme için her yöntemi ortaya sergilediği bir çağda savaşmak en kanlı, katı biçimde proletaryaya dayatılmıştır. Bunun yanına birde proletaryaya devrimlerinin zor yoluyla olacağını bilince çıkarabilirsek bu savaşımı omuzlarında taşıyacak olan gençliğin ideolojik, siyasal, sosyal, olarak bu yönlü teşkilatlanmasının silahlanmasının gerekliliğini görürüz. İşte Kalinin'in işaret ettiği nokta tamda buradadır.

Yine Kalininin işaret ettiği bir noktayı önemli olduğundan dolayı aktarıyorum. Buda gençliğin burjuva kültürünü almasının sosyalist kültürü almada bir ön koşul veya olumlu bir zemin oluşturduğudur.■

...incik...boncuk...incik...boncuk...

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Nihat Matkap "Avşar kızını bir yere gülücük atsa günlerce medyada işleniyor. Fakat bizi kimse hakettiğimiz şekilde yazmıyor" dedi. (demekki senin kıvrıtmayı, gültüklerini TÜSIAD toplantılarında beğenmemişler.) Kim korkar askerlikten?...

Yürürken, otururken, yemek yerken hele de konuşurken davranışlarınıza dikkat etmelisiniz. Bu baba hayır baba değil paşa yani MGK emri ..pardon tavsiyesi..yine pardon nasihatıdır diyecektim. Zira askerlik anılarınızdan, falan..filan bahsederken yok askerde dayak yedim yok küfür işittim yok yanımda arkadaşımı komutan vurdu, komutanlar askeri malzemeleri satıyorlar gibi benzeri şeylerden bahsederseniz halkımızı askerlikten soğutmuş olursunuz. Öyle olursada askeri mahkemelerde yargılanırsınız. Aslında askerlik güzeldir(!) Mesela anılarınızda "köyleri ısınmak için yaktık diyebilirsiniz"(Başbakan bile köyleri helikopterleri olan teröristlerin yaktığını söylemişti. Sizininki bunun yanında devede kulak kalır herhalde)

-Başbakan Tansu Çiller "önümüzdeki 10 yıla damgamızı vuracağız" dedi.(Özal'ın vurduğu damgalar hala duruyor.Bu halkın senin vuracağın damgalara dayanacak gücü olduğunu sanmıyorum)

11 Yaşında Terörist

11 yaşındaki R.Ü. 22 Ocak günü Adana'da Denizli mahallesindeki evlere baskın düzenleyen polis tarafından bir çok sivil insan da olmak üzere bölücü örgüt mensubu olduğu gerekçesi ile gözaltına alındı. Sıradan vatandaşların gözaltına alınma olaylarının günlük yaşamımızda yer edinmesinin ardından şimdilerde de çocuklarımızın günlük yaşantılarında karakolla tanışması olağan hale geldi. Zira, burjuva basına bile yansıyan olaylar gazetelerde de köşe sahibi oldu. Hemen hemen hergün ya hırsız, ya bölücü-terörist, ahlaksız, iffetsiz gibi deyimlerle karakollara tıkılan çocuklarımız böylece Türkiye'de yaşanmaya; (işkence görmeye) alıştıyor.

Herhalde bu da devletin ileriye dönük bir yatırımı. Büyüme ve ABD olmayı düşleyen T.C. Hükümetleri; çocukları böylece örgün bir eğitim ve öğretimden geçiriyor. Hedefe ulaşmak için okullarda çocuklarımızın beyinlerinden sonra şimdide vücutlarını iffetlerini bile kontrol altına almaya çalışıyorlar.

SOLDAN SAĞA

- 1-Bisiklet oturma biçimi -İlkel-Kominal sisteme has bir insan topluluğu biçimi
- 2- Hücrelerin aşırı çoğalması sonunda meydana gelen, her zaman büyüyebilecek durumdaki yumru-Tümör-Köpektersi, Kızıldemirlerin kullandığı sazdan yapılan bir tür kayak
- 3-Eskiden Osmanlılarda sınırlarda görev yapan bir askeri birlik- Tersî Dîngil
- 4-Nazi polis örgütü-Tersî İsviçrede bir akarsu
- 5-Ölen bir kişinin iyiliklerini ve bıraktığı acıyı anlatan sözler, Mersiye-Mahandas karamaçad.....(1869-1948), Hint Ulusal Kurtuluş Hareketinin efsanevi lideri
- 6-Yunan ABC'sinde harf-Eski 12 Eylül AP(Kapatılan eski bir siyasi parti)
- 7-Objektif-Dünyanın duyu organları üzerindeki etkisi ile bir objenin bilinçte

- beliren yansı-Örümek suretiyle dokunan, yapılan bir cins kumaş
- 8-Zamanın en küçük parçası-Birden çok kişi arasında yapılmak istenen işin, konumu somutlaştırılıp, gereken şekilde üstlenilmesi
- 9-Herhangi bir şeyi başka şeylerden ayıran temel özellik-Bir tür portakal çeşidi
- 10-Bir amaç güderek, bir çok gereklerden kendini bilerek ve isteyerek yoksun bırakma-Beyaz

YUKARIDAN AŞAĞIYA

- 1-Dünyaca ünlü bir Türk Satranç Ustası
- 2-Güç, kudret-Eski Mısır'da güneş tanrısı
- 3-Bir yerin, bir cismin sıcaklığının artmasına sebep olan fiziksel kuvvet-Tersî, Tok
- 4-Mekan, Zaman, hareket, cevher, ışık ve çekim hakkında birçok fizik teorisi ile relative teorisinin kurucusu Albert.....(1879-1955) ön adlı ünlü alman fizikçi
- 5-Türkiye Cumhuriyeti'nin kısaltılmış yazılışı-Alfabemizin 1.6.16 sıralı harfleri
- 6-Tarım işlerinde çalışan işçi. -Tersî bir nota.
- 7-Tersî or -Bir ajans-Bir bayan ismi
- 8-Bir sosyal varlık (Homa Sapiens)-Bir rakam
- 9-Bakmaktan emir -Bir saatin altmışta biri kadar zaman parçası
- 10-Tersî elektrik enerjisi üreten, toplayan aygıt (kıst.) Borca karşı gösterilen taşınmaz mallar, rehin

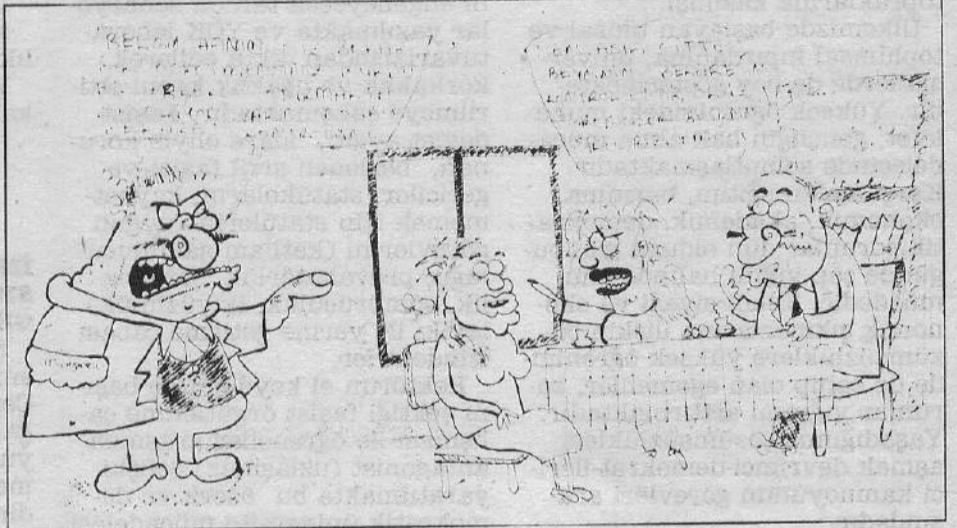
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Şimdi de Ayaklara Taktılar

Şu sıralar devlet kademelelerinde ayak tartışması gündemi oluşturuyor. Ayağı büyük teröristler ve spor ayakkabısı giyen teröristlerin yakalanması ve bunların önüne geçilmesi üzerine pratik faaliyet içine giren devlet güçleri köylere yaptıkları olağan işleri sayılan köy yakma ve baskınlar sırasında spor ayakkabısı giyen gençlere ve çocuklara dayak atıyorlar. Dağdaki gerillaya veriliyor gerekçesi ile gıda ve ilaç ambargosuna spor ayakkabılarının da dahil edilmesi aklımıza olağanüstü hal valiliğinin yaptığı açıklamayı getirdi. Ne diyordu vali: Bunların dağda dolaştıkça ayakları büyüyor. Şehir merkezine inince biz de büyük ayaklarından tanıyıp onları yakalıyoruz diyordu. Ambargo ya spor ayakkabılarının dahil edilmesi bu yüzden olsa gerek. Herhalde spor ayakkabılar ayaklara koruyuculuk yapıp ayakların büyümesine engel oluyor. Devlet güçleri de bu insanları yakalayamıyorlar işte bu yüzden de spor ayakkabısı olan gençleri döverek bu ayakkabıları giydirmek istemiyorlar.

Yeni Brezilya dizisi yayına girdi. Onları izlemeye devam etmeyin

"İffet(!)" rüzgarının ardında kalanlar

TC mahkemeleri adalet dağıtmaya devam ediyor(!). Bunların bir örneği Tuzla katliamcılarının yargılanmasında yaşandı.

Alan hakimiyeti "başarıyla(!)" sürüyor. Hozat-Çemişgezek'de 27 erken terhis.

Altıncağ mücadelesinde yerini alan dergimiz Partizan Gençlik'e Muğla Üniversitesinden kızıl selamlar.

Yaşanmış bir tarih... Uzun bir tarih... Yeryüzü üzerine işlenmiş bu tarihin birde Türkiye topraklarına kazınışı...

Ülkemizde başlayan ulusal ve toplumsal kıpırdanma, üniversitelerde de boy göstermektedir. Yüksek öğrenimdeki muhalefet, gençliğin hak alma mücadelesinde somutlaşmaktadır. Karşılaşılan eğitim, barınma, ekonomik, akademik, demokratik sorunlar dün olduğu gibi bugünde çöp yığını halinde önümüzdedir. Kendi siyasi ve ekonomik çıkmazlarına ilişkin çözümsüzlüklere yüksek öğrenimde de sahip olan egemenler, sorunlar yığını arttırmaktadır. Yaşadığımız çözümsüzlükleri aşmak devrimci-demokrat-ileri-ci kamuoyunun görevleri arasındadır.

Bizzat kompradorlar tarafından yaratılan çöp yığını ortadan kaldırmak ve komprador patron-ağa devletinin faşist feodal eğitim sisteminin anti-bilimsel, anti-demokratik uygulamalarını parçalayıp etkisiz kılmak için yola düşenler, doğru çizgi ve gerçekçi çözümlerle düzenin belini kıracaktır.

Yüksek öğrenim alanında YÖK politikaları doğrultusunda inşa edilen eğitim-öğretim, bilimsellik alanındaki ve öğrencilerin fırsat eşitliğine dayanmayan istihdam sorunu 1960'lardan bu güne, yığınlaşarak ulaşmıştır.

Bu sorunlarla daha ÖSS-ÖYS sınavları döneminde karşılaşıyoruz. Eşit olmayan koşullarda girdiğimiz sınavlarda bazılarımız ÖSYM'ce bir bölüme yerleştiriliriz (bu sınavı kazanarak üniversiteye giren öğrencilerin birçoğu istemedikleri bölümlerde okuyorlar). Bir an seviniriz, çünkü amacımıza ulaştığımızdır. Sonra? Evet ya sonra.. Kayıtlara başlarız. Ve tam anlamıyla sömürü, iki yüzlülük ağna takılırız. Gözümüzü açıp baktığımızda üniversite kavramının içinin boşaltılmakta ve toplumsal kültürün en yoğun (üst) ve gur ağacı üniversitelerin doğranmakta olduğunu görürüz.

Üniversitelerde neler doğrandı?

Olmazsa olmaz dediğimiz bilimsellik, özerklik, demokratiklik olsun diyen, bilime ve halkına sevdalı bilimsel düşününen ilericiler insanları doğrandı.

Toplumsal gelişmeyi, özgürlükler zincirini öreceğ olan bilimle donatılmış kafalar, bilime adanmış bedenler yetiştirecek üniversiteler, YÖK vasıtası ile bilim düşmanı düşünce ve özgürlük avcısı, faşizan baskılara sırt vermiş komprador patron ağalara ve devletine uşaklar

imal etmektedir. Muğla Üniversitesinde başını rektörün çektiği gözle görünen haklı ve meşru pratikçi düşüncemize açık baskı sürmekte, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda süren zulme, vahşete seyirci kalmanın, eleştirel bilincin gelişmesini engelleyecek tarzda senaryolar yazılmakta ve YÖK laboratuvarlarından dikta edilerek korkaklık ve uşaklık kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Faşist devlet aygıtı, idare eliyle korunan, beslenen sivil faşist ve gericiler, statükolarını kaybetmemek için statülerine uygun görevlerini (katliam savunuculuğu, provakatorluk, şerefsizlik, sömürçülük, ikiyüzlülük) layıkı ile yerine getirme çabası içindedirler.

Rektörün el koyduğu ve başını çektiği faşist örgütlenme çalışması ile öğrenciler arasında antagonist (uzlaşmaz) çelişki yaratılmakta bu özerk ve demokratik üniversite mücadelesi ile somutlaşmaktadır.

Öğrencilerin bu yıl içinde ilk kıpırdanışı, rektörlüğün hesabını veremediği, katkı payı adı altında alınan (birinci sınıflardan 750.000 TL, üst sınıflardan 500.000 TL) paraların geri ödenmesi istemiydi.

Ve gelişen YÖK'ün protesto eylemi, yeni yeni gelişen muhalefet, yarın için umut vericiydi. YÖK'e karşı gelişen ve öğrencilere "YÖK" sorusunun cevabını aratan karşı koyuş, kültür ve moral zenginliği alanına kayarak şenliklerle noktalandı.

Biz, halkı ve ülkesinin varolan üretimiyle bütünleşmiş, özellikle toplumun tarihsel gelişimi içindeki bilimsel deneyimlerin toplu yararına kullanılmasını isteyecek, istediği şeyi beklemeyip bizzat kendisi sağlamak için harekete geçecek bir gençlik istiyoruz ve bunu yaratacak olanında Proletarya Partisi olduğunun bilincindeyiz.

**Şan olsun mücadeleye
Şan olsun apaydınlık günlere
Şan olsun MLM'ye
Muğla ÜNİVERSİTESİ Partizan Gençlik Okuru**

Sevgili Partizan Gençlik Çalışanları!

Öncelikle derginin niteliğinden dolayı sizleri kutlar, bundan sonraki yayın hayatınızda başarılar dilerim.

Dostlar; revizyonist, oportünist insanlara bir kez daha gençliğimizin sesi olacak dergimizle Partizan gerçekliğini bir yumruk gibi gösterdiniz. Sizleri tekrar tekrar kutlarım.

Kar tipi boran fark etmez Vızgelir top, tüfek, mermi

Bu yürekte fırlayan oklarımız yeter

Yaldızlı, yıldızlı, süslü Gençlik broşürlerinizle

Amaç; kafa yıkamaksa
Yok etmekse
Gelecek olan gençliği
Boşuna bu uğraş
Mürekkibi şehitlerimizin kanıyla dolan
kalemlerimiz
yeter
İşte beyler;
koltuklarımızı sarsan bir çığlık doğdu.

Yok edilmesi, öldürülmesi imkansız bir çığlık
Partizan Gençlik

İNSAN MÜCADELENİN SICAKLIĞINI YAŞADIKÇA GELİŞİR

Köyümüz yüksek tepeler arasında 30 hanelik bir köydür. Çeşitli özelliklere sahip bir doğa güzelliği vardır. Munzur suyu gibi akan güzel dereleri, çeşmeleri, arkları bir başka güzeldir. Ormanına, yeşilliğine havasına, hele hele dağların heybetli güzelliğine hiç doyum olmaz vede hiç doyumlayacak. **Dağların sırtlarında, eteklerinde yamaçlarında açan karanfiller bana gerillalarımızı andırıyordu.** Gerillanın olmadığı zamanlar, bu karanfiller onların kanıyla sulanmış olduğu için onları aratmıyorlardı. Gerilla denildiği zaman aklımıza ilk gelen, devrim için, halk için mücadele eden savaşan insanlar oluyordu. Köylülerin umudu gerillalardı. Yani devrimdi. Onun için köylüler gerillaları bir an bile akıllarından çıkarmazlardı.

Köylülerin sabah kalkınca ilk işleri hayvanlarla uğraşmak, yemini vermek, sütünü sağmak, ahırını temizlemek ve kırdan olatmaya götürmek olurdu. Bende bazen koyunları olatmaya götürürdüm. O zamanlarda canım çok sıkılırdı ve eve dönmek isterdim. Ama şimdiki aklımla olsaydı, eve dönmeyi değil, orada kitap okumayı yeğlerdim. Şimdi anlıyorumki o zamanımı boşa geçirmişim. Ama bunu şu an telafi etmeye çalışıyorum.

Artık şunu anladımki devrim ve mücadele için çok gereklidir ve gereklidir. Bu yüzden zamanımızı ona göre ayarlayalım.

Şu anda yazdıklarımı cezaevinde yazıyorum. Bu benim 2. şube deneyimim ve ilk cezaevi tecrübem. Cezaevini şubedeki ortam gibi düşünüyordum. Ama bu düşüncemde yanıldığımı pratikte gördüm. Şubeden buraya ağılayarak gelmişim. Uzun koridor kapısından içeri girdiğim zaman birarada oturan arkadaşları gördüm. Beni gördükleri zaman ayağa kalktılar ve beni karşılamaya geldiler. O an onların sıcaklığıyla kendimi sanki evdeymişim gibi hissettim. Bana sarıldıkları an-

da yoldaşlık sevgisini ve bağlarını gördüm. Şubedeki insanlık dışı uygulamalara lanetler okudum. **Şunu da biliyorumki biz burda düşmanın elindeyiz ve tutsak olan sadece bedenimizdir! Ama düşüncemizi asla mahkum edemezler. Ama günü geldiğinde biz onların düşüncelerini mahkum edeceğiz.**

Buradaki yaşamın, kolektif paylaşımın ve yoldaşlık ilişkilerinin çok güzel olduğunu gördüm. **Kırdaki gerilla savaşının sıcaklığını biz burda cezaevlerinde yaşıyoruz.** Bizim için mücadele nerede ve ne koşulda olursa olsun bitmiyor ve asla bitmeyecek. Mücadelemizi boyutlandırmak için, ne yapabiliyorsak yapmanın zamanı artık. Zaman durmak zamanı değil... Hergün şehitler veriyoruz. Bu şehitlerimiz bizim için, halk için, sınıf mücadelesi için şehit düşüyorlar.

Halkımız da biliyor ki, faşist cellatların günden güne canileşmesi ve çaresizliğe düşmesi, insanlarımızı gözaltında kaybetmesi, işkencede yok etmesi, canice bir uygulamadır. Ve çaresizliklerinin boyutlanmasındır. Bu demektirki mücadelemizi durduramayacaklar ve bize engel olamayacaklardır. **Bizlerin devrim için yapacak çok şeyi var... Artık durmayalım, yapalım.**

Geril Kalmak Yok, Susmak Asla!

Sömürünün Odaklaştığı Yer: Merter

Merter, doksanbin işçi, dört yüz-beş yüz küçük ve orta ölçekli işletmenin olduğu bir tekstil alanıdır. Öyle bir ortamdayızki köleden hiçbir farkımız yok. Çalıştığımız fabrika kadın ve genç kızların yoğun olduğu bir ortam. Diğer işletmelerde olduğu gibi işveren, işçilerin örgütsüz ve dağınık olmalarından da yararlanarak pervasızca davranmaktadır. İşçiye ağza alınmayacak küfürler ediliyor. İşçiye sorulmadan gece-gündüz çalıştırılıyor (mesaiye bırakılıyor) Bu faşizan baskılar işçileri canından bezdiriyor. Ama bilinçsizlik işçileri pasif kılıyor. Feodal kültürün hakim olduğu fabrikada işçiler patronun (kağıttan) gücüne tapıyor. Tüm bu baskı ve sömürüye karşı biz MLM bilimini rehber edinmiş işçiler olarak mücadelemizi daha da boyutlandırarak sömürücü sınıflara gereken dersi vereceğiz. Partizan Gençlik'e mücadelesinde başarılar dileriz.

Merter'den bir grup işçi

Çarpık Sistemin, Çarpık Eğitimi

Öğrenci gençliğin sorunları düzen ve eğitim sistemindeki çarpıklıkların bir sonucudur. Zaten düzen, zulümcü ve baskıcı faşist bir diktatörlüktür.

Bu gün okul idarelerine faşist öğretmenler atanmakta, demokrat öğretmenler ise sürülmemekte yada açığa alınmaktadır. Öğrenci gençliğin tüm sorunları bununla birlikte başlar. İlkokuldan lise son sınıfa kadar olan süreçte ilk yapılmak istenen susan insan tipi yaratmaktır. Bunun için seçilen ilk yöntem dayaktır. Bir öğrenci okula başladığı ilk günden itibaren her an dayakla yüz yüzedir. Öğrenci nedenini bilmeden hep dayak yer. Haksızlıklara ses çıkartması en büyük dayak nedenidir. İlk olarak bu yol denir.

Bu öğrenciler için dayak yerli olmamaya başladıysa disiplin cezaları verilir. Çünkü faşist yönetimlerde baskılar her zaman vardır. Öğrenci 2 gün, 3 gün hatta bir hafta okuldan uzaklaştırılır ve boyun eğmemek bir suçmuş gibi işlenir dosyasına.

Buda işe yaramadı ise okul idaresi hemen ahbabı olan polisle işbirliği yapar. Öğrenciyi karakola ve oranın işkencehanelerine gönderir. Oysa tek suçlu haksızlıklara boyun eğmemektir. Ama artık fişlenmiştir. Yani sakıncalıdır artık. En ufak olayda bile sorgusuz sualsiz gözaltına alınır.

Öğrenci hala sesini yükseltmeye devam ediyorsa artık yapılacak tek şey gözünün yaşına bile bakmadan okuldan atmasıdır.

Son 5 yıldır bir paralı okul furyası başladı. Gazetelerde, televizyonlarda renkli renkli reklamlarını görmekteyiz (30 milyona, 40 milyona bilmem ne okulları). Hatta daha geçen yıla kadar normal lise olan okullar, bir iki bilgisayar alıp paralı lise oldular (ne hikmetse!). Her sene eylül ayında okul kapılarındaki velilerin ümitsiz bakışlarını görmekteyiz. Sanki "suçumuz paramızın olmaması" dercesine, hüznü bakışlarını...

Parasız okul olarak görev yapan çok az sayıda okul ise "okula yardım" (!) başlığı altında dünyanın parasını istemektedirler.

"Paran yoksa okutma çocuğunu" diyen yönetim, eğitim haklarımızı pazarlamaktadır. Oysa herkesin eşit eğitim alma hakkı vardır.

Evet sevgili gençler, bütün bu anlattıklarımı ve buna benzer uygulamaların hepsine dur demenin zamanıdır. Zira, faşist baskılar hız kazanmaya başlamıştır.

Bütün bunlara dur diyebilmek için ise ilk başta okul içlerinde örgütlenmemiz şarttır. Örgütlü bir gençlik yıkılmaz, güçlü bir örgütlülüğü olmayan hareketler ise hiç bir sonuca gidemezler.

Örgütlenme tamam olduktan sonra artık sesimizi yükseltmeliyiz. Bununla yöntemlerinden bazıları grev, boykot, okul gazeteleri vb. olabilir.

Unutmayalım ki yerinde bir eylem kadar hiçbir şey etkili olamaz. Daha sonra sosyalist, devrimci, demokrat gazete ve dergiler aracılığıyla faşist yönetimin yaptıklarını kitlelere teşhir edilmeli, bu yolla destek toplanmalıdır.

Ve en önemlisi de mücadeleden asla yılmamalıdır. Çünkü verilen mücadele ergeç bir sonuç verecektir.

Mücadelemizde ise MLM kılavuzumuz olmalı; proletaryanın felsefesini öğrenip, öğretmekle yaşamaya geçirmeli, çevremizdekileride bilinçlendirmeli ve kitleleri tarafımıza çekmeliyiz.

Ve son olarak:
**Maoizmle Yüklen
Kazanacağız**

Kayseri'den bir Partizan Gençlik okuru

Partizan Gençlik Emekçilerine Merhaba;

Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz, özgür bir dünya için başladık can bedeli kavgaya.

Her geçen gün bataklığa giden, üst boyutta krizler yaşayan faşist Türk Devleti yükselen devrimci mücadele karşısında katliamcı politikasıyla "azgın köpekler" misali saldırıyor. Faşizmin, doğal uygulamaları olan zulüm, baskı ve kan, dağıtılarında yanan isyan ateşini körükleyen halkı için, yani ALTINÇAĞ için mücadele eden Marksist-Leninist-Maoist öncülerini susturamadı ve susturamayacağı da gün gibi ortada.

Faşist Türk Devleti'nin Vietnamlaştırmaya çalıştıkları köyleri yakıp yıkıyor, insanları zorla, işkenceyle göç ettirmeye çalışıyor. Amaç "alan hakimiyeti" politikası. Ancak, bu politikaları da nafile; çünkü öncü halkıyla bütünleşmiş durumda. İşçilerin, emekçilerin ekmeğine daha da fazla el uzatan egemenler, son MGK kararlarıyla kan ve can bedeli yaratılan değerleri özgürlük tutsaklarının elinden almaya çalışıyor. Halkın yaşadığı zulüm ve egemenlerin kirli çamaşırlarını ortaya çıkaran, çözümsüzlüğe çözüm üreten sosyalist, devrimci ve yurtsever basını kapatmalarla, çalışanlarını gözaltına alıp tutuklamalarla, katletmelerle sin-

dirmeye, susturmaya çalışıyorlar ama susturamayacaklar.

Her alanda Altınçağa ulaşmak umuduyla mücadele gün geçtikçe boyutlanıyor.

**Sen ey Mehmet Ali,
Güzel ütopyalar için
Kavgayı seçen,
Serden geçen,
Dalından düşen sen!
Unutmaki düştüğün topraklar,
Sadece kıraç topraklar değil.
Kavganın bütün güzelliklerine
Sahne olan topraklardır şimdi.
Ve şimdi, düştüğün yerde ektiğin tohumlar,
Çoktan çiçeğe durdular ardın-sıra**

Faşist Türk Devleti'nin sunduğu "nimetlere" karşılık P.Partisinin inancıyla donanmış ihtilalci gençlik; fabrikalarda, üniversitelerde, liselerde sürdürdüğü mücadeleye, **Partizan Gençlik** ruhuyla sahip çıkmaktadır.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devletine karşı, dişe diş amansız mücadelede, saflarını çeşitli milliyetlerden Türkiye Proletaryası ve ezilen diğer halk yığınlarından yana, Proletarya Partisinin önderliğinde yürütülen mücadelede yer alarak belirleyen gençlik; 'Mafya Hizibi' ne karşıda Proletarya Partisi saflarında yer alarak MLM tavrını inançla sürdürmüştür. 'Mafya Hizibi', çevirdiği senaryolarla kitle yayın organlarımıza el koymuştu. Şimdi herşeye inat, daha canlı, azim ve mücadele dolu bir şekilde Partizan Gençlik Dergisi'nin gençliğin sesi, kulağı olacağına inancımız tamdır. Arkadaşlar, yeni yayın hayatınızda başarılar diliyorum.

**Maoizmle Yüklen,
Kazanacağız!
Gençlik gelecektir,
gelecek ellerimizdedir!
Çanak kale E-Tipi
Cezaevi'nden Gönül**

Değerli Partizan Gençlik Çalışanları

Böylesi bir gazetenin gerekliliğini görüp yayın hayatına başlamanız bizleri çok sevindirmiştir. Yayınınızın kitleleşmesi, yayın büro ağı gelişirmeniz, varlığınızı sürdürmenizde temel etkindir.

Böylesi bir projenin hayata geçmesinin iç ve dış düşmanlara karşı en büyük hamle olacağına inanıyorum.

Burjuva politikaların hüküm sürdüğü günümüzde devrimci yayıncılığı kurumlaştırmak, doğru haberciliğe damgasını vurmak temel görevlerimizden

biri olmalıdır.

Avrupa metropollerinde yaşayan emekçiler olan bizlere zamanında ulaşmanız doğru haberciliği ilke ve prensip edinmeniz aradaki iletişimin sağlıklı olmasını sağlayacaktır. Sizin yanında ve bu alanda sizlere bütün, özveriyle desteğimizi sunacağımızı bir kez daha vurgularken hepinizi Kaypakkayanın düşüncelerine olan inancımınla selamlarım.

**İsviçre'den Partizan Gençlik
Okuru Zeki**

Beklenen Çığlık

Sevgili Partizan Gençlik çalışanları; öncelikle merhaba.... Uzun bir bekleyişten sonra yayın hayatına başlamanız oldukça sevindirici. Gerçi bekleyiş çok uzun sürmedi ama derginizin çıkmasını dört gözle bekliyorduk. Sürenin bize fazlaca uzun gelmesi de bundan olsa gerek....

Devrimci değerlerin kan kaybettiği, devrimcilik ve Marksistlik adına soysuzluğun doruk noktasına çıktığı bu dönemde, devrimci değerlerin bir savunucusu, koruyucusu olarak gericiliğe-çürümüşlüğe karşı kısıtlı ve zor imkanlarla okuyucuya ulaşmanız tadına doyum olmaz bir güzellik. Proleter öncüye karşı başlatılan gerici cereyana göğüs germeniz de bir o kadar erdemlilik. Dergiyi gördüğümüzde yüzümüzdeki sevinçimiz görülmeye değerdi. Bizler üniversiteli gençlik olarak derginizin ilk sayısını büyük bir coşkuyla kucakladık. Gecenin arsız karanlığında gerillaya yol gösteren ayışığı kadar güzel ve anlamlıydınız. Türkiye coğrafyasının, T. Kürdistan'ın her yanını kan ve zulümün sardığı pervasızca bir baskı ve sömürünün had safhaya çıktığı bu tarihsel kesitte partizan geleneğine yaraşır bir biçimde, üstünüze düşen sorumlulukları yerine getirebilmeniz en büyük isteğimiz ve temenimizdir.

Derginizin ilk sayısının bir çok eksikle çıkması anlaşılır bir durumdur. Daha ilk sayıda bunca teknik olanaksızlık içerisinde eksikliklerin olması kaçınılmazdı. Bundan sonraki sayılarınızın daha da güzelleşeceğini umuyoruz. Derginizde güncel olaylara ağırlık vermeniz, klasik yazı biçiminden kurtulup bugünün özgül koşullarında önümüze çıkan pratik sorunlar hakkında yazılan yazılara ağırlık vermeniz sanıyoruz daha iyi olacaktır.

Çalışmalarınızda başarılar.

Bir Partizan Gençlik Okuru

.....

Kurutursun!

Eyy! Cellat kurutursun.

Kurutursun çarmıhlara bağlanmış

Kursunlarla doğranmış yirmilik fidanın dalını

Ama unutursun!

Eyy! Cellat unutursun

Unutursun o fidana can veren

Düşen canla, dökülen kanla, filizlenen

Toprağın derinliklerindeki damarlarını.

E.S.U